

DE STER

99E JAARGANG NUMMER 1 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JANUARI 1999





Hier ziet u de noordelijke tak van City Creek in het begin van de 20e eeuw ter hoogte van North Temple Street in Salt Lake City. Deze beek stroomt uit een canyon ten noordoosten van de stad. De Salt Lake-tempel, ingewijd in 1893, is op de achtergrond te zien.

Verslag van de 168ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

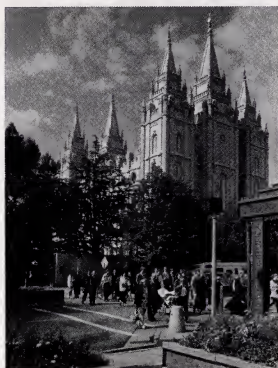
Toespraken en verloop van de conferentie die op 3 en 4 oktober 1998 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

‘Ongeacht waar we ons bevinden, ongeacht onze omstandigheden, we kunnen allemaal getrouwe heiligen der laatste dagen zijn’, zei president Gordon B. Hinckley tijdens de eerste bijeenkomst op zaterdag van de algemene conferentie, als aanmoediging aan alle kerkleden om aandachtig naar de conferentieboodschappen te luisteren.

‘Wij kunnen bidden en de Heer in de rust van onze eigen binnenkamer aanbidden. Wij kunnen lofzangen zingen tot de Almachtige, zelfs als we alleen zijn. Wij kunnen de Schriften bestuderen. Wij kunnen het evangelie naleven. Wij kunnen onze tiende en offergaven betalen, ook al is het bedrag nog zo klein. Wij kunnen wandelen in geloof. Wij kunnen ernaar streven ons leven te vormen naar het voorbeeld van het leven van onze Meester’, zei hij.

Tijdens de priesterschapsbijeenkomst op zaterdagavond zei president Hinckley: ‘Ik stel dat de tijd is gekomen om uw huis in orde te brengen. Zoveel mensen leven op de rand van hun inkomen. In feite leven sommigen van geleend geld. (...) Er zijn tekens dat we stormachtig weer voor de boeg hebben waar we maar beter rekening mee kunnen houden.’

In zijn raad aangaande schulden, zei president Hinckley: ‘Ik erken uiteraard dat het noodzakelijk kan zijn om geld te lenen voor de aankoop van een huis. Maar laten we een huis kopen dat we ons kunnen



Menigten conferentiebezoekers verlaten na een bijeenkomst Temple Square via de oostingang. Op de achtergrond de Salt Lake-tempel.

veroorloven en zo de betalingen verlichten die ons voortdurend boven het hoofd zullen hangen, zonder enige genade of respijt, gedurende wel dertig jaar. (...) Ik spoor u aan om bescheiden te zijn in uw uitgaven, om uzelf in uw aankopen te beheersen, om schulden zoveel mogelijk te vermijden, om die schulden zo snel af te betalen als u kunt. (...) Dat is alles wat ik hierover wil zeggen, maar ik zeg het met de grootst mogelijke nadruk.’

In zijn toespraak op zondagochtend gaf president Hinckley antwoorden op ‘vragen (...) die ons altijd gesteld worden door de media en

andere kerken’ — vragen over de ‘mormoonse leer aangaande de Godheid’, over homoseksualiteit, abortus, polygamie, de groei van de kerk, mishandeling van de huwelijkspartner en kinderen, en de geldmiddelen van de kerk.

Tijdens de laatste bijeenkomst van de conferentie op zondag merkte president Hinckley op dat ‘wij naar alle waarschijnlijkheid honderd of meer tempels in bedrijf zullen hebben in het jaar 2000’. Toch, zei hij, zal ‘het [daar] niet bij blijven. We zullen blijven door bouwen. We weten dat er zoveel locaties zijn waar ze nodig zijn om u, de getrouwe heiligen van deze kerk, in staat te stellen erheen te gaan om uw eigen zegeningen te ontvangen en die zegeningen bovendien te bieden aan hen die al door de sluier van de dood zijn gegaan.’

Naast president Hinckley presideerden ook president Thomas S. Monson en president James E. Faust, respectievelijk eerste en tweede raadgever in het Eerste Presidium, bijeenkomsten op de twee conferentiedagen.

Tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst werden er drie nieuwe leden ter steunverlening voorgelegd voor het Presidium van de Zeventig, werd er opgemerkt dat de status emeritus is verleend aan vier leden van de Zeventig, en werden er wijzigingen ter steunverlening voorgelegd in het algemeen zondagsschoolpresidium en het algemeen jongemannenpresidium. De redactie. □

Januari 1999 99e jaargang Nummer 1

DE STER 99981-120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Roed der Twaaft:

Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Marlin K. Jensen

Adviseurs: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Drieche afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur redactie: Richard M. Romney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Layborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur: Jennifer Greenwood
Revisor: Ben Dayley
Assistent publicaties: Kammie Shakespear

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Senior vormgever: Shari Cook
Vormgever: Todd R. Peterson
Productie manager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald J. Christensen, Thomas S. Groberg, Dennis Kirby, Jason L. Mumford, Deane L. Sorenson
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):

Directeur: Kay W. Briggs
Distributiemanager: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Verstaling:

CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490
Fax: 0412-690266

Nieuwredactie:

Nieuwredacteur: Frans Heijdemann
Groevings 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546-8657984

Kopij lijst op diskette aanleveren.

Abonnementenadministratie:

Administratrice: R. de Kock-Goudberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-4053804
Fax: 030-6000502

Abonnementenprijs:

Nederland: NLG 22,00 België: BEF 390,00. Het jaarabonnement kan elk gewensd moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek Kerknieuws naar: International Magazines, 50 East North Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-0723, USA. USA: of e-mail naar CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Frans, Fins, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Spaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, Cebeuaan, Fijisch, Kirilbali, Hongaars, Ikaand, Pools, Roemeens, Russisch, Tagalog, Tjichisch, Oekraïens en Vietnamese. Pas bevestigende tijdschriften kunnen onregelmatig verschijnen.

Uitgever:

©1999 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:

January 1999 vol. 99e no. 1. DE STER (ISSN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$14.00. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

ONDERWERPEN

Aäronische priesterschap 43
Abortus 82
Avondmaal 43
Begeleiding 9, 32
Bekering 93
Conferentie, algemene 4
Dankbaarheid 20, 99
Dienstbetoon 106, 34, 147, 55
Dood 20
Familiegeschiedenis 74
Geduld 70
Geest 101
Gehoorzaamheid 34, 95
Geldmiddelen van de kerk 82
Geloof 106, 109, 28
Gemoedrust 20, 93
Genezing 16
Getuigenis 37, 76, 104
Gezinsband 109, 115, 13, 76, 86
Godheid 82
Heilige Geest 112, 43, 70
Homoseksualiteit 82
Hoop 28, 70
Houding 35, 99
Jezus Christus 55, 74
Keuzevrijheid 79
Kuisheid 79, 89
Lichaam 101
Liefde 37
Macht 52
Mishandeling 82
Moeilijkheden 9, 35
Naastenliefde 28
Offergaven 67
Onderwijs 25, 86
Opleiding 86
Opoffering 67
Overpeinzing 16
Ouderschap 115, 25, 55
Plichten 52
Priesterschap 147, 52
Profeet 13, 41, 97
Raden 6, 25
Rechtschapenheid 79
Sabbat 9
Schriftstudie 16
Schulden 63
Steuverlening 24
Steuven van leiders 41
Tempels en tempelwerk 6, 9, 28, 74, 104
Tiende 67
Vergadercentrum 4
Vertrouwen 35
Voorbeeld 37, 55
Voorbereiding 6, 50
Vreugde 93, 99

Wereldwijde kerk 4, 82, 95
Woord van wijsheid 101
Zelfredzaamheid 63
Zendingswerk 32, 37, 50, 63

De sprekers van de conferentie in

alfabetische volgorde:

Amorim, Athos M. 34
Ballard, M. Russell 6
Bateman, E Ray 32
Burton, H. David 9
Christensen, Val R. 35
Christofferson, D. Todd 147
Dew, Sheri L. 112
Eyring, Henry B. 37
Faust, James E. 52, 67
Haight, David B. 41
Hales, Robert D. 16
Halverson, Ronald T. 93
Hinckley, Gordon B. 4, 63, 82, 104, 115
Holland, Jeffrey R. 89
Jensen, Virginia U. 13, 109
Maxwell, Neal A. 70
Monson, Earl M. 95
Monson, Thomas S. 20, 24, 55
Nelson, Russell M. 101
Oaks, Dallin H. 43
Oaks, Merrill C. 97
Packard, Boyd K. 25
Perry, L. Tom 86
Richards, H. Bryan 50
Scott, Richard G. 79
Smoot, Mary Ellen 106
Sorenson, David E. 74
Warner, Susan L. 76
Watts, Gordon T. 99
Wirthlin, Joseph B. 28

In De Ster van januari en juli, waarin de conferentieverlagen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekeboodschap voor. De huisbezoekers kiezen daarom in die maanden, na onder gebed de behoeften van de hun toegewezen zusters te hebben overwogen, als boodschap een conferentietoespraak die tegemoet komt aan de behoeften van de zusters.

INHOUDSOPGAVE

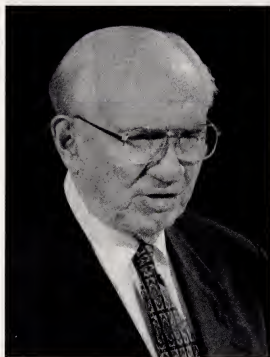
Verslag van de 168ste algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen	1
Zaterdagmorgenbijeenkomst	
Welkom op de conferentie president Gordon B. Hinckley.....	4
Houden we het bij? ouderling M. Russell Ballard.....	6
Een tijd met veel kansen bisschop H. David Burton.....	9
'Komt, hoor naar eens profeten stem' Virginia U. Jensen.....	13
Lichaam en ziel genezen ouderling Robert D. Hales.....	16
Denken aan danken president Thomas S. Monson.....	20
Zaterdagmiddagbijeenkomst	
De steunverlening aan kerkfunctionarissen president Thomas S. Monson.....	24
Ouders in Zion president Boyd K. Packer.....	25
Goddelijke eigenschappen aankweken ouderling Joseph B. Wirthlin.....	28
Parels uit het zand ouderling E Ray Bateman.....	32
Gehoorzaamheid aan de wet — onze naasten dienen ouderling Athos M. Amorim.....	34
Ontmoediging overwinnen ouderling Val R. Christensen.....	35
Een stem tot waarschuwing ouderling Henry B. Eyring.....	37
De profet steunen ouderling David B. Haight.....	41
Priesterschapsbijeenkomst	
De Aäronische priesterschap en het avondmaal ouderling Dallin H. Oaks.....	43
Het priesterschapsquorum ouderling D. Todd Christofferson.....	47
Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen! ouderling H. Bryan Richards.....	50
Door welke kracht hebt gij dit gedaan? president James E. Faust.....	52
Vandaag bepaalt morgen president Thomas S. Monson.....	55
Aan de jongens en de mannen president Gordon B. Hinckley.....	63
Zondagmorgenbijeenkomst	
De vensters van de hemel openen president James E. Faust.....	67
Hoop door de verzoening van Jezus Christus ouderling Neal A. Maxwell.....	70
Kleine tempels — grote zegeningen ouderling David E. Sorensen.....	74
Getuig van Hem Susan L. Warner.....	76
De kracht van rechtschapenheid ouderling Richard G. Scott.....	79
Wat vragen de mensen over ons? president Gordon B. Hinckley.....	82
Zondagmiddagbijeenkomst	
De jeugd met een edel geboorterecht ouderling L. Tom Perry.....	86
Reinheid ouderling Jeffrey R. Holland.....	89
Gij moet ook getuigen ouderling Ronald T. Halverson.....	93
De kerk vestigen ouderling Earl M. Monson.....	95
De levende profet, onze bron van zuivere leer ouderling Merrill C. Oaks.....	97
Dankbaarheid ouderling Gordon T. Watts.....	99
Wij zijn kinderen van God ouderling Russell M. Nelson.....	101
Zegen president Gordon B. Hinckley.....	104
Algemene bijeenkomst van de zustershulpvereniging	
Laat ons wandelen in het licht des Heren Mary Ellen Smoot.....	106
'Kom naar de zustershulpvereniging' Virginia U. Jensen.....	109
We zijn niet alleen Sheri L. Dew.....	112
Wandelen in het licht van de Heer president Gordon B. Hinckley.....	115
Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen	60
Verslag van de oktoberconferentie voor de kinderen Ze hebben ook tot ons gesproken	119
Kerknieuws	120

Conferentietoespraken op Internet
De toespraken van de algemene conferentie zijn in veel talen verkrijgbaar op het Internet. Bezoek de officiële web site van de kerk: www.lds.org

Welkom op de conferentie

President Gordon B. Hinckley

(. . .) met gebed en geloof en in ootmoedigheid zullen wij ons getuigenis geven. Mogen wij allen tezamen geïnspireerd worden. Moge ons hart verheven worden in lof aan onze Verlosser.



Mijn broeders en zusters, wij heten u van harte welkom; welkom op deze fijne conferentie. Er zijn zesduizend mensen hier in de Tabernakel en miljoenen anderen in zalen over de hele wereld. Wij zijn allen één grote familie. Wij hebben één Heer, één geloof en één doop. Wij vervullen de woorden van Petrus, want wij zijn '(. . .) een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die [ons] uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht' (1 Petrus 2:9).

Over het algemeen zijn wij een gelukkig volk. Wij zijn ons bewust van hen die ontberingen doormaken vanwege natuurlijke of door de

mens veroorzaakte rampen, en wij blijven voor hen bidden. Maar zelfs diegenen onder ons die gebukt gaan onder verdriet en pijn, gaan voorwaarts in geloof met de zekerheid dat God leeft en dat Hij over zijn kinderen waakt.

De Tabernakel is vanmorgen helemaal vol. Het werd eens als een groot en ruim gebouw beschouwd. Maar nu, met de groei van de kerk, biedt het onze mensen niet voldoende ruimte meer. Ik was nog maar twee weken geleden in de Astrodome in Houston (Texas) voor een regionale conferentie. Er waren ongeveer twintigduizend mensen aanwezig — dat is drie keer zoveel mensen als in dit gebouw zouden passen.

Ik ben dankbaar dat we opschieten met de bouw van een prachtig nieuw gebouw naast Temple Square, iets ten noorden van ons. Het is een immens bouwwerk. Ik ben dankbaar dat wij geluisterd hebben naar de ingeving om dat te bouwen. Ik geloof dat de Heer wil dat wij dat doen, en dat Hij zijn wil aangaande deze onderneming aan ons heeft geopenbaard.

Men werkt aan het plaatsen van de enorme hoofdbalk die het begin van de bouw van het dak inluidt. Een en ander verloopt volgens schema. Momenteel werken er zes-honderd mensen aan het project, en dat aantal zal nog toenemen.

Het gebouw zal plaats bieden aan 21 duizend mensen, plus duizend in het theater dat er ook deel van uit zal maken. In de toekomstige gene-

raties zullen de stemmen van profeten er te horen zijn. Het zal voornamelijk een huis van aanbidding zijn. Maar tevens een plek voor de schone kunsten. Er zullen concerten zijn en andere openbare evenementen die verheffend, opbouwend en geestelijk zullen zijn. Eventuele onvoorziene omstandigheden niet in aanmerking genomen, zal het gebouw klaar zijn voor de algemene aprilconferentie van het jaar 2000. Het zal een geschenk zijn voor de Meester, wiens geboorte wij in die periode gedenken.

Bij de overweging van deze zaken, denken wij aan onze broeders en zusters in verre landen. Wij hebben





Rijen conferentiebezoekers wachten aan de oostzijde van de Tabernakel om binnengelaten te worden voor een conferentiebijeenkomst.

honderdduizenden van u ontmoet, heb uw gezicht gezien, heb uw geest gevoeld. U bent zo belangrijk voor dit werk. De Heer heeft u ingezameld, 'één uit een stad en twee uit een geslacht', zoals Jeremia geprofeeteerd heeft. Hij onderricht u met herders naar zijn eigen hart. (Zie Jeremia 3:14-15.) Wij bidden voor u, wij bezoeken u, wij respecteren en bewonderen u, wij hebben u lief. Wij maken allen deel uit van een grote familie — tien miljoen in aantal — we aanbidden met één hart en één stem aan de voeten van onze Meester, de Zoon van God. Waar u ook bent, ongeacht hoe ver dat is, u bent in de gelegenheid om deel te

nemen aan deze conferentie. U ontvangt die per satelliet in heel veel plaatsen. En in sommige plaatsen waar u niet per satelliet te bereiken bent, ontvangt u die op video. En in enkele verafgelegen plaatsen krijgt u het in geschreven vorm in onze kerktijdschriften.

Maar ongeacht waar we ons bevinden, ongeacht onze omstandigheden, we kunnen allemaal getrouwe heiligen der laatste dagen zijn. Wij kunnen bidden en de Heer in de rust van onze eigen binnenkamer aanbidden. Wij kunnen lofzangen zingen tot de Almachtige, zelfs als we alleen zijn. Wij kunnen de Schriften bestuderen. Wij kunnen

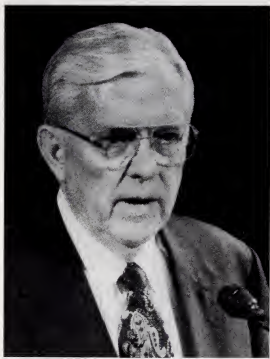
het evangelie naleven. Wij kunnen onze tiende en offergaven betalen, ook al is het bedrag nog zo klein. Wij kunnen wandelen in geloof. Wij kunnen ernaar streven ons leven te vormen naar het voorbeeld van het leven van onze Meester.

Ik nodig u allen uit om nu te luisteren naar hen die u hebt gesteund als algemeen autoriteit en als algemeen functionaris, nu wij u met gebed en geloof en in ootmoedigheid ons getuigenis zullen geven. Mogen wij allen tezamen geïnspireerd worden. Moge ons hart verheven worden in lof aan onze Verlosser. Dat bid ik in zijn heilige naam, de naam van Jezus Christus. Amen. □

Houden we het bij?

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Elke raad van (. . .) behoort te werken aan manieren om onze leden doeltreffender voor te bereiden op alle zegeningen van de kerk (. . .) en de tempel.



Tijdens onze vorige conferentie deed president Gordon B. Hinckley de historische mededeling dat er over de hele wereld dertig of meer kleinere tempels gebouwd zouden worden. De eerste is deze zomer in Monticello (Utah) ingewijd. Zoals u weet is het de bedoeling van president Hinckley dat er aan het einde van deze eeuw minstens honderd tempels in gebruik of in aanbouw zijn. De president kennende, ben ik er zeker van dat het doel bereikt of zelfs overtroffen zal worden!

President Hinckley heeft over dat buitengewone plan gezegd: 'Dit wordt een enorme onderneming. Er is nog nooit zoiets geprobeerd.'¹ Sinds die verbluffende mededeling denk ik steeds aan het grote vertrouwen dat de Heer en zijn profeet in u en mij stellen. Wat een grote verantwoordelijkheid rust er op ons

allemaal om te zorgen dat wijzelf en anderen de zegeningen van die heilige tempels waardig zijn.

De algemene autoriteiten zijn zich er al heel lang van bewust dat veel leden wonen in gebieden die ver van de dichtstbijzijnde tempel verwijderd zijn. Hun hart is oprecht, ze hebben een groot geloof in de zending van de kerk, ze hebben de Heer lief en willen zijn wil doen. Wat een zegen zullen die mooie tempels zijn voor die toegewijde heiligen.

Opnieuw citeer ik president Hinckley: 'Als de tempelverordeningen een essentieel deel uitmaken van het herstelde evangelie, en ik getuig dat dit zo is, dan moeten wij de middelen verschaffen waarmee ze kunnen worden verkregen. (. . .) De tempelverordeningen zijn de grootste zegens die de kerk te bieden heeft.'²

De urgentie van dit werk motiveert ons om de zegeningen van de tempel aan zoveel mogelijk kinderen van onze hemelse Vader te doen toekomen. Ik was onder de indruk van wat president Woodruff eens verteld heeft over een verschijning van de profeet Joseph Smith, enige tijd nadat die gestorven was. President Woodruff vertelde: '[Joseph Smith] kwam bij me en sprak tegen me. Hij zei dat hij niet met me kon blijven praten, omdat hij haast had. De volgende die ik ontmoette was vader Smith; hij kon niet met me spreken omdat hij haast had. Ik had een ontmoeting met zes broeders die op aarde een belangrijke functie hadden bekleed, en geen van hen kon met me spreken,

omdat ze haast hadden. Ik was stomverbaasd. Na enige tijd zag ik de profeet weer, en ik had het voorrecht hem een vraag te stellen.

"Ik wil weten waarom u haast heeft", zei ik. "Ik heb mijn hele leven haast gehad, maar ik verwachtte dat het voorbij zou zijn als ik in het koninkrijk van de hemel zou komen, mocht die zegen mij vergund worden."

Joseph zei: "Dat zal ik u vertellen, broeder Woodruff. Elke bedeling die het priesterschap op aarde gehad heeft en het celestiale koninkrijk is binnengegaan, heeft een bepaalde taak gekregen om zich voor te bereiden met de Heiland naar de aarde te gaan als Hij daar gaat regeren. Elke bedeling heeft voldoende tijd gehad om dat werk te doen. Wij niet. Wij zijn de laatste bedeling, en er is zoveel werk te doen, en we moeten ons haasten om dat te voltooien."

'Dat antwoord was bevredigend,' besloot president Wilford Woodruff, 'maar voor mij was het nieuw.'³

Ook andere hedendaagse professen zijn niet zo gemotiveerd om eens sneller het belangrijke werk van deze laatste grote bedeling te laten voltooien. President David O. McKay heeft elk lid aangespoord een zending te zijn.⁴ President Spencer W. Kimball heeft ons dringend gevraagd onze pas te vergroten.⁵ President Howard W. Hunter heeft bevestigd: 'Wij bevinden ons op een punt in de geschiedenis van de wereld en de groei van de kerk waarop wij meer aandacht aan heilige zaken dienen te besteden en meer te handelen naar wat de Heiland van zijn discipelen verwacht.'⁶

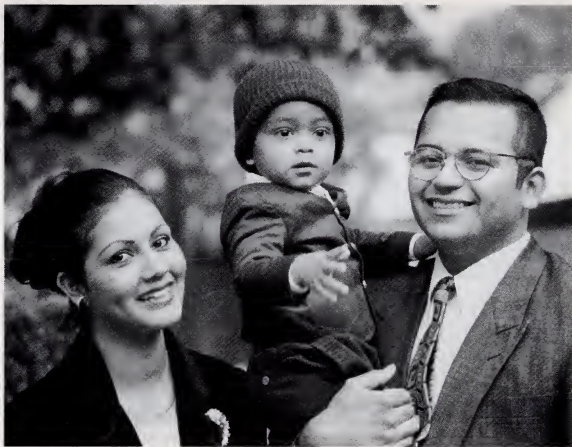
En nu vraagt president Hinckley ons om door te gaan, om beter ons best te doen, en meer. Hij heeft gezegd: 'Wij hebben werk te doen, zoveel werk. Laten we onze mouwen opstropen en aan de slag gaan, met hernieuwde inzet, en ons vertrouwen in de Heer stellen. (. . .) Wij kunnen het, als we maar bidden en getrouw zijn.'⁷

Het is duidelijk dat de kracht van de Heer de leiders van de kerk beweegt, ze voortstuw in dezelfde

geest van urgentie die Joseph Smith motiveerde in het visioen van Wilford Woodruff. President Hinckley doet alles wat hij kan om het werk te bespoedigen. Hij maakt een ongehoord aantal reizen over de wereld om de heiligen te versterken, op te bouwen en ze voorwaarts en opwaarts te stuwen. Hij heeft zich beschikbaar gesteld aan de media om de boodschap van de herstelling aan zoveel mogelijk mensen bekend te maken. En hij heeft de leiding in een periode waarin de meeste tempels gebouwd worden, waardoor we sneller de overweldigende hoeveelheid werk die we in deze bedeling moeten verzetten, kunnen voltooien.

Onze president wijst ons dynamisch de weg. De vraag die we onszelf moeten stellen, is: 'Houden wij hem bij?' Die vraag moeten we allemaal kunnen beantwoorden. Ik kan u verzekeren dat dit onderwerp vaak in het Quorum der Twaalf besproken wordt. Ik hoop dat het ook het geval is in elke raad van de wijken en ringen van de kerk. Dit is niet de tijd om te ontspannen of het rustig aan te doen in onze roepingen. Elke raad van de kerk behoort te werken aan manieren om onze leden doeltreffender voor te bereiden op alle zegeningen van de kerk, en in het bijzonder op de zegeningen van de tempel.

We naderen met rasse schreden een periode waarin het aantal tempels zal zijn vergeleken met slechts vier jaar geleden. Nu is het tijd om u af te vragen, *ringpresidenten en bisschoppen*, wat uw ring- en wijkraden doen om die tempels te vullen met rechtshapen leden en voldoende toegewijde werkers. Functioneren uw priesterschapsquorums zo efficiënt mogelijk? Zijn de huisonderwijzers en huisbezoeksters betrokken bij de gezinnen die hun zijn toegewezen? Bouwen uw hulporganisaties actief aan geloof en getuigenis? Zijn de activiteiten in uw ring en wijk gericht op de versterking van de gezinnen en elk lid? Coördineert u zorgvuldig het zendingswerk van de ring- en voltijdzendingen, staat u



ze bij om veel meer mensen te vinden, les te geven en te dopen? Zijn uw raden bezig elke bekeerling en elk minder-actief lid met zorg te begeleiden en wegwijs te maken in de leerstellingen van de kerk?

Broeders en zusters, we hebben veel te doen in de voltooiing van het werk dat de Heer deze bedeling heeft opgedragen. We moeten gericht en slimmer werken in onze taak om alle kerkleden voor te bereiden op het ontvangen van hun tempelzegeningen. Leiders van de kerk, mannen en vrouwen, kunnen en moeten het bereik en de kracht van hun invloed vergroten. We moeten zo verstandig zijn eerst ons gezin te beschermen en te onderrichten; en dan volledig gebruikmaken van het geïnspireerde systeem van kerkelijke raden voor meer succes in het werk dat onze hemelse Vader ons heeft gegeven, binnen de tijd die Hij daarvoor gegeven heeft.

Neem bijvoorbeeld de belangrijke rol die de wijkraad heeft bij de begeleiding van elke bekeerling en de activering van minder-actieven. Zoals elk lid nu weet, zijn het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen zeer bezorgd over het welzijn van elk nieuw en elk minder-actief lid van de kerk. Geen

enkele wijk- of gemeenteraad behoort toe te laten dat een pas bekeerd lid zich onzeker voelt in zijn lidmaatschap van de kerk. En toch zijn er nog teveel die het gevoel hebben niet met warmte ontvangen te worden.

Onlangs schreef een nieuw lid mij: 'Soms (. . .) heb ik het gevoel dat het een vergissing was me te laten dopen. Ik weet dat deze kerk waar is, en ik heb een sterk getuigenis, maar ik twijfel nog steeds. (. . .) Toen ik onderzoeker was, stond iedereen in mijn wijk altijd voor me klaar, wilden ze altijd met me praten en me altijd helpen. (. . .) Sinds ik me heb laten dopen, lijkt het alsof ze niet eens in de gaten hebben of ik wel of niet naar de kerk ga. Ik hoor van bijna niemand iets. (. . .) Ik begrijp gewoon niet waarom de mensen in mijn wijk me gewoon vergeten zijn. Ik voel me zo eenzaam en verward. (. . .) Ik kan niet met mijn bisschop praten omdat (. . .) we helemaal geen band hebben. Hij herinnerde zich niet eens wie ik was toen ik weer in de kerk kwam. Help me alstublieft als u kunt.'

Broeders en zusters, hoewel er veel vooruitgang is gemaakt, is de tijd angebroken dat we elk middel moeten aanwenden om elke bekeerling te begeleiden en veel meer kinderen



President Gordon B. Hinckley tijdens een conferentiebijeenkomst op het spreekgestoelte van de Tabernakel.

van onze hemelse Vader tot zegen te zijn. Dat is het beste te bereiken als de leden van de wijkraad erop toezien dat elke organisatie zorgt dat nieuwe leden vrienden krijgen, een taak hebben en gevoed worden door het goede woord van God. Elke ziel is waardevol voor onze hemelse Vader. We moeten nooit vergeten dat de Heer Jezus Christus door zijn verzoening een grote prijs heeft betaald voor de verlossing van ieder van ons. Zijn lijden moet niet tevergeefs zijn omdat wij degenen die proberen actief te blijven niet voeden en onderrichten. U, zusters, kunt helpen bouwen aan het getuigenis van elke vrouw, jongevrouw en elk kind in de wijk. Wij zijn heel dankbaar voor uw kracht. Zusters, bespreek in uw raden hoe u elkaar kunt liefhebben, steunen en kunt vertellen over de schitterende zegeningen en beloften van het evangelie. Wat zou het mooi zijn als elke vrouw in de wereld begreep wat haar werkelijke bestemming is, zoals dat staat in het thema van de jongevrouwen. U kent het wel: 'Wij zijn dochters van onze hemelse Vader, die van ons houdt, en wij houden van Hem. In ons streven de waarden voor de jongevrouwen na te leven, zullen wij "te allen tijde als getuige

van God staan". De waarden voor de jongevrouwen zijn: geloof, goddelijke aard, gevoel van eigenwaarde, kennis, vrije keuze en verantwoording, goede werken en integriteit.⁷⁸ Over die waarden leren en ernaar handelen zal zowel jonge als oudere vrouwen tot zegen zijn.

Leden van de bisschop en jongemannenpresidium, sluit vriendschap met elke jongeman en stimuleer hem de gedragsnormen na te leven, zodat hij geordend kan worden tot het priesterschap dat bij zijn leeftijd hoort. Dat is een belangrijk deel van uw werk en van dat van alle leden van de wijkraad. Geen jongen die diaken is geworden in het Aäronisch priesterschap zou later de ordening tot ouderling mogen mislopen en de uitnodiging mogen afslaan een voltijdzending te vervullen.

De quorums van de Melchizedekse priesterschap zijn verantwoordelijk voor het geestelijk en stoffelijk welzijn van *alle* mannen en hun *gezin*. Veel werk in de gezinnen van de wijk dat nu gedaan wordt door leden van de bisschop kan heel goed gedaan worden door de mannen van de Melchizedekse priesterschap als dat in de raad goed besproken en gecoördineerd wordt.

Ringpresidenten en bisschoppen, als uw raden er niet op gericht zijn en niet functioneren op dit verhoogde niveau van geestelijke kracht en leiding, doe dan alstublieft al het mogelijke om te zorgen dat ze begrijpen hoe ze al hun middelen kunnen combineren om uw mensen geestelijk voor te bereiden.

Zo moeten ook wij, individueel en in gezinsverband, samen overleggen en ons zorgvuldig afvragen of wijzelf en ons gezin voldoende zijn toegewijd aan het evangelie van Jezus Christus. Dat onderzoek is vooral belangrijk voor degenen onder ons die de verbonden van toewijding en offerande hebben gesloten in het huis van de Heer. Wij moeten ons afvragen: 'Geven wij een voorbeeld van christelijke deugd en getrouwheid aan het evangelie, in ons leven en thuis? Tonen wij liefdevolle zorg voor onze inactieve leden of vrienden, familieleden en burendie geen lid zijn? Geven wij moedig ons getuigenis?'

Ik weet hoe krachtig geïnspireerde mensen zijn die er samen naar streven de gezinnen en de individuele leden van de kerk te sterken. Maak alstublieft volledig gebruik van uw gezamenlijke mogelijkheid om iedereen tot zegen te zijn — man of vrouw, tiener of kind, lid of geen lid — die wonen binnen de grenzen van de wijk. Broeders en zusters, laten we ons als nooit tevoren verenigen om, individueel en als groep, ons deel te doen om onze mensen voor te bereiden op de zegeningen die alleen in het huis van de Heer verstrekt kunnen worden.

Dit is onze tijd, broeders en zusters. Een tijd die sinds het begin van de wereld voorzien is door heilige profeten. Het is de bedeling van de volheid der tijden, waarin zich de slotscènes van de geschiedenis van de wereld zullen afspelen. Onze hedendaagse profeten, van Joseph Smith tot Gordon B. Hinckley, hebben ons gewezen op onze plechtige plicht ons voor te bereiden op 'de grote en geduchte dag des Heren'.⁷⁹ Die dag komt gestadig naderbij, en er is nog veel te doen. We moeten zorgen dat we

onze leiders bijhouden, onze pas vergroten naarmate zij dat doen. Misschien moeten we ons als nooit tevoren richten op wat het belangrijkste is en geen tijd verknoeien aan dingen van weinig belang en weinig resultaat.

De profet Joseph Smith heeft gezegd: 'Broeders, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed, broeders; en voort, voort ter overwinning! Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn. (...)

'Ziet, de grote dag des Heren is nabij. (...) Laten wij (...) als een kerk en als een volk, en als heiligen der laatste dagen, de Heer een offerande in gerechtigheid brengen; en laten wij in zijn heilige tempel (...) een boek opdragen, dat de geslachtslijsten van onze doden bevat, en dat alleszins aannemelijk dient te zijn.¹⁰

Ik bid dat we ons mogen verenigen, broeders en zusters, om ons aandeel te leveren waardoor elk gezin, elke volwassene, elke jongere en elk kind uiteindelijk waardig zal zijn om elke tempelzegening te ontvangen waarin het evangelie voorziet. Ik getuig dat de Heer Jezus Christus leeft; door Hem staan de eeuwige verordeningen van de tempel de leden van de kerk ter beschikking. Moge de Heer ons zegenen met het verlangen, de wijsheid en de toewijding om dit grote werk enthousiast voort te sturen in onze gezinnen en in de kerk. Dat bid ik nederig. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

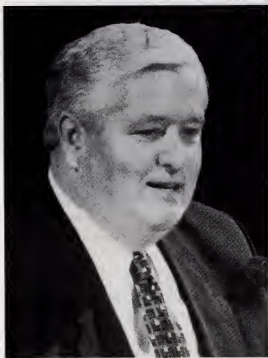
NOTEN

1. President Gordon B. Hinckley, *De Ster*, juli 1998, blz. 98
2. *Ibid.*, blz. 98-99
3. *Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 288-289
4. Conference report, april 1959, blz. 132
5. Teachings of Spencer W. Kimball (1982), blz. 174-175
6. *De Ster*, januari 1995, blz. 81
7. *De Ster*, juli 1995, blz. 80
8. *Handboek jongevrouwenleiders*, blz. 4
9. Maleachi 4:5
10. Zie LV 128:22,24

Een tijd met veel kansen

Bisschop H. David Burton
Presiderende bisschop

Het is een tijd om iemand de hand te reiken, een tijd om ons voor te nemen de sabbat heilig te houden, en een tijd om er mede voor te zorgen dat het licht in onze tempels blijft branden.



tijd om zijn of haar deel te doen in het voortstuwen van het werk van de Heer naar zijn luisterrijke bestemming' (Gordon B. Hinckley, *De Ster*, januari 1998, blz. 69).

Wij worden allen in ons dagelijks leven met moeilijkheden geconfronteerd. Maar in sommige moeilijkheden liggen onze grootste kansen. Herkennen we die kansen, en maken we er gebruik van, dan volgen er vooruitgang, geluk en geestelijke groei.

Wij moeten betrokken zijn bij het voortstuwen van het werk van de Heer. Hoewel de kansen die ons ter beschikking staan talrijk zijn, wil ik er toch enkele noemen. Telkens weer zijn we er vanaf dit spreekgestoelte aan herinnerd dat we de sabbatdag volledig moeten heiligen. Als we dat niet doen, dan is het vandaag de ideale tijd om ons dat voor te nemen, de kans aan te grijpen, om de zegeningen te ontvangen die ons beloofd zijn voor de heiliging van de sabbatdag.

Veel mensen menen dat de termen 'sabbatdag' en 'speeldag' synoniem zijn. Een vriend die manager is van enkele kleine detailhandels in plaatsen waar overwegend heiligen der laatste dagen wonen, zegt mij dat hij precies weet wanneer de zondagsdiensten voorbij zijn, want op dat moment neemt het aantal klanten drastisch toe. Recreatie in verschillende vormen is voor velen de voornaamste sabbatsactiviteit geworden.

Onlangs suggereerde een liefvallige jongedame tijdens een avondmaalsdienst dat een goede toespraak begint met een stukje smaakvolle humor of een ongehoorde onwaarheid. Mijn vermogen om humor over te brengen is vrijwel nihil, maar ik kan oprecht zeggen dat ik mij volkomen op mijn gemak en onbevreesd voel nu ik hier op deze prachtige herfstochtend op dit podium sta.

Aan het eind van onze pioniersviering richtte onze geliefde profet onze aandacht weer op de toekomst toen hij zei: 'Nu is de tijd aangebroken om ons om te keren en naar de toekomst te kijken. Dit is de tijd van grote mogelijkheden. Het is aan ons die aan te grijpen en voorwaarts te gaan. Voor ieder van ons is het de



Toen mijn vrouw en ik pas gehuwd waren, woonden we in het zuidoosten van de Salt Lake Valley. Soms zagen we bij het boodschappen doen in een kleine buurtwinkel president Joseph Fielding Smith en zijn vrouw in dezelfde zaak winkelen. Toen mij dat enkele malen was opgevallen, bracht ik de moed op om president Smith te vragen waarom hij helemaal uit het centrum daarheen reisde, waarbij hij ruim tien supermarkten passeerde, om in die buurtwinkel boodschappen te doen. Hij keek over zijn bril heen en antwoordde met veel nadruk: 'Jongens!' (Toen had hij mijn onmiddellijke aandacht.) 'Mijn vrouw en ik gaan alleen naar winkels waar men de sabbatdag heilig houdt.'

De noodzaak om de sabbatdag te heiligen is geen nieuwe raad. Wat ons tegenwoordig gezegd wordt, is wat voorgaande generaties ook gezegd is door de profeten uit hun tijd, en wat talloze keren door de profeten van onze tijd bevestigd is. In de hedendaagse Schriften staat de volgende aansporing: 'En opdat zij

zelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen; want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen' (LV 59:9-10).

Ik weet dat het moeilijk is, vooral voor onze jongemensen, om te besluiten de sabbatdag heilig te houden, omdat sportploegen waar zij zo graag deel van uit willen maken geregeld wedstrijden op zondag plannen. Ik weet dat het velen als een kleinigheid voorkomt om op de sabbat, als ze slechts enkele artikelen nodig hebben, bij een weekendwinkel langs te gaan om een zondagsaankoop te doen. Maar ik weet ook dat de sabbat heiligen een van de belangrijkste geboden is die we kunnen gehoorzamen ter voorbereiding op het ontvangen van de influisteringen van de Geest.

Dit is een tijd met veel kansen voor het gezin om rechtschapen te leven en onder de getrouwen gerekend te worden die het vierde grote

gebod gehoorzamen: 'Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt; zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat van de Here, uw God' (Exodus 20:8-10).

Enkele jaren geleden reageerde president Hinckley op een opmerking over het aantal tempelwijdningen of herinwijdningen waaraan hij tijdens zijn ambtsperiode als algemeen autoriteit had deelgenomen. Hij gaf aan dat het zijn verlangen was om bij veel meer tempelwijdningen betrokken te zijn, tot wij minstens honderd tempels in bedrijf zouden hebben. Toen ik dat hoorde, kon ik mezelf er niet van weerhouden een klein rekensommetje te maken, waarop ik besefte dat het totale aantal tempels dat toen in bedrijf was, samen met het totale aantal tempelbouwprojecten, veel minder was dan honderd. Omdat de presiderende bisschop de taak heeft om toezicht te houden op de bouw van tempels zodra die aangekondigd zijn, herinner ik me als de dag van gisteren dat ik toen gezegd heb: 'President, ik bid dat de Heer u met een lang leven zal zegenen.'

Ik wist toen niet dat, misschien zelfs op dat moment, onze profeet de ingeving uit de hemelen kreeg om manieren te overwegen om meer goede heiligen der laatste dagen de kans te geven deel te hebben aan de zegeningen van aanbidding in de tempel. Ik weende en verheugde mij met u toen wij president Hinckley tijdens de afgelopen algemene aprilconferentie hoorden zeggen: 'De afgelopen maanden [hebben wij] ver gereisd om de leden van de kerk te bezoeken. Ik ben bij veel leden geweest die erg weinig aardse goederen hebben. Maar hun geloof in dit werk van de laatste dagen brandt fel in hun hart. Zij houden van de kerk. Zij houden van het evangelie. Zij houden van de Heer en hebben het verlangen om zijn wil te doen. Zij betalen hun tiende, al is die nog zo bescheiden. Zij brengen enorme offers om de tempel te bezoeken. Zij reizen dagenlang in goedkope bussen en met oude boten. Zij sparen hun geld ervoor op en ontzeggen

zich veel om dit allemaal mogelijk te maken. Zij hebben nabijgelegen tempels nodig. (...) Ik maak van deze gelegenheid gebruik om de hele kerk een programma aan te kondigen in het kader waarvan er onmiddellijk zo'n dertig kleinere tempels zullen worden gebouwd. (...) ze zijn een aanvulling op de zeventien gebouwen die al in aanbouw zijn. (...) Samen zijn het 47 nieuwe tempels naast de 51 reeds operationele. Ik denk dat we er beter nog twee aan toe kunnen voegen, om er tegen het eind van deze eeuw precies honderd te hebben' (De Ster, juli 1998, blz. 98).

Al vroeg in deze bedeling werden onze voorvaders gezegend met de kans om zich enorme opofferingen te getroosten voor de bouw van tempels. Zij offerden vrijgevig van hun schamele financiële middelen en van de vruchten van hun lichamelijke arbeid. Voor de bouw van tempels,

eerst in Kirtland en later in Nauvoo, waren de offers van de heiligen groot. Zij werden gezegend naarmate zij aan de oproep gehoor gaven. Na de trek van de heiligen naar de bergtoppen, begonnen er op verscheidene locaties in het westen tempels te verschijnen. Elk tempelproject was een groot offer. Maar zoals God beloofd had, wachtten hen die de kans grepen om deel te nemen aan de bouw van tempels, grote zegeningen.

De tijd van grote kansen in het tempelwerk die wij nu hebben, is anders dan die in het verleden. Er wordt nu niet van ons verwacht dat wij komen hameren, steenhouwen, houtzagen, beton storten of anderszins fysiek deelnemen aan de bouw van tempels. Maar wij krijgen wel de kans om getrouw onze tiende te betalen zodat het werk van de tempelbouw en het werk van de Heer voort mogen blijven gaan. Wij worden ook aangespoord om te zorgen

dat we ervoor in aanmerking komen om onszelf op te offeren in het dienstbetoon waardoor wij heilige heilsverordeningen verschaffen aan hen die ons zijn voorgedaan. Om het eenvoudig te zeggen: de gezinnen in de kerk hebben de grote kans om ervoor te zorgen dat het licht in onze tempels dagelijks vroeg gaat en laat uitgaat. Misschien kunnen we het nodig maken dat het zelfs de hele nacht blijft branden, zoals we nu al in de weekends doen in enkele tempels.

Enkele jaren geleden gebruikte een grote communicatiefirma in hun reclames de zin: 'Steeek een ander de helpende hand toe'. President Hinckley heeft ons er herhaaldelijk aan herinnerd dat wij veel kansen hebben om anderen de hand te reiken. Hij had het bijvoorbeeld over hen die zich pas bij ons hebben gevoegd en beschreef de noodzaak om hen in liefde en vriendschap de

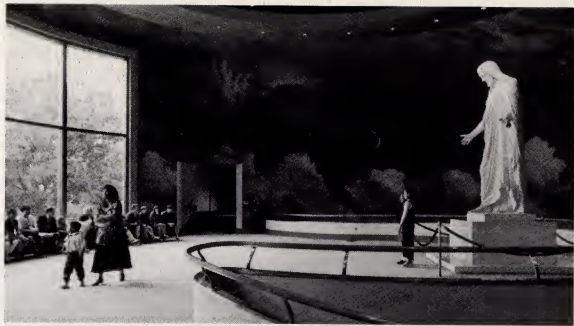
Algemene autoriteiten zingen stand met het Tabernakelkoor en de aanwezigen een lofzang.



hand te reiken; maar ook hen die van ons vervreemd zijn, reiken wij de hand van aanmoediging, met onvoorwaardelijke liefde en zo nodig met een grote mate van vergevingsgezindheid; aan onze burens, kennissen en vrienden die niet van ons geloof zijn, de zegening om bij onze woorden en daden geraakt te worden door de Heilige Geest.

Bij een recente trainingsbijeenkomst voor ring- en wijkraadsleden tijdens een ringconferentie die ik bijwoonde, gingen de goed voorbereide presentaties over de gelegenheid om juist meer mensen bij de kerkactiviteiten te betrekken dan er mensen buiten te laten, door zowel nieuwe, als inactieve, als niet-leden de hand te reiken. Zuster Laura Chipman, jongevrouwenpresidente van een ring, heeft vijf vragen gegeven die ons kunnen helpen om te bedenken hoe wij mensen de hand kunnen reiken. Zij zijn: 1. *Introspectie* — Stralen wij onbewust een houding uit die mensen buitensluit? 2. *Identificatie* — Kennen we de pasgedoopten, de minder-actieven of de niet-leden in onze omgeving? 3. *Aanpassing aan de persoon* — Zoeken we uit welke interesses, talenten en vaardigheden de personen hebben die we willen begeleiden? 4. *Uitnodigen* — Betrekken we burens en vrienden bij gepaste activiteiten? 5. *Erbij betrekken* — Zijn er manieren om de vaardigheden, talenten en vermogens te gebruiken van de mensen die we ergens bij willen betrekken?

Onlangs woonde ik de begrafenisdienst bij van een jeugdvriend. Deze broeder was geboren met een genetische afwijking. Hij kon alles prima begrijpen, maar kon niet lezen of schrijven. Zijn spraak was beperkt tot slechts enkele verstaanbare woorden, aangevuld met zijn eigen vocabulaire. Sommigen onder ons konden wel een paar van zijn woorden herkennen. Maar meestal moesten we uit de toon die hij gebruikte, opmaken of hij zijn bezorgdheid over iets uitsprak of dat hij uiting gaf aan zijn grote vermogen tot liefhebben. Lynn bracht een groot deel van zijn jeugd door op een speciale kostschool. In de zomer en de vele vakanties was hij thuis bij zijn



ouderlijk gezin. Maar de afgelopen zeventien jaar woonde Lynn, die zijn hele familie had overleefd, in een verpleeghuis waar men het beste aan zijn vele noden tegemoet kon komen.

Toen Lynn overleden was, regelde een van zijn goede vrienden een begrafenisdienst in het kerkgebouw waar we als jongens heengingen. Bij de begrafenisdienst waren zijn geliefde vrienden aanwezig, medewerkers van het verpleeghuis, enkele wijkleden die zich hem van jaren geleden herinnerden en ruim tien jeugdvrienden en hun gezinsleden. Enkele broeders die nauw met Lynn waren blijven omgaan tijdens zijn lange, vaak enzame, verblijf in het verpleeghuis, zeiden enkele vriendelijke woorden.

In de loop van die dienst haalden we al onze herinneringen op. Een vriend herinnerde zich dat onze zondagsschoolleerkracht ons op een zondag had gevraagd om tijdens de les ons getuigenis te geven. Hij vroeg ons om de beurt, maar sloeg Lynn over, misschien omdat hij meende dat die niets begrijpelijks kon uitbrengen. Met alle gerechtvaardigde verontwaardiging die hij kon opbrengen, maakte Lynn de leerkracht duidelijk dat hij ook een kans verwachtte om wat te zeggen. Hoewel we niet veel begrepen van wat hij zei, voelden we zijn liefde en de diepgang van een grote geest die tragisch genoeg gevangen zat in een lichaam dat niet optimaal functioneerde. De geest in die les was erg sterk!

Toen de medewerkers en zijn

vrienden uit het verpleeghuis hun onvoorwaardelijke liefde voor Lynn uitspraken, was het overduidelijk dat hij, op zijn eigen ootmoedige manier, zijn hand naar hen had uitgestrekt en hun leven had aangeraakt. In de loop van de begrafenisdienst werd duidelijk dat ten minste drie van onze jeugdvrienden en hun gezinsleden moeite hadden gedaan om Lynn te helpen met geregelde bezoeken, lange autoritten, uitnodigingen voor maaltijden op bijzondere dagen en verjaardagsfeesten.

Toen de verhalen en herinneringen verteld waren, beseften we dat onze fysiek gehandicapte, liefhebbende engel van een vriend ons en de geweldige meelevende gezinnen die hem zo vaak in liefde de hand hadden toegestoken, veel meer echt waardevols had gegeven dan hij zelf ooit had ontvangen.

Ja, het is nu werkelijk een tijd met veel kansen. Het is een tijd om iemand de hand te reiken, een tijd om ons voor te nemen de sabbat heilig te houden, en een tijd om er mede voor te zorgen dat het licht in onze tempels blijft branden, om maar enkele kansen te noemen. Ik getuig van een levende Vader in de hemel en van zijn Zoon, onze Heiland en Verlosser, die ons beiden onvoorwaardelijk liefhebben en graag willen dat wij de vele kansen die Zij verschaft hebben, zullen aangrijpen. Ik betuig mijn liefde voor onze fijne profeet, die vol toewijding en met moed en majesteit onze banier draagt. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Komt, hoort naar eens profeten stem'

Presidente Virginia U. Jensen

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging.

Luisteren we naar de stem van de Heer, door zijn huidige profeet, en volgen we zijn raad, dan zullen we nooit afdwalen.



Toen ik elf jaar was, hoorde ik op een avond lawaai voor mijn raam. Ik keek naar buiten en zag krantenjongens op straat grote stapels kranten dragen waarin het nieuws te lezen was dat president George Albert Smith, de achtste president van de kerk, was overleden. President Smith was de enige profeet die ik in mijn korte tijd op aarde gekend had. Tijdens zijn presidentschap had ik het begin van een getuigenis gevoeld. En al op die jonge leeftijd wist ik hoe belangrijk Gods profeten zijn. Leerkrachten in het jeugdwerk, en liefdevolle ouders thuis, hadden mij geleerd dat president Smith onze aardse verbinding was met onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, en dat zij door hem tot mij konden spreken. Wat een machtig denkbeeld voor een klein

meisje! De Geest had aan mij, met mijn elfjarig verstand, bevestigd dat dit waar was. Toen ik van zijn overlijden hoorde, was dat een enorm verlies voor mij.

Maar slechts vijf dagen na de dood van president Smith, sprak president David O. McKay in deze Tabernakel de aanwezigen toe. De heiligen hadden hem zojuist unaniem steun verleend als de profeet, ziener en openbaarder. Hij zei: 'Niemand kan deze kerk presidenten zonder eerst in harmonie te zijn met het Hoofd van de kerk, onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Hij is ons Hoofd. Met zijn goddelijke leiding, met zijn inspiratie, kunnen wij niet falen.'

Al gauw had ik net zoveel liefde en respect voor president McKay als ik voor president Smith had gehad. In feite herinner ik mij dat ik hem op dit spreekgestoelte zag staan, met zijn witte, glanzende haar, en dat ik dacht dat hij er net zo uitzag als een engel.

De profeten vanouds zowel als nu waren en zijn reuzen van de Heer die al gekozen en geordend zijn voordat ze naar de aarde gingen. Onze profeten zijn mannen die de Heer heeft verwekt om de kerk te presidenten in de tijd waarin zij in hun functie werkzaam zijn geweest. De Heer werkt tegenwoordig net zo goed door middel van de leiders van zijn kerk als Hij in het verleden altijd gedaan heeft.

President Wilford Woodruff heeft gezegd: 'Zelfs al hadden wij alle openbaringen voor ons die God ooit aan de mens gegeven heeft, en al

lagen ze hier dertig meter hoog, dan konden de kerk en het koninkrijk Gods nog niet groeien, niet in deze tijd noch in enig ander tijdperk in de wereldgeschiedenis, zonder de levende orakelen van God.'

Broeders en zusters, luister naar de instructies en de belofte die in Leer en Verbonden 21:4-5 te vinden zijn: 'Daarom moet gij, mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen; want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit mijn eigen mond kwam.'

De wil van de Heer voor Abraham was niet voldoende voor het volk in de tijd van Mozes. De wil van de Heer voor Mozes was niet voldoende voor het volk in de tijd van Jesaja. Verschillende bedelingen vereisten verschillende instructies. Dat geldt nog steeds. De bedeling waarin wij nu leven, is een bedeling waarin de kennis van alle andere evangeliebedelingen zijn samengevloeid. Wat is het een zegening voor ons om in deze tijd te leven, waarin het volledige evangelie er is om ons tot zegen te zijn.

Ik zou allen die mij horen vandaag de uitnodiging willen geven die ooit in een lofzang geschreven is: 'Komt, hoort naar eens profeten stem en luistert naar Gods woord' (lofzang 21). Elk lid van de kerk, hoe oud hij ook is, en in welke omstandigheden hij ook verkeert, zal geraakt en gezegend worden door de geïnspireerde raad van profeten van de Heer!

Er is een verhaal van iets dat in New York gebeurde toen president David O. McKay terugkeerde van een reis naar Europa. 'Er zouden foto's worden genomen, maar de reguliere fotograaf was verhinderd. Daarom stuurde United Press in wanhoop dan maar hun misdaadfotograaf, een man die gewend was aan het ruwste werk in New York. Hij ging naar de luchthaven, bleef twee uur weg en kwam even later uit de donkere kamer met een grote stapel foto's. Hij was geacht er maar twee te nemen. Zijn baas gaf hem

onmiddellijk een standje: "Waarom verspil je in 's hemelsnaam tijd en al dat fotomateriaal?" De fotograaf antwoordde kortaf dat hij graag het extra materiaal zou betalen en dat ze de extra tijd die hij had besteed van zijn werkuren konden aftrekken. Enkele uren later riep de vice-president hem bij zich, nieuwsgierig naar wat er gebeurd was. De misdaadfotograaf zei: Toen ik klein was, las mijn moeder me altijd voor uit het Oude Testament. Mijn hele leven heb ik me afgevraagd hoe een profeet van God er eigenlijk uitzag. Maar vandaag heb ik er een gevonden.³

Waarderen wij ten volle de enorme zegening die wij allen hebben omdat wij onze profeet gevonden hebben? De manieren waarop het luisteren naar de stem van onze profeet ons tot zegen is geweest, zijn talrijk. Wij hebben een duidelijk beeld voor ogen van wie wij zijn en wat wij betekenen voor onze Vader in de hemel. Wij hebben geboden en adviezen ontvangen die ons leiden, geheugensteuntjes die ons op het enge en nauwe pad houden, en aanmoedigende woorden die ons aansporen als we ontmoedigd raken. Als we naar de stemmen van de wereld luisteren, dan worden we misleid. Maar luisteren we naar de stem van de Heer, door zijn huidige profeet, en volgen we zijn raad, dan zullen we nooit afdwalen.

Onlangs werd president Hinckley in een krantenartikel geprezen als 'duidelijk een man voor deze tijd. Hij is een handenschudder, een complimentenmaker, een man die weet wat hij moet zeggen en hoe hij het moet zeggen, vaak met een gevoel voor humor.'⁴

Broeders en zusters, dat is alleen maar wat het algemene publiek ziet. Wij, als leden van de kerk, zien zoveel meer. Door de influisteringen van de Heilige Geest weten wij dat het ware Hoofd van deze kerk, de Heer Jezus Christus, waarlijk met ons communiceert door middel van president Hinckley. Het was mijn zegen en voorrecht om die geest te voelen toen ik een half jaar geleden naar president Hinckley's kantoor geroepen werd om mijn roeping tot het

algemeen presidium van de ZHV te ontvangen. Voordat ik wist waarom ik daar was, schudde ik hem de hand, en kreeg een krachtig getuigenis dat ik mij in de aanwezigheid van een profeet van God bevond. Dat getuigenis maakte mij uitermate ootmoedig en ererbiedig. Als ik die dag nogal stil was, president Hinckley, dan is dat de reden.

Wij zijn zo gezegend dat wij nu een profeet hebben — iemand die nieuwe connecties aanknoopt. Joseph Smith deed bij de inwijding van de Kirtland-tempel de volgende profetie: 'Opdat uw kerk uit de wildernis der duisternis te voorschijn moge komen, en schoon als de maan moge schijnen, en helder als de zon, en schrikkelijk als een leger met banieren.' President Hinckley is voor onze tijd bereid, voor een mediagerichte wereld.

Voor het raam van ons leven zijn veel stemmen te horen die de dood aankondigen van eerlijkheid, van integriteit, van goedheid en rechtschapenheid, en zelfs van het traditionele gezin. Wij als heiligen der laatste dagen zijn zeer gezegend te weten dat God door onze huidige profeet tot ons kan spreken en ons leiding, instructie en aanmoediging kan geven opdat wij mogen voortgaan, net als de ware kerk van de Heer voortgaat, standvastig en vol vertrouwen voortgaan op het pad dat ons terugleidt naar Hem.

We krijgen in dit leven niet veel garanties. Geen enkele auto wordt afgeleverd met een garantie die alles dekt. Geen enkele bank op aarde kan absoluut garanderen dat uw geld volkomen veilig is. Zelfs keurmerken voor huishoudproducten vermelden een afstandsverklaring! Niets wat door de mens gemaakt is of door de mens bediend wordt, kan echt gegarandeerd worden! Maar hier is het wonder. De Heer heeft ons geweldige garanties gegeven zonder afstandsverklaring. Dit is er één van: Hij kiest de profeet, en laat hem ons nooit misleiden. Denk u eens even de strekking van die belofte in. Er is ten minste één persoon tot wie wij ons kunnen wenden voor zuivere, onvervuilde leiding.

Ons werk, als zuster in de zustershulpvereniging, is om er onder leiding van de priesterschap aan te werken dat de vrouwen en hun gezinsleden dichter tot onze hemelse Vader komen, zodat wij eens weer bij Hem kunnen wonen, zoals wij deden voordat wij naar deze aarde gingen. De stem van een hedendaagse profeet die Gods boodschap uitdraagt, is duidelijk, zeker, veilig en ondubbelzinnig.

Gods boodschap is nooit duidelijker, zekerder, veiliger en ondubbelzinniger geweest dan toen president Gordon B. Hinckley, als onderdeel van zijn toespraak tijdens een algemene ZHV-vergadering op 23 september 1995, de 'Proclamatie over het gezin'⁵ voorlas. Kijk eens naar de lessen die God door deze proclamatie gaf aan een van zijn stuk gebrachte wereld: Het huwelijk tussen man en vrouw is ingesteld door God. Wij zijn naar zijn beeld geschapen. Ons geslacht is bepaald voordat wij naar de aarde gingen en maakt deel uit van onze eeuwige identiteit. Wij woonden bij God voordat wij naar de aarde gingen. God heeft ons geboden kinderen te baren, maar heeft gewaarschuwd dat het vermogen om ons voort te planten alleen mag worden toegepast binnen de heilige huwelijksband. God zegt ons door zijn profeet dat wij een heilige taak hebben om als man en vrouw voor elkaar te zorgen, en onze kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden — en om in hun materiële en geestelijke behoeften te voorzien. Het gezin is ingesteld door God. Ouders hebben concrete taken en plichten — de vader presideert, is kostwinnaar en beschermt, terwijl de moeder verzorgt. Verder bevat de proclamatie de volgende belangrijke waarschuwing, dat zij die hun partner of kinderen mishandelen, die hun gezinsplichten verwaarlozen, rekenschap verschuldigd zijn aan God. Verder staat er in die waarschuwing dat de afbrokkeling van het gezin over personen, samenlevingen en volken de rampen zal afroepen die door zowel profeten vanouds als in deze tijd voorspeld

zijn. Broeders en zusters, wij staan momenteel middenin die realiteit. Het is ons aller plicht om het gezin te beschermen en te sterken.

Ik nodig u allen uit: 'Komt, hoort naar eens profeten stem' — de profeet Joseph Smith heeft de zustershulpvereniging gesticht als gevolg van een openbaring van God, opdat 'er van deze tijd af aan kennis en intelligentie naar beneden zullen stromen'. Joseph Smith heeft ons beloofd: 'U zult instructie ontvangen door de priesterschapsorde die God heeft ingesteld, door het medium van hen die zijn aangewezen om de zaken van de kerk in deze laatste bedeling te leiden.'⁶

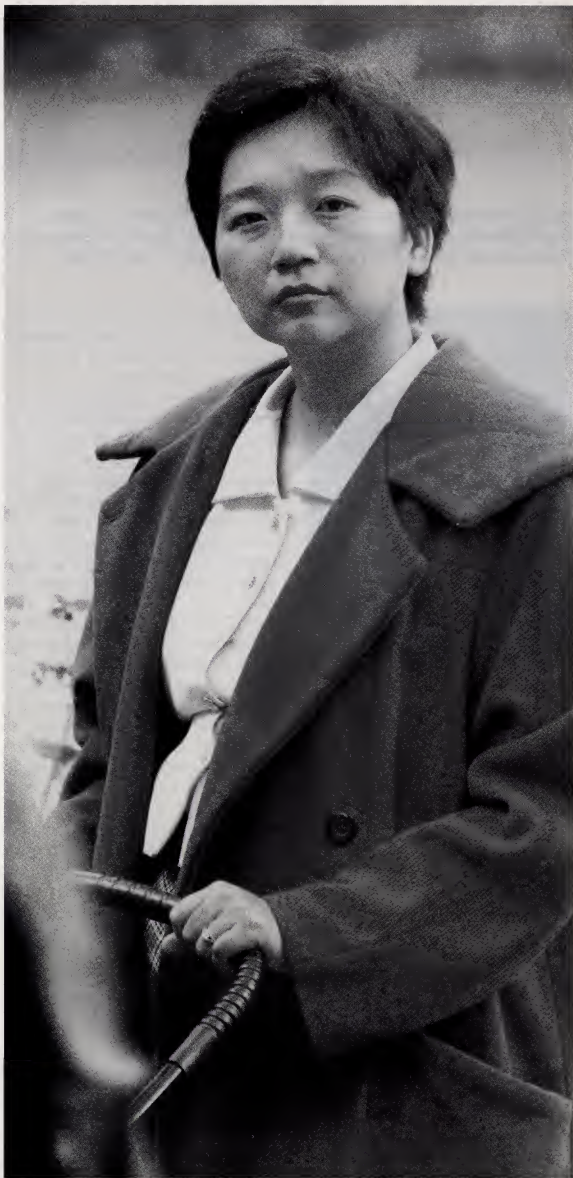
Zusters, in de ZHV leren wij manieren om het gezin te beschermen en te sterken.

President Hinckley heeft gezegd: 'Het mooiste ligt nog voor ons. Als u op het enge en nauwe pad blijft, dan ligt het mooiste nog voor u. Het is een geweldige tijd om in te leven. Het is een geweldige tijd om lid van de kerk te zijn, waarin u zonder schaamte en zelfs met enige trots in dit werk van de laatste dagen uw hoofd omhoog kunt houden.'⁷

'Komt, hoort naar eens profeten stem' opdat u de wil van God kunt weten en u zijn licht kunt hebben om uw pad te verlichten. Het is mijn gebed dat u ook een getuigenis mag ontvangen, net als ik, dat onze huidige profeet, president Gordon B. Hinckley instructies voor uw en mijn zielenheil heeft — instructies die, als ze worden opgevolgd, ons allen terug zullen voeren naar ons hemelse thuis, veilig en onbevlekt van de wereld. Ik zeg dat in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. *Classic Stories From the Lives of Our Prophets*, blz. 263.
2. *Millennial Star*, deel 51, blz. 548.
3. *Improvement Era*, februari 1970.
4. *Deseret News*, 23 mei 1998, blz. A1.
5. *Zie De Ster*, januari 1996, blz. 93.
6. *Documentary History of the Church*, deel IV, blz. 607.
7. Seminariediploma-uitreiking 1995, seminarie West High School.



Lichaam en ziel genezen

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Als wij de waarheid zoeken, geloof in Hem ontwikkelen en (...) ons oprecht bekeren, zullen we een geestelijke verandering van hart ontvangen die alleen onze Heiland kan geven. Ons hart zal weer nieuw worden.



Sinds wij afgelopen april voor de algemene conferentie bijeen waren, heb ik, zoals velen van u weten, mijn derde hartaanval gehad, waardoor een bypassoperatie nodig was. Door kundige artsen; een zorgzame en goed getrainde medische staf; mijn vrouw, Mary, die mijn geduldige, liefhebbende en voortdurende verzorgster is; en door de gebeden die zo velen voor mij hebben uitgesproken, ben ik gezegend met hernieuwde gezondheid en kracht. Dank u voor uw bezorgdheid en uw gebeden.

Mijn boodschap gaat over de bevordering van het genezingsproces van de ziel. Het is een boodschap die u en mij tot de grote Genezer moet brengen, de Heer en Heiland Jezus Christus. Het is een plan om de Schriften te lezen, te bidden, te overpeinzen, u zo nodig te bekeren, en genezing te ontvangen door de

gemoedsrust en vreugde van zijn Geest. Ik wil u graag mijn overpeinzingen vertellen toen ik het genezingsproces doormaakte.

Toen ik in het ziekenhuis en enkele weken thuis in bed lag, kon ik maar weinig doen omdat hevige pijn mijn verzwakte lichaam kwelde. Maar ik merkte wat een vreugde het was om mijn gedachten te wijden aan de overpeinzing van het leven en de eeuwigheid. Daar mijn agenda geen vergaderingen, taken of afspraken meer bevatte, kon ik mijn aandacht gedurende enkele weken van bestuurlijke zaken op eeuwige zaken richten. De Heer heeft ons gezegd: 'Laat de plechtige ernst der eeuwigheid (...) in uw gedachten zijn' (LV 43:34). Ik ontdekte dat als ik mij concentreerde op mijn pijn, dit het genezingsproces vertraagde. Ik onderzocht dat overpeinzen een belangrijk element was van het genezingsproces voor zowel ziel als lichaam. Pijn brengt je tot een mate van nederigheid die je in staat stelt om te peinzen. Ik ben dankbaar dat ik die ervaring heb mogen doorstaan.

Ik heb het doel van pijn diep overpeinsd en ben in gedachten nagegaan wat ik van mijn ervaring kon leren, en ik begon het begrip pijn een beetje beter te begrijpen. Ik kwam erachter dat de fysieke pijn en de genezing van een lichaam na een grote operatie opmerkelijk overeenkomt met de geestelijke pijn en de genezing van de ziel in het bekeringsproces. 'Bekommert u daarom niet over het lichaam, noch over het leven van het lichaam; maar bekommert u

over de ziel, en over het leven der ziel' (LV 101:37).

Ik ben gaan begrijpen hoe nutteloos het is om te blijven stilstaan bij vragen zoals *waarom, wat was er gebeurd als en had ik maar*, waarop waarschijnlijk geen antwoord zal worden gegeven in het sterfelijk leven. Om troost te ontvangen van de Heer, moeten we geloof uitoefenen. De vragen *Waarom ik? Waarom ons gezin? Waarom nu?* zijn meestal niet te beantwoorden. Die vragen doen af aan onze geestelijke instelling en kunnen ons geloof vernietigen. Wij moeten onze tijd en energie besteden aan het ontwikkelen van ons geloof door ons tot de Heer te wenden en kracht te vragen om de pijn en beproevingen van deze wereld te overwinnen en tot het einde te volharden om een groter begrip te krijgen.

In Spreuken wordt ons gezegd 'het pad des levens' te overpeinzen (Spreuken 5:6). Overpeinzen wij het pad des levens, dan kunnen wij ons pad naar gerechtigheid uitzetten en voelen hoe de Geest ons leidt. 'Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen' (2 Ne. 32:3).

Om ons te verheugen in Christus' woorden, moeten u en ik de Schriften bestuderen en zijn woorden in ons opnemen door ze te overpeinzen en al onze gedachten en handelingen erop te baseren.

Net zoals het bestuderen van Christus' woorden het element van peinzen in zich heeft, heeft ijverig bidden in geloof en luisteren naar de Geest dat ook. In een openbaring die ons is gegeven bij monde van Joseph Smith, heeft de Heer ons gezegd: 'Ik [zeg] tot u, mijn vrienden: Ik laat deze gezegden met u, om ze in uw hart te overpeinzen, met dit gebod, dat Ik u geef, dat gij Mij moet aanroepen, terwijl Ik nabij ben — Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naartoe, en gij zult Mij vinden; bidt, en u zal worden opgedaan' (LV 88:62-63).

Peinzen leidt ons af van de onbelangrijke zaken van deze wereld en

brengt ons nader tot de zachte, leidende hand van onze Schepper — als we naar de 'stille, zachte stem' van de Heilige Geest luisteren (zie 1 Koningen 19:12; 1 Nephi 17:46; LV 85:6). In de Leer en Verbonden heeft de Heer tegen David Whitmer gezegd:

'(. . .) uw gedachten zijn meer bij de dingen der aarde geweest dan bij de dingen van (. . .) uw Maker (. . .) gij hebt geen acht geslagen op mijn Geest' (LV 30:2).

Peinzen over de Heer — zijn woord, zijn leringen, zijn geboden, zijn leven, zijn liefde, de gaven die Hij ons heeft gegeven, zijn verzoening voor ons — geeft ons een enorm gevoel van dankbaarheid voor onze Heiland en voor het leven en de zegeningen die Hij ons heeft gegeven.

De afgelopen maanden hebben de ontroerende ervaringen met zich meegebracht die families doormaken met alle verdriet die inherent is aan het vredige heengaan van een familielid. Wanneer degene die op sterven ligt zich voorbereidt op het verlaten van het sterfelijk leven, voelen de familieleden een zekere gemoedsrust en bereidheid om hun geliefde los te laten. De familieleden voelen het verdriet van de scheiding, maar worden getroost door de gemoedsrust die men krijgt door priesterschapszegens, gezinsgebed en de kennis van de opstanding, die hen verzekert dat zij in de vrij nabije toekomst zullen worden herenigd met hun geliefde. Als zij geloven, en hun vertrouwen in de Heer stellen, dan kunnen zij de vragen *waarom* en *als* opzij zetten en de troost voelen van de Geest van de Heer.

Onze Heiland kent het hart van ieder van ons. Hij kent ons verdriet. Als wij de waarheid zoeken, geloof in Hem ontwikkelen en, zo nodig, ons opricht bekeren, zullen we een geestelijke verandering van hart ontvangen die alleen onze Heiland kan geven. Ons hart zal weer nieuw worden.

Bekering houdt in dat we inzien wat we verkeerd hebben gedaan en dat het noodzakelijk is ons te bekeeren, dat we onze zonden aan de juiste



priesterschapsautoriteit belijden, herstellen wat we kunnen herstellen, en ons voornemen om de Heer te gehoorzamen. Bekering brengt een geestelijke genezing van de ziel teweeg. In een toespraak aan zijn volk heeft koning Benjamin gezegd:

'Daarom, indien die mens zich niet bekeert, maar een vijand van God blijft en aldus sterft, doen de eisen van goddelijke gerechtigheid zijn onsterfelijke ziel tot een levendig besef van zijn eigen schuld ontwakken, hetgeen hem van de tegenwoordigheid des Heren zal doen terugdeinzen, en zijn borst met schuld en pijn en smart vervullen, hetgeen als een onuitblusbaar vuur is, waarvan de vlammen voor eeuwig opstijgen' (Mosiah 2:38).

Toen ik fysieke pijn had, dacht ik niet ook aan de intensere pijn en kwelling van de ziel. Ik dacht aan de pijn die onze Heiland Jezus Christus geleden had, niet alleen aan de acute en martelende fysieke pijn toen Hij aan het kruis gehangen werd, maar ook aan de chronische, kwellende pijn die door de ongehoorzaamheid van de mens veroorzaakt werd.

Koning Benjamin heeft het volgende geprofeteerd aangaande de Heiland:

'Zie, Hij zal verleidingen en lichaamspijn, honger, dorst en vermoeidheid doorstaan; ja, meer dan de mens kan verdragen, zonder te sterven; want zie, uit iedere porie zal bloed komen, zo groot zal zijn smart zijn voor de goddeloosheid en gruwelen van zijn volk' (Mosiah 3:7).

Het grotere en intensere lijden van de Heer was niet fysiek — het proces noch de spot, het geslagen noch het bespuwd worden, het was zelfs niet het verraden worden door een geliefde vriend of het verworpen worden door hen van wie Hij hield, noch was het de fysieke kruisiging. Hoewel dat allemaal gebeurde en alles zeer pijnlijk was, heeft de Heiland tijdens de verzoening de grootste pijn geleden doordat Hij overtredders in staat stelde om tot genezing te komen:

'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

'Doch indien zij zich niet wilden



Menigten conferentiebezoekers wachten op een plekje in de Tabernakel.

bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

'Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden' (LV 19:16-18).

Het is interessant om te zien dat er, afgezien van het boek Job en enkele andere schriftplaatsen, weinig schriftteksten over lichamelijke pijn zijn. De pijn waarvan in de Schriften het meest gesproken wordt, is de pijn en kwelling van de Heer en zijn profeten vanwege de ongehoorzame zielen.

Alma de jonge schetst een levendig beeld van zijn bekering. Alma was opstandig geweest, zelfs zo erg dat hij met de zonen van Mosiah rondreisde 'en trachtte de kerk van God te gronde te richten' (Alma 36:6). Denkt u zich eens in hoeveel pijn en verdriet dit betekende voor Alma's ouders, en belangrijker nog: voor onze hemelse Vader en Jezus,

die uiteindelijk een engel stuurde om hem te zeggen: 'Al wilt gijzelf worden verdelgd, tracht dan toch niet langer de kerk van God te gronde te richten' (Alma 36:9). Het was pijnlijk genoeg dat Alma besloten had ongehoorzaam te zijn, maar hij bracht ook anderen tot opstandigheid tegen het woord Gods.

Alma beschreef wat hij voelde toen hij de engel zag en hoorde. Hij zei dat toen hij zich zijn opstandigheid en al zijn zonden en overtredingen herinnerde, dat was als 'de pijnen der hel' (Alma 36:13). Alma's pijn ging verder dan fysieke pijn. Hij 'werd door eeuwige wroeging gefolterd' (Alma 36:12) vanwege zijn ongehoorzaamheid en opstandigheid tegen God.

Toen hij had ingezien hoe ernstig zijn zonden waren, en zich tot God had gewend, zei hij: '(...) er [kon] niets zo hevige bitter (...) zijn als mijn smarten waren (...) aan

de andere kant niets zo heerlijk en aangenaam [...] als mijn vreugde toen was' (Alma 36:21).

Die vreugde kwam door zijn berouwvolle bekering. Van die tijd af aan reisde Alma, en allen die bij hem waren, inclusief de zonen van Mosiah, rond in een poging 'de schade te herstellen, die zij de kerk hadden berokkend, [...] al hun zonden [belijgend]' (Mosiah 27:35).

Alleen door bekering en door de Heer om vergeving te vragen, kon Alma zijn wroeging opzij zetten en de vreugde en het licht van het evangelie ontvangen. De Heer leerde de Nephieten dat kennis van de waarheid, ijverige geloofsuitoefening en ware bekering een verandering van hart teweegbrengen. Alma maakte ook een grote verandering van hart door.

Ieder van ons zal in zijn sterfelijk leven op de een of andere manier pijn krijgen. We kunnen pijn krijgen



door een ongeluk of een pijnlijke ziekte. We kunnen pijn voelen door de rouw die logischerwijs ontstaat door het verlies van een geliefde of het verlies van de liefde van iemand die ons dierbaar is. We kunnen ook pijn hebben doordat we ons eenzaam of depressief voelen. En vaak krijgen we pijn door onze ongehoorzaamheid aan de geboden van God, maar ook zij die alles doen wat zij kunnen om hun leven in harmonie met het voorbeeld van de Heiland te houden, krijgen pijn.

In de Schriften wordt ons geleerd dat 'er een tegenstelling in alle dingen is' (2 Nephi 2:11). Net zoals wij allen tijden van vreugde en geluk kennen, zal iedere sterveling pijn lijden. Hoe kunnen wij die momenten in ons leven begrijpen waarop wij fysieke of emotionele pijn hebben?

Ouderling Spencer W. Kimball heeft daarover gezegd: 'Voordat wij werden geboren, wisten we dat we

naar de aarde zouden gaan om een lichaam en ervaringen te krijgen, en we wisten dat we vreugde en verdriet, pijn en gemakken, makkelijke en moeilijke tijden, gezondheid en ziekte, successen en teleurstellingen zouden krijgen, en we wisten ook dat we dood zouden gaan. Wij aanvaardden al die eventualiteiten blijmoedig, zowel het gunstige als het ongunstige. (...) Wij waren bereid om hierheen te gaan en het leven te accepteren zoals het was' ('Tragedy or Destiny', *Improvement Era*, maart 1996, blz. 217).

Ouderling Orson F. Whitney heeft geschreven: 'Geen enkele pijn die wij lijden, geen enkele beproeving die wij doormaken, is nutteloos. Het bevordert ons leerproces, de ontwikkeling van deugden als geduld, geloof, kracht en otmoeidigheid. Al dat wij lijden en doorstaan, vooral als we het geduldig doorstaan, ontwikkelt ons karakter, zuivert ons hart, verruimt onze ziel en maakt ons zachtardiger en liefdevoller, en daardoor verdienen wij meer een kind van God genoemd te worden (...) en het is door verdriet en lijden, zwoegen en beproefd worden, dat wij leren waarvoor we hier gekomen zijn' (Aangehaald in de *Improvement Era*, maart 1996, blz. 211).

Hebben we pijn, dan maakt onze verzorger een zeer belangrijk deel uit van het genezingsproces. Attente artsen, verpleegsters, therapeuten, een liefdevolle huwelijkspartner, ouders, kinderen en vrienden troosten ons als we ziek zijn en bevorderen ons genezingsproces. Er zijn tijden waarop we, hoe onafhankelijk we ook zijn, onszelf moeten toevertrouwen aan anderen om te zorgen. We moeten ons aan hen overgeven. Onze verzorgers zijn allen die bijdragen tot het genezingsproces.

De Heer is de grootste Verzorger. Wij moeten ons overgeven aan de Heer. Daarbij geven we de oorzaak van onze pijn op en geven alles aan Hem. 'Werp uw bekommernis op de Here, Hij zal voor u zorgen' (Psalm 55:23). 'En moge God u dan toestaan, dat uw lasten licht mogen

worden door de vreugde van zijn Zoon' (Alma 33:23). Door geloof en vertrouwen in de Heer, en gehoorzaamheid aan zijn raad, komen wij ervoor in aanmerking deelnemers te worden aan de verzoening van Jezus Christus, zodat wij op een dag mogen terugkeren om bij Hem te wonen.

Zelfs als wij ons geloof en vertrouwen in de Heer stellen, moeten we toch dag in dag uit, uur na uur, of misschien zelfs per moment, onze pijn bestrijden; maar uiteindelijk begrijpen we de geweldige raad die de profeet Joseph Smith kreeg toen hij het in de gevangenis te Liberty te kwaad had met zijn pijnlijke gevoelen vergeten en geïsoleerd te zijn:

'Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn; En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren' (LV 121:7-8).

Mijn geliefde broeders en zusters, als u met pijn, moeilijkheden en beproevingen te maken krijgt in uw leven, kom dan tot de Heiland. 'En ik zal wachten op de Heer, (...) op Hem zal ik hopen' (Jesaja 8:17). '(...) wie de Heer verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat' (Jesaja 40:31). Genezing komt op de tijd van de Heer en op de manier van de Heer; wees geduldig.

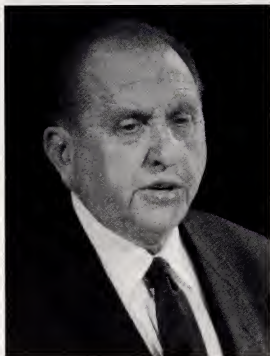
Onze Heiland verwacht dat wij tot Hem komen door schriftstudie, overpeinzing en gebed tot onze hemelse Vader. Wij kunnen grote zegeningen ontvangen en wijze lessen leren als wij tegenspoed doorstaan. Als wij gesterkt en genezen zijn, kunnen wij anderen door ons geloof verheffen en versterken. Laten wij een werktuig in de handen van de Heer zijn om hen die lijden tot zegen te zijn. Ik geef u mijn getuigenis dat God leeft en dat Jezus de Christus is, en dat wil dat wij tot Hem komen zodat Hij ons raad en medeleven kan geven. Dat de Heer ons moge zegenen bij onze beproevingen in het leven en die van onze geliefden, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Denken aan danken

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Danken we God 'voor zijn onuitsprekelijke gave!' (2 Kor. 9:15) en de rijke zegeningen die Hij zo overvloedig over ons uitstort?



In een ver land reisde Jezus heel lang geleden naar Jeruzalem. 'En [Hij trok] dwars door Samaria en Galilea [. . .]. En toen Hij een zeker dorp binnenging, kwamen Hem tien melaatse mannen tegemoet, die op een afstand bleven staan. En zij verhieven hun stem en zeiden: Jezus, Meester, heb medelijden met ons! En Hij zag hen aan en zeide tot hen: Gaat heen, toont u aan de priesters. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden. En één van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende, en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan. En Jezus antwoordde en zeide: Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen? Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemdeling? En Hij zeide tot hem: Sta op, ga

heen, uw geloof heeft u behouden.'¹

In Psalm 30 belooft David: '(. . .) mijn ziel [zal] U [. . .] Here, mijn God, voor altoos [. . .] loven.'²

De apostel Paulus verklaart in zijn brief aan de Korintiërs: 'Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!'³ En tegen de Tessalonicenzen: 'Dankt onder alles, want dat is de wil Gods.'⁴

Broeders en zusters, danken wij God daadwerkelijk 'voor zijn onuitsprekelijke gave' en zijn rijke zegeningen die Hij zo gul aan ons geeft?

Staan wij stil bij Ammons woorden: 'Nu zien wij, mijn broeders, dat God ieder volk indachtig is, in welk land het zich ook moge bevinden; ja, Hij telt zijn volk (. . .) over de ganse aarde (. . .). Welnu, dit is mijn blijdschap en mijn grote dankzegging; ja, en voor eeuwig wil ik mijn God dank betuigen.'⁵

Robert W. Woodruff, een vooraanstaand zakenman uit vroeger tijd, maakte eens een rondreis door de Verenigde Staten met een lezing die de titel droeg 'Stoomcursus intermenselijke relaties'. In zijn boodschap zei hij dat de twee belangrijkste woorden in de taal waren: 'Dank u'.

Gracias, danke, merci — welke taal men ook spreekt, een veelvuldig uitgesproken 'dank u' zal u opvrolijken, uw vriendschappen verdiepen en uw leven op een hoger plateau tillen op uw reis naar de volmaking. Er zit een zekere eenvoud — een zekere oprechtheid — in het 'dank u' zeggen.

De schoonheid en welsprekendheid van een uiting van dankbaarheid wordt weergegeven in een krantenartikel van enkele jaren geleden:

De politie in Columbia veilde afgelopen vrijdag ongeveer 100 fietsen die niet opgehaald waren door de eigenaars. 'Eén dollar', zei een jongen van elf toen het bieden begon op de eerste fiets. Het bieden ging echter veel hoger. 'Eén dollar', herhaalde de jongen hoopvol bij elke volgende fiets.

De veilingmeester, die al 43 jaar gestolen en verloren fietsen veilde, merkte dat de jongen weer hoop kreeg telkens als er een racefiets aan de beurt kwam.

Toen was er nog één racefiets over. Het bieden liep op tot acht dollar. 'Verkocht aan die jongen voor negen dollar!' zei de veilingmeester. Hij haalde acht dollar uit zijn eigen zak en vroeg de jongen om zijn dollar. De jongen betaalde die in centen, dubbeljes en kwartjes, pakte zijn fiets en begon ermee te vertrekken. Maar erg ver kwam hij niet. Voorzichtig parkeerde hij zijn nieuwe bezit, liep terug, sloeg dankbaar zijn armen om de hals van de veilingmeester en huilde.

Wanneer hebben wij voor het laatst zo'n groot gevoel van dankbaarheid gehad als die jongen? De daden die anderen voor ons verrichten zijn misschien niet zo ontroerend, maar het zijn beslist vriendelijke daden die onze uiting van dankbaarheid verdienen.

Het lied dat wij vroeger vaak in de zondagsschool zongen, gaf onze ziel de geest van dankbaarheid:

*Als op 's levens zee de stormwind
om u loeit,
als gij tevergeefs uw arme hart ver-
moet,
tel dan al uw zegeningen één voor
één,
en gij zegt verwonderd: God liet
nooit alleen!'⁶*

Astronaut Gordon Cooper sprak dertig jaar geleden, toen hij in een baan om de aarde was, het volgende eenvoudige dankgebed uit: 'Vader, dank u, vooral dat u mij deze vlucht hebt laten meemaken. Dank u voor het voorrecht om mij hier te bevinden, hierboven op deze wonderbaarlijke plek, en dat ik al dit verbazende en wonderlijke van uw schepping mag zien.'⁷

Wij zijn dankbaar 'voor zegeningen die wij niet kunnen meten, gaven die wij niet op aarde kunnen schatten (...) voor boeken, muziek, kunst en voor de grote uitvindingen die ons deze zegeningen ter beschikking stellen; voor het gelach van kleine kinderen; voor de middelen om menselijk lijden te verlichten en de vreugde in het leven te vergroten; voor al het goede en verheffende.⁸

De profeet Alma heeft ons deze aansporing gegeven: 'Raadpleeg de Here in alles wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden; ja, wanneer gij u des nachts nederlegt, leg u dan neder in des Heren hoede, opdat Hij in uw slaap over u moge waken; en wanneer gij des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn; en indien gij deze dingen doet, zult gij ten laatsten dage worden verheven.'⁹

Ik zou drie gevallen willen noemen waarin volgens mij een oprecht 'dank u' een zwaarmoedig hart zou kunnen verheffen, een goede daad kunnen inspireren, en de zegeningen van de hemel dicht bij de moeilijkheden van alledag brengen.

Allereerst wil ik u vragen om onze ouders te danken voor het leven, voor hun zorg, hun opoffering en hun inzet om u een kennis te geven van het plan van onze hemelse Vader voor ons geluk.

Van de Sinai donderen de woorden tot ons geweten: 'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.'¹⁰

Ik ken geen ontroerender uitspraak tegen een ouder dan die de Heiland deed toen Hij aan het kruis hing: 'Toen dan Jezus zijn moeder zag en de discipel, die Hij liefhad, bij haar staande, zeide Hij tot zijn moeder: Vrouw, zie, uw zoon. Daarna zeide Hij tot de discipel: Zie, uw moeder. En van dat uur af nam de discipel haar bij zich in huis.'¹¹

De volgende: hebben we weleens gedacht aan een bepaalde leerkracht op school of in de kerk die ons verlangen om te leren leek aan te moedigen, of die in ons de toewijding opwekte aan het leiden van een eerbaar leven?



Een gebeurtenis die president Thomas S. Monson tijdens zijn zaterdagochtendtoespraak noemde: balkoningin Shellie Eyre van Murray High School wordt gefeliciteerd door haar vriendinnen en andere genomineerde. Foto geplaatst met toestemming van Chuck Wing (Deseret News).

Er bestaat een verhaal van een groep mannen die over mensen praatten die hun leven beïnvloed hadden en voor wie zij dankbaar waren. Een man dacht aan een lerares van het voortgezet onderwijs die hem kennis had laten maken met de dichter Tennyson. Hij besloot haar te schrijven en te bedanken. Na enige tijd kwam het antwoord van de lerares in een beverig handschrift:

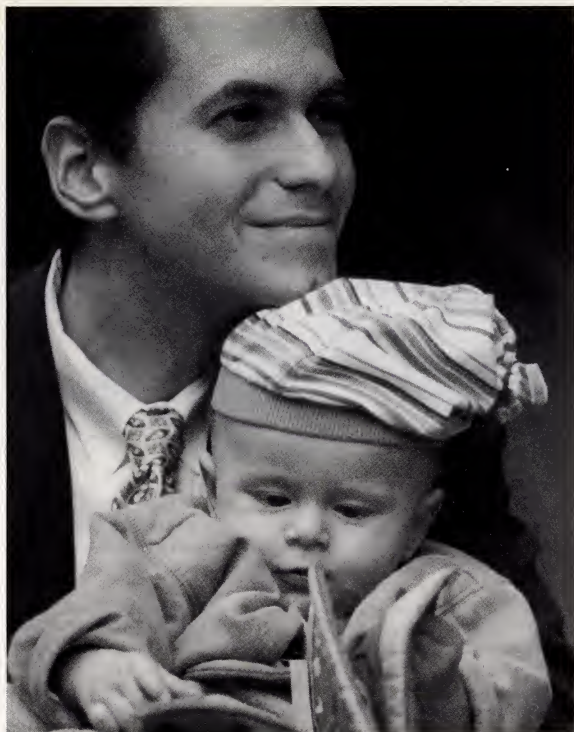
'Beste Willie, Ik kan je niet zeggen hoeveel je briefje voor mij betekende. Ik ben nu al over de tachtig, woon alleen in een kleine kamer, kook mijn eigen eten, en ben eenzaam als het laatste blad aan een boom. Het zal je interesseren te horen dat ik vijftig jaar les heb gegeven, maar dat jouw briefje het eerste bedankbriefje is dat ik ooit heb gekregen. Het arriveerde op een verdrietige, koude ochtend, en heeft mij meer opgevrolijkt dan mij in jaren overkomen is.'

Wij zijn allen eeuwig dank verschuldigd aan hen die nu en in het verleden zoveel van zichzelf geven of hebben gegeven opdat wij zoveel mochten hebben.

Ten derde stel ik voor om 'dank je' te zeggen tegen leeftijdgenoten. De tienerjaren kunnen moeilijk zijn voor zowel de tieners zelf als hun ouders. Het zijn moeilijke tijden in het leven van een jongen of meisje. Iedere jongen wil in het voetbalteam gekozen worden, ieder meisje wil een schoonheidskoningin zijn. 'Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren'¹² zou hier weleens van toepassing kunnen zijn.

Ik wil u vertellen over een hedendaags wonder dat ongeveer een jaar geleden plaatsvond aan Murray High School, dichtbij Salt Lake City, waar iedereen winnaar was en er geen verliezer te vinden was.

Een krantenartikel belichtte de gebeurtenis. Het artikel had de kop: 'Schoolbal met de juiste geest: leerlingen kiezen 2 invalide meisjes tot koningin'. Het artikel begon: 'Ted en Ruth Eyre deden wat alle ouders zouden doen. Toen hun dochter, Shellie, de finale haalde van de koninginverkiezing voor het schoolbal, raadden ze haar aan het sportief op te nemen als ze niet zou winnen.



Ze legden uit dat er van de tien kandidaten maar één meisje als koningin gekozen kon worden. (. . .) Maar toen de leerlingenvertegenwoordigers donderdagavond de koningin van het schoolbal kroonden, voelde Shellie Eyre zich niet buitengesloten, maar juist uitermate betrokken. De zeventienjarige leerlinge uit de eindexamenklas, die met het syndroom van Down geboren is, werd door haar medeleerlingen tot koningin gekozen. (. . .) Toen Ted Eyre zijn dochter de vloer van de sportzaal op begeleidde toen de kandidaten werden voorgesteld, barstte de hele zaal in gejuich en applaus uit. Ze werden begroet met een staande ovatie (. . .).'

Dergelijke staande ovaties vielen ook de begeleiders van Shellie te

beurt, van wie er een, April Perschon, zowel fysiek als mentaal gehandicapt is door een hersenbloeding in haar tiende levensjaar.

Toen de ovaties verstomd waren, zei de conrector van de school, Glow Merrily: "Vanavond hebben de leerlingen gestemd op innerlijke schoonheid." (. . .) Ouders, leden van het schoolbestuur en leerlingen waren duidelijk ontroerd en lieten hun tranen de vrije loop. Eén leerling zei: "Ik ben zo gelukkig. Ik huilde toen ze naar voren kwamen. Ik vind het echt tof dat Murray High dit doet."¹³

Ik spreek een diep doorvoeld 'dank je' uit aan iedereen die deze avond zo gedenkwaardig heeft gemaakt. Heel gepast lijken de woorden van de Schotse dichter John Barrie: 'God heeft ons herin-

neringen gegeven opdat wij zomerrozen mochten hebben in de winter van ons leven.'

In augustus van dit jaar vond er in Salt Lake County een drama plaats. Het heeft in de plaatselijke en de landelijke pers gestaan. Vijf mooie kleine meisjes — zo jong, levendig en lief — verstopten zich, zoals kinderen zo vaak doen bij het verstoppertje spelen, en klommen in de kofferbak van de auto van een van de ouders. De klep werd dichtgetrokken, ze konden niet ontsnappen, en kwamen allemaal om door de hitte.

De hele gemeenschap was zo lief, zo attent, zo zorgzaam na het heengaan van Alisha, Ashley, McKell, Audrey en Jasha. Er werden bloemen, maaltijden en bezoeken gebracht en gebeden uitgesproken.

Op de zondag na de schokkende gebeurtenis reden lange rijen auto's vol rouwende inzittenden uiterst langzaam langs het huis van de familie Smith — waar het ongeluk had plaatsgevonden. Mijn vrouw en ik wilden ons ook op die manier bij de condolerenden voegen. Toen we langstreden, voelden we ons als op heilige grond. We kropen bijna letterlijk als een slak over de straat. Het leek wel of we een verkeersbord konden zien met de tekst 'Langzaam rijden, spelende kinderen'. Tranen vulden onze ooghoeken en er vloeide mededogen uit ons hart.

Zowel bij de begrafenis als op de voorgaande avond liepen duizenden mensen langs de kisten en sprak men zijn steun uit aan de rouwende ouders en grootouders. In twee van de drie gezinnen waren de overleden kinderen alle kinderen die men had.

Vaak komt de dood als een indringer. Hij is een vijand die plotseling verschijnt tijdens het feest van het leven en de lichten en opgewektheid dooft. Hij bezoekt de bejaarden die op hun benen wankelen. Zijn roep wordt gehoord door hen die nog maar nauwelijks halverwege hun reis door het leven zijn, en vaak verstomt hij het gelach van kleine kinderen.

Bij de begrafenisdienst voor de vijf engeltes sprak ik het volgende advies uit: 'Er is één zinsnede die uit uw gedachten en uw uitspraken

gebannen dient te worden. En dat is de zinsrede "Hadden we maar". Het heeft een averechts uitwerking en is niet bevoorliefd voor de geest van genezing en gemoedsrust. Denk liever aan deze woorden uit Spreuken: "Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken."¹⁴

Voordat de kisten gesloten werden, merkte ik dat elk kind een lievelingsknuffel vasthield, een zacht cadeautje om te knuffelen. Ik moest denken aan de woorden van de dichter Eugene Field:

*Het speelgoedhondje zit onder het stof,
Maar het staat daar stoer en tof;
En het speelgoed soldaatje ziet rood van de roest
Met de musket in de hand houdt hij zich koest.
Eens had het hondje er nieuw uitgezien
En was de soldaat nog netjes geweest bovendien.
Dat was in de tijd dat onze kleine knul
Ze had gekust en neergezet bij zijn andere spul.*

*'Ga nu niet weg voor ik terugkom',
had hij gezegd.
'En denk erom: geen lawaai of gevecht!'
Met onvaste stappen ging hij naar zijn onderschuifbed
En droomde van 't mooie speelgoed dat hij had neergezet.
Maar terwijl hij droomde, zong er een engel
En wakte ons knulletje, onze bengel.
De jaren, het zijn er veel en lang duurt de rouw.
Maar kleine speelkameraadjes zijn trouw.*

*Ja, trouw aan ons knulletje staan ze op hun stek.
Elk op zijn oude, vertrouwde plek,
Te wachten op de kleine hand die ze aanraakt,
En op de glimlach op het kindergelaat.
En ze vragen zich af, na jaren wachten op zijn smoltje*

*In het stof van dat kleine stoeltje
Wat er van ons knulletje woorden is
Sinds hij hen kuste en daar neerzette in hun nis.¹⁵*

Het speelgoedhondje en de soldaat mogen het zich afvragen, maar God in zijn oneindige genade heeft rouwende geliefden niet in onzekerheid gelaten. Hij heeft ze de waarheid verschaft. Hij zal ze inspireren om opwaarts te reiken, en zijn uitgestrekte armen zullen u omhelzen. Jezus belooft het volgende aan alle rouwenden: 'Ik zal u niet [zonder troost] achterlaten. Ik kom tot u.'¹⁶

Er is slechts één bron van ware gemoedsrust. Ik ben er zeker van dat de Heer, die zelfs het vallen van een mus opmerkt, met mededogen kijkt naar hen die — al is het maar tijdelijk — gescheiden zijn van hun dierbare kinderen. De gaven van genezing en gemoedsrust zijn voor hen dringend nodig, en Jezus heeft ze, door zijn verzoening, aan iedereen ter beschikking gesteld.

De profeet Joseph Smith heeft geïnspireerde woorden van openbaring en troost gesproken: '(. . .) alle kinderen die sterven, eer zij de jaren der verantwoordelijkheid bereiken, [zijn] zalig [. . .] in het celestiale koninkrijk des hemels.'¹⁷ 'De moeder [en vader] die hun kleine kinderen ten grave hebben gedragen, wie het voorrecht, de vreugde en de bevrediging is ontzegd om hen in deze wereld op te voeden tot het man-zijn of vrouw-zijn, zal, na de opstanding, alle vreugde, bevrediging en plezier hebben, en zelfs meer dan in het sterfelijk leven mogelijk was geweest, om hun kinderen te zien opgroeien tot een volwassenheid van hun geest.'¹⁸ Dat is als de balsem in Gilead voor hen die rouwen, voor hen die van kinderen hebben gehouden en hen hebben verloren.

De psalmist heeft ons deze verzekering gegeven: '(. . .) des avonds vernacht het geweent, tegen de morgen is er gejuich.'¹⁹

De Heer heeft gezegd: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaaagd. (. . .) In het huis mijns

Vaders zijn vele woningen — anders zou Ik het u gezegd hebben — want Ik ga heen om u plaats te bereiden; (. . .) opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.'²⁰

Ik betuig mijn grote dank aan een liefdevolle hemelse Vader die u, mij en allen die hem oprecht zoeken, de kennis geeft dat de dood niet het einde is; dat zijn Zoon — ja, onze Heiland, Jezus Christus — is gestorven opdat wij mochten leven. Veel landen zijn bezaaid met tempels van de Heer. Er worden heilige verbonden gesloten. De celestiale heerlijkheid wacht de gehoorzamen. Het gezin kan eeuwig zijn — voor altijd.

De Meester nodigt iedereen uit: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.'²¹

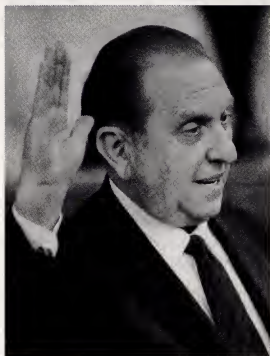
Dat allen dit mogen doen, is mijn nederig dankgebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Lucas 17:11-19.
2. Psalmen 30:12-13.
3. 2 Korintiërs 9:15.
4. 1 Tessalonicenzen 5:17-18.
5. Alma 26:37.
6. Johnson Oatman jr. (1856-1922); *Lofzangen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen*, blz. 241.
7. Congressional Record, 88e congres, bijeenkomst, 1963, 109, 7:9156
8. 'Three Centuries of Thanksgiving', *Etude Magazine*, november 1945.
9. Alma 37:37.
10. Exodus 20:12.
11. Johannes 19:26, 27.
12. Matteüs 22:14.
13. *Deseret News*, vrijdag 26 september 1997.
14. Spreuken 3:5, 6.
15. 'Little Boy Blue', in *Best-Loved Poems of the LDS People*, ed. Jack Lyon en anderen (1996), blz. 50
16. Johannes 14:18.
17. Leer en Verbonden 137:10.
18. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*.
19. Psalm 30:5-6.
20. Johannes 14:27; 14:2-3.
21. Matteüs 11:28-29.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium



Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij verzocht de namen van de algemene autoriteiten, gebiedszeventigen en de leden van de algemene presidiïums van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voor te leggen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der

Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Met dank voor hun diensten als algemeen autoriteit verlenen wij de volgende ouderlingen de status van emeritus-lid van het Eerste Quorum der Zeventig: Jack H Goaslind, W. Eugene Hansen, James M. Paramore en Ronald E. Poelman. Zij die met ons hun waardering kenbaar willen maken, kunnen dat doen door de rechterhand op te steken. Dank u.

Wij stellen u voor de ouderlingen Monte J. Brough, W. Eugene Hansen en Jack H Goaslind met dank te ontheffen als leden van het Presidium van de Quorums der Zeventig, de ouderlingen Jack H Goaslind, Robert K. Dellenbach en E. Melvin Hammond als algemeen presidium van de jongemannen, en ouderling Glenn L. Pace als eerste raadgever en ouderling Neil L. Andersen als tweede raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool. Wie met ons hun dank willen uiten voor hun diensten, maakt dit kenbaar.

Wij stellen u voor de ouderlingen D. Todd Christofferson, Marlin K. Jensen en David E. Sorensen steun te verlenen als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor ouderling Neil L. Andersen en ouderling John H. Groberg steun te verlenen als respectievelijk eerste en tweede raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool, en de ouderlingen Robert K. Dellenbach, F. Melvin Hammond en John M. Madsen als het algemeen presidium van de jongemannen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigen en algemene presidiïums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Naar het zich laat aanzien, president Hinckley, is de steunverlening unaniem bevestigend geweest. Dank u, broeders en zusters, voor uw geloof en gebedvolle steun. □

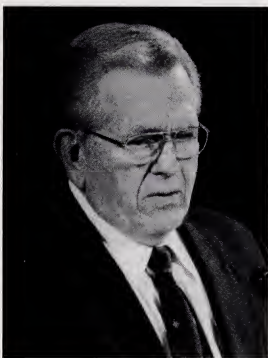


Ouders in Zion

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik wil de leiders aanmoedigen om rekening te houden met het gezin zodat zij geen roepingen geven of activiteiten plannen die bepaalde ouders of gezinnen te zwaar belasten.



In 1831 heeft de Heer een openbaring aan de ouders in Zion gegeven¹. Ik wil vandaag over ouders spreken.

Ik ben nu 28 jaar in het Quorum der Twaalf werkzaam en negen jaar als assistent van de Twaalf. Bij elkaar 37 jaar — precies de helft van mijn leven.

Maar er is een andere roeping die ik nog langer heb. Ik ben vader en grootvader. Het kostte me jaren om de titel grootvader te krijgen — en toen nog eens twintig jaar voordat ik de titel overgrootvader kreeg. Die titels — vader, grootvader, moeder, grootmoeder — brengen verantwoordelijkheid en bevoegdheid met zich mee die gedeeltelijk het gevolg is van ervaring. Ondervinding is een dwingende leermeester.

Mijn roeping in het priesterschap bepaalt mijn positie in de kerk. De titel *grootvader* bepaalt mijn positie

in de familie. Ik wil die beide tegelijkertijd bespreken.

Het ouderschap behoort tot de belangrijkste activiteiten waaraan mormonen zich kunnen wijden. Veel leden krijgen met conflictsituaties te maken als ze het evenwicht proberen te vinden tussen hun verantwoordelijkheid als ouders en getrouwe activiteit in de kerk.

Sommige ingrediënten die essentieel zijn voor het welzijn van het gezin kan men alleen door kerkbezoek verwerven. Bijvoorbeeld het priesterschap, dat een man de macht geeft om zijn vrouw en kinderen te leiden en te zegenen, en verbonden die hen voor eeuwig aanseneden.

De kerk kreeg de opdracht 'dikwijls samen te vergaderen'² en de Heer zei: '(...)' dat wanneer gij zijt bijeenvergaderd, gij elkander moet onderrichten en stichten.³ Mosiah en Alma gaven hun volk dezelfde instructies.⁴

Het is onze bedoeling 'het hart der vaders terug [te] voeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders.'⁵

De Heer heeft Joseph Smith jr. persoonlijk aangesproken en gezegd: 'Gij hebt de geboden niet onderhouden en moet noodzakelijk door de Heer worden berispt.'⁶ Hij had zijn kinderen niet goed onderricht. Dat is de enige keer dat de Heer het woord *berispen* gebruikte bij een vermaning aan Joseph Smith.

Zijn raadgever, Frederick G. Williams stond onder dezelfde verordeling: 'Gij hebt uw kinderen (...)' geen licht en waarheid

onderwezen.⁷ Sidney Rigdon kreeg hetzelfde te horen, evenals bisschop Newel K. Whitney,⁸ en de Heer voegde daar aan toe: 'Wat Ik tot één zeg, zeg Ik tot allen.'⁹

Wij hebben de morele normen steeds verder zien afglijden, maar nu zijn ze in een vrije val geraakt. Tegelijkertijd hebben we een overvloed aan geïnspireerde raad voor ouders en gezinnen ontvangen.

Het hele lesprogramma en alle activiteiten zijn gereconstrueerd en op één lijn gebracht met het gezin:

- Wijkonderwijs is huisonderwijs geworden.

- De gezinsavond is weer ingesteld.

- Genealogie wordt nu familiegeschiedenis genoemd en is gericht op het verzamelen van de gegevens van alle families.

- De historische proclamatie over het gezin is door het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen uitgegeven.

- Het gezin is en blijft het overheersende thema in bijeenkomsten, conferenties en raden.

- Dat alles om een tijdperk van tempelbouw in te luiden, waarin de bevoegdheid om familieleden voor eeuwig aan elkaar te verzegelen wordt gebruikt.

Ziet u in dat de geest van inspiratie met de dienstknechten van de Heer en met de ouders is? Kunnen we de aanval begrijpen die nu op het gezin wordt gedaan?

Als wij activiteiten buitenshuis voor ons gezin organiseren, moeten we voorzichtig zijn. Anders kunnen wij lijken op een vader die vastbesloten is zijn gezin in alles te voorzien. Hij steekt daar al zijn energie in en slaagt. Alleen ontdekt hij dan dat hetgeen zij het hardst nodig hadden, namelijk als gezin samen-zijn, verwaarloosd is. Hij oogst verdriet in plaats van voldoening.

In ons verlangen om in een hele serie programma's en activiteiten te voorzien, verliezen we zo gemakkelijk de taken van de ouders uit het oog en de essentiële noodzaak om als gezin samen te zijn.

We moeten ervoor waken dat de programma's en activiteiten van de

kerk niet een te zware last voor sommige gezinnen worden. De beginnelen van het evangelie versterken en beschermen zowel het individu als het gezin, als ze goed begrepen en toegepast worden. Er is geen onderscheid tussen toewijding aan het gezin en toewijding aan de kerk.

Onlangs zag ik de reactie van een zuster toen iemand zei: 'Sinds ze die baby heeft, doet ze niets meer in de kerk.' Je kon bijna een baby in haar armen zien liggen toen ze heftig protesteerde: 'Ze doet *wel* iets in de kerk. Ze heeft die baby het leven geschonken. Ze voedt hem en leert hem veel. Ze doet het belangrijkste wat ze in de kerk kan doen.'

Hoe zou u op deze vraag reageren: 'Vanwege hun gehandicapte kind is zij aan huis gebonden en heeft hij twee banen om de extra onkosten te kunnen dekken. Ze zijn zelden in de kerk — mogen we hen als actief meetellen?

Heeft u wel eens een vrouw horen zeggen: 'Mijn man is echt een goede vader, maar hij is nooit bisschop of ringpresident of iets anders belangrijks in de kerk geweest.' Daarop zei een vader met klem: 'Wat is er in de kerk belangrijker dan een goede vader?'

Getrouw kerkbezoek in combinatie met zorgvuldige aandacht voor de noden van het gezin is bijna volmaakt. In de kerk wordt over het grote plan van geluk gesproken.¹⁰

Thuis passen we toe wat we geleerd hebben. Iedere roeping, iedere vorm van dienstbetoon in de kerk brengt ervaring en waardevolle inzichten met zich mee, die van invloed zijn op het gezinsleven.

Misschien zou onze visie duidelijker worden als we het ouderschap, eventjes, als een kerkroeping zouden beschouwen. Eigenlijk is het veel meer; maar als we het zo zien, bereiken we een beter evenwicht in het inplannen van de activiteiten voor de gezinnen.

Ik wil niet dat iemand mijn woorden gebruikt als een excuus om een geïnspireerde roeping van de Heer te weigeren. Wel wil ik de leiders aanmoedigen om rekening te houden met het gezin zodat zij geen roepingen

geven of activiteiten plannen die bepaalde ouders of gezinnen te zwaar belasten.

Onlangs las ik de brief van een jong echtpaar dat vanwege hun roepingen regelmatig een babysit moet laten komen zodat zij hun vergaderingen kunnen bijwonen. Het is erg moeilijk voor ze om allebei tegelijkertijd bij hun kinderen thuis te zijn. Denkt u dat daar iets mis is?

Iedere keer dat u iets voor een kind plant, plant u iets voor een gezin — in het bijzonder de moeder.

Denk eens aan de moeder die, naast haar eigen roeping en die van haar man, haar kinderen altijd moet klaarmaken en van de ene activiteit naar de andere moet rennen. Sommige moeders raken ontmoedigd, of zelfs depressief. Ik krijg brieven met het woord *schuldig* omdat zij het niet aankunnen.

Naar de kerk gaan is een aange-name onderbreking van de druk van het dagelijks leven, of liever: behoort dat te zijn. Wij moeten er vrede en voldoening van ondervinden. Als we er gestrest of ontmoedigd van worden, zit er iets niet goed.

De kerk is niet de enige verantwoordelijkheid van de ouders. Andere instellingen hebben geldige redenen om een beroep op het gezin te doen: scholen, werkgevers, de maatschappij — alles moet in evenwicht zijn.

Een moeder vertelde mij pas dat hun gezin was verhuisd en een wijk verlaten had in een landbouwgebied waar de leden erg verspreid woonden en alle activiteiten daarom op één avond van de week werden gehouden. Dat was geweldig. Ze hadden tijd voor hun gezin. Ik zie zo voor me hoe ze samen aan de tafel zitten.

Ze verhuisden naar een grotere wijk in het westen waar de leden dichter bij de kerk wonen. Ze zei: 'Nu hebben onze gezinsleden bezigheden op dinsdag-, woensdag-, donderdag-, vrijdag-, zaterdag- en zondagavond. Het is echt moeilijk voor ons gezin.'

Denk eraan: iedere keer dat u iets voor een kind plant, plant u iets voor een gezin — in het bijzonder de moeder.

De meeste gezinnen doen erg hun best. Maar als ze ook nog gezondheidsproblemen of financiële zorgen hebben, raken sommige gewoon uitgeput van hun pogingen om alles bij te houden; zij trekken zich terug en worden inactief. Ze beseffen niet dat ze de beste bron van licht en waarheid, van hulp in hun gezin, verlaten, en zich in de schaduw begeven waar gevaren en verdriet hun wachten.

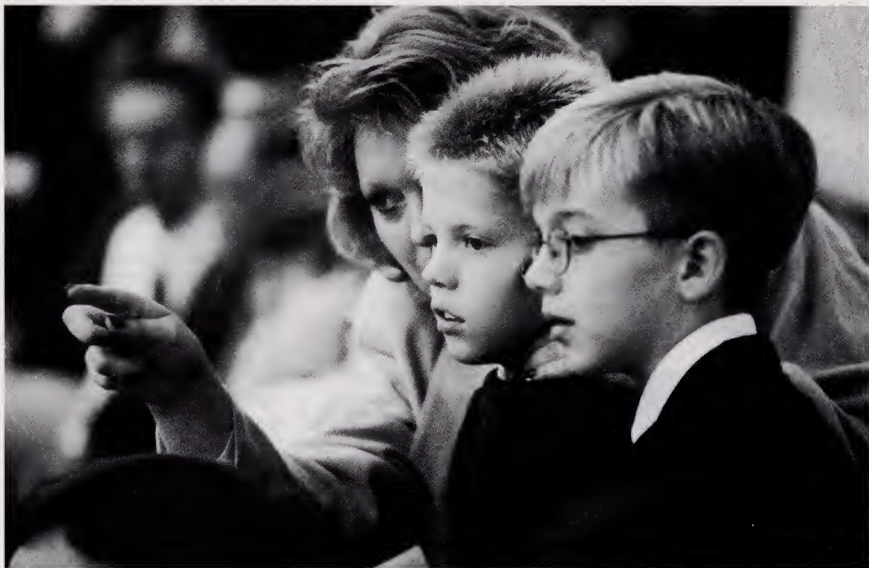
Nu moet ik het over het wellicht moeilijkste probleem hebben. Sommige jongelui krijgen thuis heel weinig onderwijs en steun. Het lijkt geen twijfel dat we voor hen moeten zorgen. Maar als we een agenda boordevol activiteiten maken om het tekort in die gezinnen te compenseren, maken we het de ouders die het wel goed doen misschien moeilijk om tijd te besteden aan hun eigen kinderen en met hen te praten. Slechts gebed en inspiratie kunnen ons naar dat moeilijke evenwicht leiden.

We horen vaak: 'We moeten regelmatig in leuke activiteiten voorzien zodat onze jeugd haar vertier niet op minder geschikte plaatsen gaat zoeken.' Sommigen zullen dat doen. Maar ik ben ervan overtuigd dat de kinderen uiteindelijk zullen thuis blijven als we de ouders leren dat zij verantwoordelijk voor ze zijn, en we ze voldoende tijd geven.

Daar, thuis, kunnen zij leren wat zij niet goed in de kerk of op school kunnen leren. Thuis kunnen zij leren werken en verantwoordelijkheid op zich nemen. Ze leren wat ze moeten doen als ze zelf kinderen hebben.

In de kerk, bijvoorbeeld, wordt de kinderen het beginsel tiende uitgelegd, maar thuis wordt dat beginsel toegepast. Thuis kunnen we nog heel kleine kinderen laten zien hoe ze hun tiende moeten berekenen en hoe ze die moeten betalen.

Op zekere dag waren president Harold B. Lee en zijn vrouw bij ons op bezoek. Zuster Lee legde een handjevol dubbeltes voor ons zoon-tje op de tafel. Ze liet hem de glimmende opzij schuiven en zei: 'Dat is je tiende — dat is van de Heer. De rest mag jij houden.' Hij keek nadenkend van het ene groepje naar het andere en zei toen: 'Heeft



u niet meer van die lelijke?' Toen kon de echte les beginnen!

De wijkraad is de perfecte gelegenheid om het evenwicht tussen gezin en kerk te bepalen. Daar kunnen de broeders van de priesterschap, zelf vaders, en de zusters van de hulporganisaties, zelf moeders, het werk van de organisaties, die alle verschillende gezinsleden ten dienste staan, met geïnspireerde wijsheid, coördineren.

De leden van de raad kunnen bekijken waarin iedere organisatie voor elk lid voorziet, en hoeveel geld en tijd dat vereist. Zij kunnen gezinnen verenigen in plaats van verdelen. Dan kan de zorg voor alleenstaande ouders, kinderloze echtparen, ongetrouwden, ouderen en gehandicapten besproken worden, zodat er in meer dan alleen maar activiteiten voor de kinderen en de jongeren kan worden voorzien.

De wijkraad biedt mogelijkheden die vaak over het hoofd worden gezien. Grootouders, bijvoorbeeld, die geen roeping hebben, kunnen jonge gezinnen helpen die hun weg

zoeken langs hetzelfde pad dat zij al begaan hebben.

De Heer heeft de ouders gewaarschuwd: 'En verder, voor zoverre er in Zion (...) ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.'¹¹

De wijkraad is ideaal voor onze huidige behoeften. Daar kunnen we het gezin en het gezinsleven in het juiste evenwicht brengen en kan de kerk ouders steunen in plaats van verdringen. Vaders en moeders zullen dan begrijpen dat zij hun kinderen moeten onderwijzen en beseffen welke zegeningen de kerk verschaft. Naarmate de wereld steeds bedreigender wordt, worden gezinnen en ouders steeds hechter door de machten des hemels omgeven.

Ik heb veel in de Schriften gestudeerd en eruit lesgegeven. Ik heb de woorden van de profeten en apostelen

vaak gelezen. Dat is van grote invloed op mij als man en als vader.

Maar wat ik weet van de werkelijke gevoelens van onze Vader in de hemel voor ons, heb ik vooral geleerd van de gevoelens die ik voor mijn vrouw en kinderen en hun kinderen koester. Dat heb ik thuis geleerd. Ik heb dat van mijn ouders geleerd, van de ouders van mijn vrouw, van mijn lieve vrouw en van mijn kinderen. Ik kan getuigen van een liefhebbende hemelse Vader en van een Heer die verlost. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

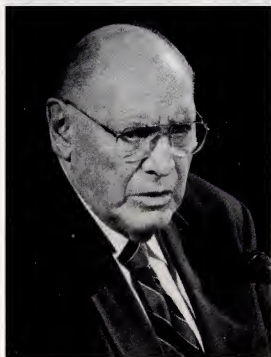
NOTEN

1. Leer en Verbonden 68:25.
2. Zie LV 20:75.
3. LV 43:8.
4. Zie Mosiah 18:25 en Alma 6:6.
5. Maleachi 4:6; zie ook 3 Nephi 25:5-6; LV 2:2-3.
6. LV 93:47.
7. LV 93:41-42.
8. LV 93:44, 50.
9. LV 93:49.
10. Zie Alma 12:32.
11. LV 68:25.

Goddelijke eigenschappen aankweken

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

We zullen nieuwe geestelijke hoogten bereiken en ons leven meer in harmonie met Jezus de Christus brengen, naar de mate waarin we geloof, hoop en liefde met ons leven verweven.



Belangrijke datums zetten we vaak op de kalender, zoals vakantie of verjaardagen. Met jaarlijks terugkerende bijzondere datums kunnen we de vooruitgang in ons leven meten. Met name nieuwjaarsdag is een tijd van overdenking en voornemens.

Onze doopdatum, waarop we onze geestelijke wedergeboorte herdenken, is een van die dagen die onze aandacht verdient. We staan stil bij de datum van onze verzegeling in de tempel omdat die verordening ons voor eeuwig samenbindt met onze meest geliefde dierbaren. Gesprekken met priesterschapsleiders, met name voor de jaarlijkse tempelaanbeveling, laten ons kijken naar onze vooruitgang in de vervulling van het gewichtige rentmeesterschap dat onze

hemelse Vader ieder van ons heeft gegeven. We moeten zeker met zorg waken over onze eigen ziel. Bij die gelegenheden hernieuwen we verbonden, bevestigen we onze plichten en stellen we eeuwige doelen.

Sommige bijzondere gebeurtenissen komen maar eens in je leven voor. Bijvoorbeeld, in minder dan 15 maanden, 454 dagen om precies te zijn, vieren we oud en nieuw waarbij alle vier de cijfers in het kalenderjaar tegelijkertijd veranderen. Uit opiniepeilingen blijkt dat deze opmerkelijke kalenderverandering 'steeds nadrukkelijker de publieke aandacht geniet'. Uit enquêtes blijkt dat de meeste mensen 'zeer positief gestemd' naar dit moment toelieven. Een van de analisten zei dat het inluiden van het nieuwe millennium 'voor veel mensen een gewichtige mijlpaal zal zijn, een gelegenheid om even te stoppen en dan opnieuw te beginnen.'

DE BEDIENING VAN DE HEILAND

De geboorte van de Heiland op aarde is een onschatbaar belangrijke gebeurtenis die bijna 2000 jaar geleden plaatsvond. In grote delen van de wereld gaat de jaartelling uit van het moment van zijn geboorte. Hij onderwees zijn evangelie van bekering en organiseerde zijn kerk, verzoende de zonden van de hele mensheid, en liet zich kruisigen. Hij herrees en overwon de dood voor iedereen, met vergeving van onze zonden als we ons bekeren. Zijn leringen zijn de

eeuwige norm voor menselijk gedrag geworden.

DE WEDERKOMST VAN DE HEILAND

Misschien in een poging aan de problemen van deze tijd te ontkomen, verkondigen enkele stemmen dat de wederkomst van de Heiland op handen is. Misschien wel, maar de Heer is volkomen duidelijk over zijn triomferende terugkomst naar de aarde: 'Doch van die dag en van die ure weet niemand, ook de engelen der hemelen niet, ook de Zoon niet, maar de Vader alleen.'² Hij onderwees deze waarheid op de Olijfberg en heeft deze in hedendaagse openbaring herhaald bij monde van de profeet Joseph Smith met de woorden: 'het uur en de dag weet niemand.'³

Toch zal de tijd komen dat Christus in eigen persoon op aarde zal regeren.⁴ Die tijd is nu beslist dichterbij dan in 1831 toen de Heer de ouderlingen van de kerk aanspoorde: 'Werk't voor de laatste maal in mijn wijngaard; vermaant voor de laatste maal de inwoners der aarde (. . .) Want het grote Millennium, waarvan Ik bij monde van mijn dienstknechten heb gesproken, zal komen.'⁵

We weten niet precies wanneer de wederkomst van de Heiland plaatsvindt, maar we weten wel dat we in de laatste dagen leven en dichterbij de wederkomst zijn dan bij het aardse leven van de Heiland in het midden des tijds. Laten we ons voornemen een nieuw tijdperk van gehoorzaamheid in te gaan als voorbereiding op zijn wederkomst. De sterfelijkheid gaat snel voorbij. We moeten veel doen om klaar te zijn Hem te ontmoeten. Als heiligen der laatste dagen 'geloven (wij) alles, wij hopen alles. (. . .) Als er iets deugdelijk, lieflijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.'⁶ Wat geloven wij dat ons kan motiveren voorwaarts te gaan? Wat hopen we? Wat zijn de deugdzame, lieflijke of eervolle dingen die we moeten nastreven? Ik denk dat we moeten proberen die eigenschappen van de Heiland in ons te ontwikkelen.

GELOOF, HOOP EN LIEFDE

Paulus heeft het volgende gezegd: 'Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.'⁷ Deze goddelijke eigenschappen moeten in ons hart en verstand worden verankerd zodat we ons er bij alles wat we doen door laten leiden. We lezen in Moroni: 'Houdt daarom vast aan de naastenliefde, die het voornaamste van alles is (. . .) wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt gevonden, met hem zal het wél zijn.'⁸ Naastenliefde kan een uiting van geloof en hoop zijn. Als we ze zoeken en vinden, blijven deze drie basiselementen van het celestiale karakter in ons, in dit leven en door de sluier het volgende leven in. Bedenk dat 'dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, (. . .) macht (zal) hebben om uw lichaam in de eeuwige wereld te bezitten.'⁹ We mogen geen dag wachten met het intensiveren van onze inspanning om deze deugdzame, liefelijke en prijzenswaardige eigenschappen te versterken.

Als we Gods geboden onderhouden, zijn geloof, hoop en naastenliefde in ons. Deze eigenschappen dalen 'als de dauw des hemels' in onze ziel neer,¹⁰ en we maken ons klaar om met vertrouwen voor onze Heer en Heiland, Jezus Christus, te staan, 'onberispelijk en vlekkeloos'.¹¹

Als ik de Schriften lees en overdenk, zie ik dat het aankweken van geloof, hoop en liefde in ons een stapsgewijs proces is. Geloof leidt tot hoop en samen bevorderen ze naastenliefde. We lezen in Moroni: 'Daarom moet er geloof zijn; en indien er geloof moet zijn, moet er ook hoop zijn; en indien er hoop moet zijn, moet er ook naastenliefde zijn.'¹² Misschien bestaat er aanvankelijk een volgorde in deze drie deugden, maar als we ze eenmaal verkregen hebben, worden ze onderling afhankelijk. De een is onvolledig zonder de ander. Ze steunen en versterken elkaar. Moroni legt uit: 'En terwijl gij naastenliefde hebt, kunt gij geenszins zalig worden in het koninkrijk Gods; evenmin kunt gij



zalig worden in het koninkrijk Gods, indien gij geen geloof hebt; evenmin, als gij geen hoop hebt.'¹³

Dat zijn de deugdzame, liefelijke, prijzenswaardige eigenschappen die we nastreven. We kennen allen de uitspraak van Paulus: 'De liefde vergaat nimmermeer.'¹⁴ We hebben beslist een onwankelbare geestelijke kracht in ons leven nodig. Moroni schreef de openbaring op dat 'geloof, hoop en liefde tot [de Heer] leiden — tot de Bron van alle gerechtigheid.'¹⁵

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, de herstelde kerk van de Heer op aarde, leidt ons tot de Heiland en helpt ons deze goddelijke eigenschappen te ontwikkelen, voeden en versterken. Hij heeft de verestien om in zijn dienst werkzaam te kunnen zijn, zelfs als volgt omschreven: 'En niemand kan bij dit werk behulpzaam zijn, tenzij hij ootmoedig en vol liefde is, [en]

geloof, hoop en naastenliefde heeft.'¹⁶

Moroni heeft gezegd dat naastenliefde de reine liefde van Christus is en spoorde ons aan te bidden tot de Vader met alle kracht van ons hart, dat wij met deze liefde mogen worden vervuld, die Hij heeft uitgestort op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus.¹⁷ Merk op dat naastenliefde alleen gegeven wordt aan hen die ernaar streven, alleen aan hen die er oprecht om bidden, alleen aan hen die discipelen van Christus zijn. Voordat wij met deze zuivere liefde kunnen worden vervuld, moeten we aan het begin beginnen met het eerste beginsel van het evangelie. We moeten hebben, 'ten eerste, geloof in de Heer Jezus Christus'.¹⁸

GELOOF

'Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men *hoopt*, en het bewijs der dingen die men niet ziet.'¹⁹

'Geloof is niet een volmaakte kennis van zaken te hebben; bijgevolg, als gij geloof hebt, hoopt gij op dingen, die niet worden gezien, maar die waar zijn.'²⁰ Heiligen der laatste dagen mogen zich verheugen in de kracht van ons geloof omdat we de volheid van het evangelie hebben. Als we studeren, overpeinzen en bidden, groeit ons geloof in de ongeziene maar ware dingen van God. Al beginnen we maar met slechts 'een sprankje geloof', al kunnen we niet meer dan verlangen te geloven,²¹ als we ons kleine zaadje van geloof koesteren en voeden, zal het uitgroeien tot een springlevende, krachtige, vruchtbare boom van getuigenis.

Geloof in de Here Jezus Christus zet ons aan tot bekering. Na bekering, mogelijk gemaakt door zijn verzoening, kunnen we de rustgevende

vrede van vergeving van onze zonden, zwakheden en fouten ervaren. Met geloof in een geestelijke wedergeboorte laten we ons dopen en ontvangen we de gave van de Heilige Geest.

We proberen de geboden van God te onderhouden met het geloof dat we door gehoorzaamheid meer op Hem gaan lijken. Dankzij de opstanding van onze Heiland geloven we dat het leven niet bij de dood eindigt. We geloven dat we eens weer het fijne gezelschap en de tedere omhelzing mogen voelen van dierbaren die ons voor zijn gegaan.

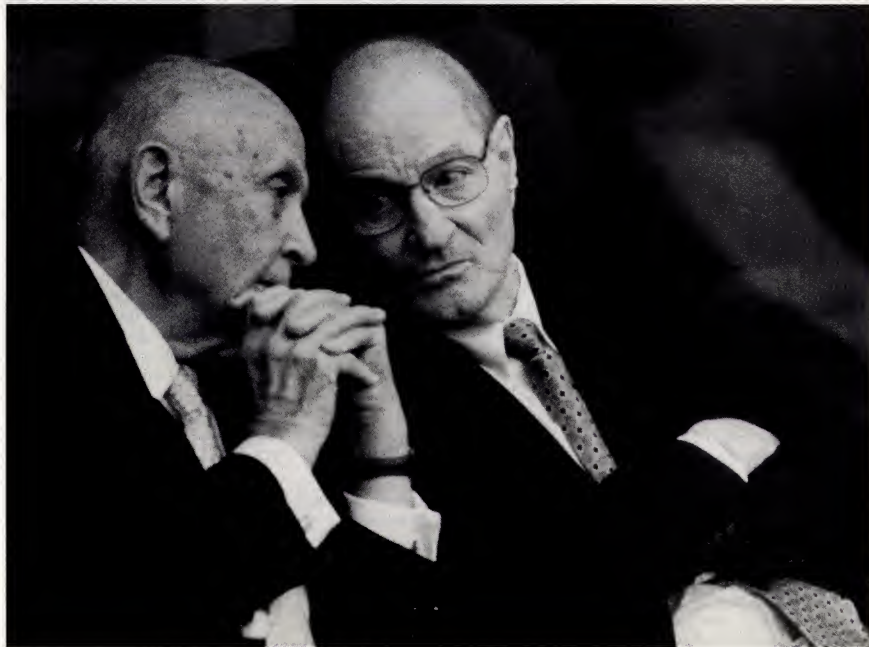
HOOP

Mormon heeft de heiligen in zijn tijd gevraagd: 'En waarop zult gij hopen?' Hij geeft zelf het antwoord: 'Ziet, ik zeg u, dat gij door de verzoening van Christus en door de

kracht van zijn opstanding hoop zult hebben om tot het eeuwige leven te worden opgewekt; en dit wegens uw geloof in Hem volgens de belofte.'²² In Ether lezen we dat 'een ieder, die in God gelooft, met zekerheid op een betere wereld (mag) hopen, ja, namelijk op een plaats ter rechterhand Gods; en deze hoop komt door geloof, en is een anker voor de ziel der mensen.'²³

Zelfs als de wind van tegenspoed opsteekt, verankert ons geloof ons aan onze hoop. De Heer heeft beloofd: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten,'²⁴ en Hij zal onze ellende tot ons welzijn heiligen.²⁵ Zelfs als de beproevingen te veel lijken, kunnen we kracht en hoop putten uit de zekere belofte van de Heer: 'Weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt (...) want het is geen strijd van u, maar van God.'²⁶

Ouderling David B. Haight en ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen maken een praatje voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst.



NAASTENLIEFDE

Is geloof eenmaal tot een sterk, duurzaam getuigenis uitgegroeid, dat ons hoop geeft in het plan van onze hemelse Vader voor ons geluk; zien we eenmaal met het oog des geloofs dat we kinderen van een liefdevolle Vader zijn die ons zijn Zoon heeft gegeven om ons te verlossen, dan maken wij een machtige verandering in ons hart door.²⁷ Dan willen we 'het gezang van verlossende liefde' zingen²⁸ en ons hart vloeit over van naastenliefde. Als we eenmaal weten dat de liefde van God 'boven alles begeerlijk (is) (. . .) en de meest verblijvende voor de ziel',²⁹ dan willen we onze vreugde met anderen delen. We willen hen dienen en tot zegen zijn.

GEZIN

In *Het gezin: een proclamatie aan de wereld* wordt duidelijk gezegd hoe heilig het gezin is en dat een man en vrouw de heilige taak hebben elkaar en hun kinderen lief te hebben en te verzorgen.³⁰ Kinderen moet jong geleerd worden hoe heilig de tempel is en dat hun doel moet zijn naar de tempel te gaan en de zegeningen te ontvangen die onze hemelse Vader voor hen bereid heeft. Alle beloningen van dit heilige doel worden gegeven aan kinderen die te zijner tijd beseffen dat dit de grootste zegen is die zij in dit leven kunnen krijgen.

TEMPELS

De idealen van geloof, hoop en liefde zijn wel het duidelijkst in de tempel. Daar leren we het doel van het leven, hernieuwen we onze toewijding als discipelen van Christus door heilige verbonden met Hem te sluiten, en onze familie generaties terug eeuwig samen te binden. Onze begiftiging in de tempel en herhaald tempelbezoek om heilige verordeningen voor onze voorouders te verrichten vergroot ons geloof, sterkt onze hoop en verdiept onze naastenliefde. We ontvangen onze eigen begiftiging met geloof en hoop dat we het plan van de Heer voor zijn kinderen zullen begrijpen, dat we zullen zien welke goddelijke mogelijkheden er in ons schuilen als kinderen van onze

hemelse Vader, en dat we onze verbonden tot het einde toe getrouw zullen blijven. Tempelverordeningen voor de overledenen verrichten is een uiting van naastenliefde, waarmee noodzakelijke zegeningen worden aangereikt aan hen die ons zijn voorgestaan, zegeningen die tijdens hun leven op aarde niet binnen hun bereik lagen. Wij hebben het voorrecht voor hen te doen wat ze zelf niet konden.

Toen president Gordon B. Hinckley afgelopen april een ongeëvenaard aantal nieuwe tempels aankondigde, zei hij dat de tempelverordeningen de kronende zegeningen zijn die de kerk te bieden heeft.³¹ Deze zegeningen worden nu aan meer heiligen der laatste dagen aangeboden dan ooit tevoren. In het huis des Heren kunnen trouwe leden worden begiftigd met 'macht van omhoog',³² macht waardoor we verleiding kunnen weerstaan; verbonden kunnen nakomen; Gods geboden gehoorzamen; en vurig en onbevreesd van het evangelie kunnen getuigen aan familie, vrienden en bureaus.

Afgelopen juli had ik het voorrecht met president Hinckley de inwijding van de Monticello-tempel in Utah bij te wonen, de eerste van een nieuwe generatie kleinere tempels die onze profeet op aanwijzing van de Heer laat bouwen, dichter bij de heiligen. Wat was het een geweldige geestelijke ervaring om bij trouwe heiligen te zijn die nooit verwacht hadden dat er in hun stad een tempel zou worden gebouwd. Dat zijn mensen met groot geloof; sommige stammen af van de dappere pioniers die door noeste arbeid en opoffering en jaren ploeteren Zion op de hoogvlakten van zuid-oost-Utah hebben gevestigd.³³

Broeders en zusters, de kerk maakt geweldige tijden door! We gaan voorwaarts als nooit tevoren. President Hinckley roept ons op om te doen wat gedaan moet worden. We zullen nieuwe geestelijke hoogten bereiken en ons leven meer in harmonie met Jezus de Christus brengen, naar de mate waarin we geloof, hoop en liefde met ons leven verweven. We zullen

beslist problemen en beproevingen hebben, maar met meer zekerheid dan ooit dat we grotere rust en vrede zullen hebben, want Hij heeft ons zijn vrede beloofd.³⁴

GETUIGENIS

Ik getuig tot u als bijzondere getuige dat Jezus de Christus is en dat Hij door middel van zijn profeet, president Gordon B. Hinckley, zijn kerk presidenteert. Mogen wij als voorbereiding op zijn wederkomst zijn goddelijke eigenschappen aankweken, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. *Outlook*, NFO Research, Inc., deel 8, nr. 2, zomer 1998.
2. *Matteüs* 24:36.
3. *LV* 49:7.
4. Geloofsartikelen 1:10.
5. *LV* 43:28, 30.
6. Geloofsartikelen 1:13.
7. 1 Korintiërs 13:13.
8. Moroni 7:46-47.
9. *Alma* 34:34.
10. *LV* 121:45.
11. 1 Petrus 1:19.
12. Moroni 10:20.
13. Moroni 10:21.
14. 1 Korintiërs 13:8.
15. *Ether* 12:28.
16. *LV* 12:8.
17. Moroni 7:47-48.
18. Geloofsartikelen 1:4.
19. Hebreëën 11:1; cursivering toegevoegd.
20. *Alma* 32:21.
21. *Alma* 32:27. Zie ook de verzen 28-43.
22. *Mormon* 7:41.
23. *Ether* 12:4.
24. *Johannes* 14:18.
25. 2 Nefi 2:2.
26. 2 Kronieken 20:15.
27. Zie *Alma* 5:14.
28. *Alma* 5:26.
29. 1 Nefi 11:22-23
30. 'Het gezin: proclamatie aan de wereld', *De Ster*, Januari 1996, 91.
31. *Church News*, 1 augustus 1998, blz. 4.
32. *LV* 95:8.
33. Zie *Church News*, 1 augustus 1998, blz. 4.
34. Zie *Johannes* 14:27.

Parels uit het zand

Ouderling E. Ray Bateman
van de Zeventig

Laten we aan dit geweldige, gebalanceerde werk van bekering, behoud en heractivering bijdragen, (. . .) om deze zandkorrels tot parels in koninkrijk van onze Vader te cultiveren.



Abraham ontving veel genegenheid van de Heer omdat hij gehoorzaam was aan alles wat de Heer gebod. Op aanwijzing van de Heer nam Abraham zijn zoon Isaak om hem aan de Heer te offeren. Vanwege zijn grote liefde voor en gehoorzaamheid aan de geboden weerhield de Heer Abraham van het offeren van Isaak en zei: '[Ik zal] uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee' (Genesis 22:17). De zegen van Abraham rust nog steeds op zijn nageslacht, en het verbond dat werd gesloten is van hen omdat het zaad van Abraham tot Christus komt. De apostel Paulus heeft gezegd: 'Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen' (Galaten 3:29). Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste

Dagen hebben wij de taak om het zaad van Abraham te vergaderen en tot Christus te brengen.

Ze moeten eenvoudig te vinden zijn, want ze zijn zo talrijk als het zand aan de oever van de zee. Dat betekent dat ze zich overal om ons heen bevinden. Kijken we om ons heen? Stellen we vragen? Zijn onze goede vrienden, de mensen waar we mee samenwerken, die geen lid van de kerk zijn, het zaad van Abraham? Verheffen wij onze stem om erachter te komen? De Heiland heeft gezegd: 'Gij zijt geroepen om de vergadering van mijn uitverkorenen tot stand te brengen, want mijn uitverkorenen horen mijn stem, en verstokken hun hart niet' (LV 29:7). Als we deze raad van de Heiland opvolgen, praten we dan over de kerk? Luisteren we naar de influisteringen van de Geest? Het zaad van Abraham hoort zijn stem en zal het hart niet verstokken. Moedigen we hen aan om tot Christus te komen? Stellen wij hen in staat om zijn stem te horen?

Er staat geschreven: 'EVENZO is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een koopman, die schone parelen zocht. Toen hij een kostbare parel gevonden had, ging hij heen en verkocht al wat hij had, en kocht die' (Matteüs 13:45-46).

U en ik weten dat het evangelie van Jezus Christus de kostbare parel is. Al deze kleine korrels zand zijn het nageslacht van Abraham. Ze moeten gecultiveerd worden om parels te kunnen worden. Ze hebben de juiste vrienden nodig, een taak om dienstbetoon te verrichten, en liefdevolle verzorging waardoor zij

behouden zullen blijven. Dan zullen zij waarlijk kostbare parels in het koninkrijk van onze Vader worden.

President Hinckley heeft gezegd: 'Wees vriendelijk. U moet eerst vriendschap sluiten voordat u iemand tot bekering kunt brengen. Bekering volgt op vriendschap. De kans om te prediken volgt op vriendschap' (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, blz. 375). Nodigen we onze vrienden uit om mee naar de kerk te gaan? Gaan we met de zendingen mee als ze onze vrienden lesgeven? Nodigen we hen uit om bij ons thuis les te geven? Bezoeken we hen tussen de lessen door? Doen we wat de Heiland van ons verwacht? Doen we onze mond wel open?

De Heer heeft gezegd: 'Doch met enkelen ben Ik niet tevreden, want zij willen hun stem niet verheffen, maar uit vrees voor de mensen verbergen zij het talent, dat Ik hun heb gegeven. Wee hun, want mijn toorn is tegen hen ontstoken.'

En indien zij Mij niet getrouwer zijn, zal het geschieden, dat zelfs hetgeen zij hebben, zal worden weggenomen' (LV 60:2-3).

Ik wil u graag over de wijk St. Charles vertellen, en hoe de leden vriendschap sloten met broeder Jim Hueston en hem hebben gekoesterd. Jim was lid van een andere kerk, maar hij vond het moeilijk om vervoer naar de kerkdiensten te regelen. Niemand haalde hem op. Ik was in de gelukkige omstandigheid dat ik Jim leerde kennen. Ik gaf hem een exemplaar van het Boek van Mormon, hij beloofde het te lezen en erover te bidden. De leden zorgden voor vervoer zodat Jim naar de wijk St. Charles kon komen. Die zendingen gaven hem de zendingenlessen, en Jim las en bad.

Tijdens zijn doopdienst vroeg Jim aan mij, zijn bisschop: 'Wat kan ik doen?' Ik nam Jim mee naar mijn kantoor en we spraken over de kerk. Ik vertelde hem over het priester-schap en wat de Heer van hem als lid van de kerk verwachtte. Hij ontving het Aäronisch priester-schap, en werd als huisonderwijzer geroepen. De quorumpresident ouderlingen gaf hem een sterke, getrouwe en



toegewijde collega. Broeder Hueston zorgde ervoor dat hij als nieuwste lid van de wijk St. Charles al zijn bezoeken aflegde. En dat heeft hij niet alleen die eerste maand gedaan, maar de afgelopen twintig jaar heeft hij iedere maand zijn huisonderwijs verricht. Hij heeft veel verschillende taken in de kerk gehad; ringzending was een van zijn lievelingstaken.

De wijkleden sloegen hun armen om broeder Hueston heen en zorgden ervoor dat hij een van de 'medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods' werd (Efeziërs 2:19). Jim haalde zijn rijbewijs en kocht een auto zodat hij zijn huisonderwijs kon doen en andere taken kon verrichten. We weten niet zeker of wij hem 'op het rechte pad' (Moroni 6:4) hielden, of hij ons. We weten dat wij met broeder Hueston heb-

ben bereikt wat president Hinckley momenteel van ons verwacht.

Ik heb deze zomer nog met broeder Hueston gesproken. Hij vertelde me dat hij en zijn huisonderwijscollega een minder-actief lid aan het heractiveren waren. Hij zei: 'Ze kijkt uit naar de instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek, en naar het ontvangen van haar begiftiging.'

Broeders en zusters, laten we onze toewijding hernieuwen en onder leiding van de Geest het zaad van Abraham verzamelen. Laten we onze stem verheffen, vriendschap sluiten, en anderen uitnodigen tot Christus te komen. En laten we hen begeleiden, koesteren en behouden. En laten we er zo mogelijk bij zijn als zij naar de tempel gaan. Onze Vader in de hemel wil dat al het zaad van Abraham bij

Hem terugkeert. Laten we aan dit geweldige, gebalanceerde werk van bekering, behoud en heractivering bijdragen, en de Vader en de Zoon bijstaan om deze zandkorrels tot parels in het koninkrijk van onze Vader te cultiveren.

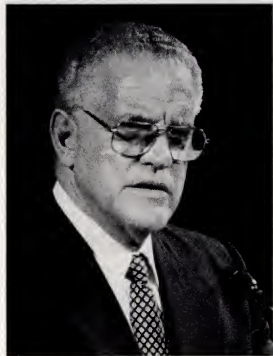
De Heiland heeft gezegd: 'Ik geef u een gebod, dat iedere man, zowel ouderling, priester, leraar als lid uit alle macht met het werk zijner handen moet bijdragen om de dingen, die Ik heb geboden, voor te bereiden en te volbrengen. En laat uw prediking de stem tot waarschuwing zijn, een ieder tot zijn naaste, in zachtheid en nederigheid' (LV 38:40-41).

Ik weet dat Hij leeft en door middel van zijn profeet — president Gordon B. Hinckley — leiding aan zijn kerk geeft. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gehoorzaamheid aan de wet — onze naasten dienen

Ouderling Athos M. de Amorim
van de Zeventig

Gehoorzaamheid aan de geboden van de Heer is de beste voorbereiding om te dienen.



Geliefde broeders, zusters en vrienden, ik weet zeker dat u zich kunt voorstellen hoe ik mij voel nu ik voor de eerste keer op dit spreekgestoelte sta, waar heilige woorden door de dienstknachten van de Heer zijn gesproken.

Mijn hart is vol dankbaarheid ten opzichte van mijn hemelse Vader omdat Hij mij in mijn leven zo overvloedig heeft gezegend; ten opzichte van de Heer Jezus Christus vanwege zijn liefde en verzoening; ten opzichte van mijn lieve vrouw, mijn kinderen en mijn kleinkinderen voor de liefde en de steun die zij mij altijd hebben gegeven.

Op de buitenmuur van het militaire opleidingsinstituut in Brazilië kunnen jonge cadetten de volgende woorden lezen: 'Je zult gezag voeren, dus leer gehoorzaamheid!' Al vroeg in mijn leven heb ik geleerd dat

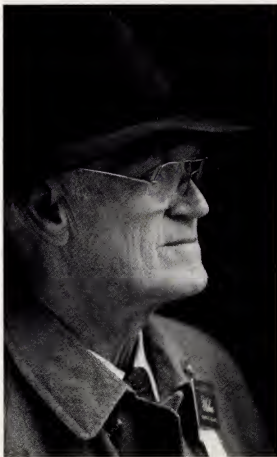
gehoorzaamheid een geweldige eigenschap is, onontbeerlijk voor onze vooruitgang. En dan heb ik het niet over blinde gehoorzaamheid, waardoor de mens als een robot door het leven gaat, maar over de gehoorzaamheid waardoor we een hoger en geestlijker niveau in het leven bereiken, als we door middel van onze keuzevrijheid de wil van de Heer doen. De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond' (LV 130:21). President Hinckley heeft in 1982 opnieuw verklaard: 'Alle zegeningen zijn op gehoorzaamheid aan de wet gegrond.' Het grootste voorbeeld van gehoorzaamheid werd door de Heer Jezus Christus gegeven toen Hij zei: 'doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede' (Lucas 22:42).

Ik heb in het leger geleerd dat soldaten in mijn land het werkwoord *werken* niet gebruiken als ze het over hun taken hebben. Ze gebruiken eerder het werkwoord *dienen*, waardoor zij altijd in gedachten houden dat ze hun volk en hun land dienen. In de kerk werd deze definitie nog uitgebreid met een betekenis die meer met de leringen van de Heer te maken heeft, namelijk het dienen van zijn kinderen waar ook ter wereld.

Tegenwoordig zijn er bijna 60.000 zendingen in verschillende landen werkzaam. De meesten van hen zijn in een andere cultuur dan hun eigen werkzaam. In de São Paulo-tempel, en in andere tempels, zijn vele broe-

ders en zusters bereid om vele offers te brengen om in het huis van de Heer werkzaam te zijn.

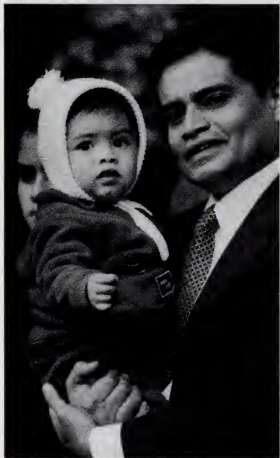
Vaak worden de mooiste voorbeelden van gehoorzaamheid en dienstbetoon door gewone mensen in onze eigen omgeving gegeven. Zuster Ana Rita de Jesus, een oude weduwe, woonde in Anápolis (Brazilië). Ze kon niet lezen of schrijven. De zendingen bezochten haar iedere week om haar uit de Schriften voor te lezen. Ze was liefdevol en vriendelijk. Iedere zondag vroeg ze de zendingen om haar te helpen het specificatiebladje voor haar tiende in te vullen. Soms waren haar tiende en bijdragen niet meer dan een paar cent, maar ze kende de wet en wilde gehoorzaam zijn. Nadat ze haar tiende had betaald, liep ze naar het vertrek in het gehuurde gebouw waar de avondmaalsdienst werd gehouden en zette een bloem op het spreekgestoelte. Hierdoor diende ze haar broeders en zusters door iets moois naar de plek te brengen waar de Heer werd aanbeden. Door middel van haar geloof heeft die zuster ons op een eenvoudige manier gehoorzaamheid en dienstbetoon geleerd. Ze wist dat gehoorzaamheid aan de geboden de beste voorbereiding op dienstbetoon is. President Monson heeft ons tijdens de laatste



aprilconferentie het volgende aangeraden: 'Onderhoud de geboden; dien met liefde' (De Ster, juli 1998, blz. 55). Zuster Ana Rita de Jesus heeft dat haar hele leven gedaan.

Toen ik als algemeen autoriteit werd geroepen, had ik een gesprek met president Faust. Hij merkte dat ik mezelf ongeschikt voelde voor een dergelijke roeping. Op zijn liefhebberende manier zei president Faust tegen me: 'Athos, wees jezelf. Wees jezelf.' Die avond lag ik in bed na te denken over mijn nieuwe taak en over de woorden van president Faust. En ik bad. Ik vroeg mezelf: 'Wie ben ik?' En ik kreeg een antwoord, zo duidelijk en helder als een zonsopgang. Ik ben, net als u allen, een kind van God die de Heer overal wil gehoorzamen en dienen om een beter kind van onze hemelse Vader te worden en een getrouw lid van de ware kerk van Jezus Christus.

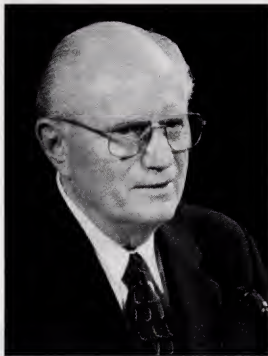
Ik weet dat Jezus Christus leeft en dat Hij aan het hoofd van zijn kerk staat. Ik weet dat Hij onze Heiland en Verlosser is. Ik weet dat Joseph Smith de profeet van de herstelling was en dat president Gordon B. Hinckley de profeet is die door de Heer is geroepen om op dit moment de kerk te presideren. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □



Ontmoediging overwinnen

Ouderling Val R. Christensen
van de Zeventig

Als we iets meer geduld in het proces hebben en meer op de Heer vertrouwen, zullen we in staat zijn om onze problemen succesvol op te lossen.



Als een lid van de kerk voor een moeilijke taak wordt geroepen, is hij van nature geneigd om aan de gebeurtenissen en mensen te denken die hem tot dit punt in zijn leven hebben gebracht. Mijn roeping als een van de zeventigen stelt mij in de gelegenheid om mijn dankbaarheid te uiten ten opzichte van vrienden, familieleden, vooral mijn vrouw, en alle zendingen in het zendingsgebied Phoenix (Arizona). Ik heb u allen lief. Ik kijk ernaar uit om met het geweldige volk van de Filipijnen samen te werken.

Een aantal jaren geleden heb ik tijdens een haardvuurvond over het overwinnen van ontmoediging gesproken. Als eerste heb ik de aanwezigen een belangrijk probleem waar zij mee te kampen hadden op

een kaartje laten schrijven — een probleem dat ik anoniem met de andere aanwezigen mocht bespreken. Toen ik de kaartjes bekeek, was ik geschokt door de problemen waar sommige leden in hun leven mee te kampen hebben. Ik wil graag een paar voorbeelden noemen:

1. Mijn boerderij levert niet genoeg geld op.
2. Mijn zoon heeft een ongeneeslijke ziekte.
3. Problemen met een tiener.
4. Mijn oudste zoon is bijna blind.
5. Ik moet de dood van mijn zoon leren accepteren.
6. Mijn man heeft een negatieve kijk op het leven.

Velen van ons hebben met belangrijke problemen te kampen. Zelfs de geweldige profeet Henoch was verdrietig toen hij de goddeloosheid in de wereld zag: 'En als Henoch dit zag, was zijn ziel bitter bedroefd, en weende hij over zijn broeders, en zeide tot de hemelen: Ik weiger te worden vertroost. Maar de Heere zeide tot Henoch: 'Vertroost uw hart, verheug u, en zie' (Mozes 7:44).

Er zijn minimaal drie stappen die wij kunnen nemen om ontmoediging de baas te worden:

1. We kunnen onze houding ten opzichte van het probleem veranderen. Hoewel we de omstandigheden niet kunnen veranderen, kunnen we wel onze houding veranderen.
2. We kunnen hulp ontvangen van de mensen in onze naaste omgeving — familieleden, vrienden

en wijkleden, zij die oprecht om ons geven.

3. We kunnen een groter en vollediger vertrouwen in de Heer Jezus Christus ontwikkelen.

Verander uw houding. Door het probleem vanuit een ander perspectief te bekijken, kunnen we de ontmoediging misschien verminderen. Ik ben altijd onder de indruk van het pionierverhaal van Zina Young. Na de dood van haar ouders, de mislukte oogst en ziekte, werd ze aangemoedigd door een geestelijke ervaring die haar houding veranderde. Terwijl ze om goddelijke hulp vroeg, hoorde ze de stem van haar moeder: 'Zina, iedere zeeman kan over een rustige zee varen. Maar als er rotsen verschijnen, moet je eromheen varen.' Ze bad al snel: 'O, Vader in de hemel, wilt u me bijstaan om een goede zeeman te zijn, zodat mijn hart niet op de rotsen van verdriet zal stuklopen.' ('Mother', *The Young Women's Journal*, januari 1911, blz. 45.) Het is vaak moeilijk om de omstandigheden te veranderen, maar een positieve houding kan het gevoel van ontmoediging verminderen.

Aanvaard de hulp van anderen. Het volgende belangrijke punt is de gewilligheid om uw naasten om hulp te vragen. Soms krijgen we hulp uit een onverwachte hoek. Een aantal jaren geleden stond ik in de rij in Chicago om mijn koffer op het vliegtuig te zetten. Achter me stond een oude man. Even later vroeg hij aan me: 'Waar gaat u naartoe?' Ik antwoordde dat ik naar Salt Lake City ging. Hij zei: 'Daar ga ik ook heen. Bent u Mormon?' Ik antwoordde bevestigend. Hij zei dat hij zijn hele leven al lid van de kerk was, en dat hij zich uiteindelijk had voorbereid om naar de tempel te gaan. Terwijl we op het vliegtuig zaten te wachten, opende hij zijn tas en liet me allemaal foto's van zendingen zien die hij in de loop der jaren had verzameld. Even later stegen we op en we hadden een goed gesprek terwijl we naar Utah vlogen. Toen we waren geland, stapten we snel uit. Voordat we afscheid namen, zorgde ik ervoor dat hij wist waar hij heen moest.

Een aantal weken later zat er een

kaart bij de post: 'Geachte broeder Christensen, ik was uw adres kwijtgeraakt, maar heb het gelukkig weer gevonden. Daarom schrijf ik u deze kaart. Toen ik u in Chicago ontmoette, was dat een antwoord op mijn gebed. Ik ga nooit op reis. En ik zag er tegenop om alleen te reizen. Ik heb vaak aan u gedacht. Ik heb een geweldige tijd in de tempel in Salt Lake City gehad. Ik hoop dat we elkaar nog een keer zullen tegenkomen. Ik wil u graag hartelijk bedanken voor de hulp die u mij hebt gegeven.' Ik was die dag niet van plan om mezelf verdienstelijk te maken, maar ik ben dankbaar dat deze broeder om hulp vroeg en dat ik in de buurt was om hem van dienst te zijn.

Ontwikkel vertrouwen in de Heer. Ik heb het over een andere houding gehad en over het krijgen van hulp. Nu wil ik het graag hebben over de noodzaak om meer vertrouwen en geloof in de Heer te stellen. Ik heb een keer met een vrouw gesproken die ontmoedigd was, maar hulp kreeg. Terwijl ze op de aanvang van een tempeldienst zat te wachten, sloeg ze een exemplaar van het Boek van Mormon open om een paar verzen te lezen. Haar aandacht werd op

Alma 34:3 gevestigd: 'Gij hebt van mijn geliefde broeder verlangd, dat hij u zou bekendmaken wat gij in uw verdrukking zoudt doen; en hij heeft één en ander tot u gesproken om uw gemoed voor te bereiden; ja, en hij heeft u tot geloof en geduld vermaand.' De tekst in Alma was een antwoord op haar gebed. De boodschap was eenvoudig: het zou nog een lange tijd duren voordat het probleem waar zij mee te kampen had, zou worden opgelost. Als we iets meer geduld in het proces hebben en meer op de Heer vertrouwen, zullen we in staat zijn om onze problemen succesvol op te lossen.

In de Leer en Verbonden kunnen we het volgende lezen: 'Indien gij bedroefd zijt, roept dan de Here, uw God, in smeebeden aan, opdat uw ziel verheugd moge zijn' (LV 136:29).

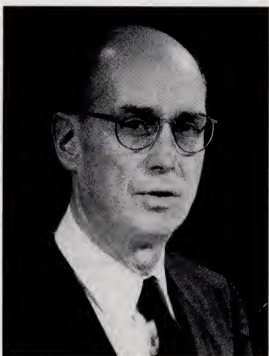
Ik bid dat wij allen de problemen in ons leven mogen waarden, en onze houding zullen verbeteren, ook als de problemen nog niet opgelost zijn. Vraag hulp aan vrienden en familieleden. Ik getuig dat Jezus Christus leeft en dat Hij ons in moeilijke tijden wil helpen als wij nederig om zijn liefde vragen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



Een stem tot waarschuwing

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Anderen met onze waarschuwende stem kunnen raken, is iets wat telt voor alle verbonddiscipelen van Jezus Christus.



Omdat de Heer goed is, roept Hij dienstknechten om mensen voor gevaar te waarschuwen. Die oproep wordt urgenter en belangrijker gemaakt door het feit dat de meest relevante waarschuwingen gaan over gevaren die de mensen nog niet onderkennen. Neem Jona. Hij ontrok zich eerst aan de oproep van de Heer om het volk van Nineve, dat blind was voor de gevaren van zonde, te waarschuwen. Hij wist dat door de eeuwen heen goddeloze mensen profeten hadden verworpen en soms gedood. Maar toen Jona in geloof wel ging, zegende de Heer hem met veiligheid en succes.

We kunnen ook leren van wat we als ouder of kind doormaken. Wie vader of moeder is, weet hoe het voelt om gevaar te zien dat een kind nog niet ziet. Weinig gebeden zijn zo vurig als die van ouders die willen weten hoe ze hun kind ertoe kunnen

brengen gevaar te mijden. De meesten van ons hebben gelukkig de waarschuwende stem van een ouder kunnen horen. Ik weet nog hoe mijn moeder op een zaterdagmiddag zachtjes met me praatte toen ik, als klein jongetje, gevraagd had om iets te doen wat ik heel redelijk vond terwijl zij wist dat het gevaarlijk was. Ik sta nog verbaasd over de kracht die zij kreeg, volgens mij van de Heer, om me met zo weinig woorden op andere gedachten te brengen. Als ik me goed herinner, zei ze: 'Tja, je zou 't inderdaad kunnen doen. Maar de keus is aan jou.' De enige waarschuwing lag in haar zware nadruk op de woorden 'kunnen' en 'keus'. Maar voor mij was het genoeg.

Ze had maar zo weinig woorden nodig omdat ik drie dingen van haar wist. Ten eerste, ik wist dat ze van me hield. Ten tweede, ik wist dat ze alles wat ze van mij verlangde, ook zelf had gedaan en er de vruchten van had geplukt. En ten derde, ze had op mij haar zekere getuigenis overgebracht dat de keus die voor mij lag belangrijk genoeg was dat de Heer me zou zeggen wat ik moest dat als ik 't Hem vroeg. Liefde, voorbeeld, getuigenis: die dag waren dat de sleutels, en dat zijn ze altijd als ik de waarschuwende stem van een dienstknecht des Heren mag horen en volgen.

Anderen met onze waarschuwende stem kunnen raken is iets wat telt voor alle verbonddiscipelen van Jezus Christus. De opdracht aan elk lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen luidt als volgt:

'Ziet, Ik zend u uit om tot het

volk te getuigen en het te waarschuwen; en het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen' (LV 88:81).

Dat gebod en die waarschuwing werd gegeven aan hen die aan het begin van de herstelling op zending werden geroepen. Maar de plicht om onze naaste te waarschuwen rust op allen die het doopverbond hebben aanvaard. Het is aan ons om met vrienden en familieleden die geen lid zijn over het evangelie te praten. Ons doel is ze uit te nodigen om de lessen van de voltijdzendingen te volgen die geroepen en aangesteld zijn om evangelieonderwijs te geven. Als iemand die uitnodiging van ons aanvaardt, is er sprake van een veelbelovende 'verwijzing', die veel eerder zal resulteren in een doop en volharding tot het einde toe.

Als lid van de kerk kunt u verwachten dat de voltijd- of ringzendingen vragen of ze bij u langs mogen komen. Ze zullen u vragen een lijst te maken van mensen met wie u over het evangelie kunt praten. Misschien informeren ze naar familieleden, burens of kennissen. Ze kunnen u vragen een datum te kiezen waarop u gaat proberen de persoon of het gezin klaar te hebben om de lessen te volgen, misschien zelfs klaar om de zendingen uit te nodigen. Ik heb het meegemaakt. Omdat wij in ons gezin die uitnodiging van de zendingen aanvaardden, mocht ik een weduwe van in de tachtig dopen die door de zendingzusters was onderwezen.

Toen ik mijn handen op haar hoofd legde om haar als lid van de kerk te bevestigen, kreeg ik het gevoel haar te zeggen dat haar keus om zich te laten dopen haar familie vele generaties voor en na haar tot zegen zou zijn. Ze is nu overleden, maar over een paar weken zal ik met haar zoon in de tempel zijn als hij aan haar wordt verzegeld.

Misschien heeft u zoiets meegeemaakt met mensen die u hebt uitgenodigd om de lessen te volgen, en dan weet u dat weinig momenten in het leven zo bijzonder zijn. De woorden van de Heer voor de zendingen en ons allemaal zijn waar:

'En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!' (LV 18:16).

De zendingen zullen ons helpen en aansporen, maar of die momenten aan de doopvont of in de tempel zich herhalen hangt vooral af van hoe wij onze opdracht opvatten en wat we ermee doen. De Heer zou het woord 'waarschuwen' niet gebruiken als er geen gevaar was. Toch kennen we niet veel mensen die dat zo aanvoelen. Ze hebben geleerd de ogen te sluiten voor de toenemende bewijzen dat de samenleving uiteenvalt en dat zij en hun gezin die gemoedstest missen die ze eens wel voor mogelijk hadden gehouden. Als ze dan toch de tekenen aan de wand niet willen zien, kunnen we gauw denken: 'Waarom zou ik met iemand die zo tevreden lijkt over het evangelie praten? Wat voor gevaar is er voor hen of mij als ik gewoon niks zeg?'

Wel, dat gevaar is misschien moeilijk te zien, maar is wel echt, zowel voor hen als voor ons. Stel, bijvoorbeeld, dat in het hiernamaals iedereen die je tegenkomt weet wat u nu weet. Dan weten ze dat de enige manier om voor eeuwig bij ons gezin en in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus te leven, is te kiezen door de poort van de doop te gaan onder de handen van iemand met gezag van God. Dan weten ze dat de enige manier dat gezinnen eeuwig samen kunnen zijn, is door de heilige verbonden in de tempels van God op aarde te aanvaarden en na te komen. En ze zullen weten dat u dat wist. En ze zullen weten of u hun hebt aangeboden wat iemand anders u ooit heeft aangeboden.

Het is makkelijk om te zeggen: 'Dit is niet het moment.' Maar uitstel is gevaarlijk. Jaren geleden werkte ik voor iemand in Californië. Hij nam me in dienst, hij behandelde me goed, hij leek me hoog te achten. Misschien was ik de enige heilige der laatste dagen die hij ooit goed gekend heeft. Ik weet niet alle redenen meer waarom ik vond dat ik een

beter moment moest afwachten om met hem over het evangelie te praten. Ik weet alleen nog hoe verdrietig ik was toen ik hoorde dat hij, na zijn pensioen en nadat ik was verhuisd, met zijn vrouw in een auto-ongeluk waren omgekomen op weg naar hun huis in Carmel in Californië. Hij hield van z'n vrouw. Hij hield van z'n kinderen. Hij had van z'n ouders gehouden. Hij hield van z'n kleinkinderen en zal van hun kinderen houden en altijd bij ze willen blijven.

Ik weet niet hoe ze al die menigten in het hiernamaals in banen leiden. Maar ik denk dat ik ze zal tegenkomen, en hij zal me aankijken en dan zie ik daarin de vraag: 'Hal, jij wist 't. Waarom zei je niks?'

Als ik aan hem denk, en als ik denk aan de weduwe die ik heb gedoopt en haar familie die nu aan haar verzegeld wordt en aan elkaar, dan wil ik 't beter gaan doen. Ik wil mensen met meer kracht uitnodigen om de lessen te volgen. Met dat verlangen en met het geloof dat God ons zal helpen, zullen we 't ook beter doen. Het is niet moeilijk om te zien hoe.

Liefde komt altijd voorop. Een vriendelijke daad is zelden genoeg. De Heer heeft de liefde die we moeten voelen, en die de mensen die wij uitnodigen in ons moeten zien, als volgt beschreven:

'De liefde is lankmoedig (. . .) Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij' (1 Korintiërs 13:4, 7).

Ik heb gezien wat 'lankmoedig' en 'alles verdraagt zij' betekent. Er kwam een gezin vlak bij ons wonen. Het huis was nieuw, dus ik heb met nog een paar burens een paar avonden met de tuin geholpen. Ik weet nog dat ik die laatste avond naast de vader van het gezin stond toen we klaar waren. Hij keek naar ons werk en zei tegen ons die dichtbij stonden: 'Dit is de derde tuin die jullie mormonen voor ons hebben aangelegd, en ik vind deze de beste.' En toen vertelde hij me zacht maar beslist hoe gelukkig hij in zijn eigen kerk was, iets waar we vaak over spraken in de jaren dat hij daar woonde.

Al die tijd hield de vriendelijkheid

naar hem en zijn gezin niet op, omdat de omgeving echt van ze was gaan houden. Op een avond kwam ik thuis en zag ik een truck op z'n oprit. Ik had gehoord dat ze naar een andere staat zouden verhuizen. Ik kende de man die ik de huisraad zag inladen niet. Toen ik dichterbij kwam, zei hij rustig: 'Hallo broeder Eyring.' Ik kende hem niet omdat hij de zoon was, nu ouder, die daar vroeger had gewoond en nu getrouwd en verhuisd was. En door de liefde die hij had ontvangen, was hij nu een gedoopt lid van de kerk. Ik weet niet hoe het verhaal eindigt want er is geen eind. Maar ik weet dat het begint met liefde.

Ten tweede, we zullen een beter voorbeeld moeten zijn van dat waartoe we anderen uitnodigen. In de duister wordende wereld wordt dit gebod van de Heiland steeds belangrijker:

'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken' (Matteüs 5:16).

De meesten van ons zijn bescheiden genoeg om te denken dat de kleine kaars van ons voorbeeld te zwak is om te worden opgemerkt. Maar u en uw gezin worden meer bekeken dan u denkt. Dit voorjaar was ik aanwezig en sprak ik op bijeenkomsten met bijna 300 geestelijken en leiders van andere kerken. Ik sprak zoveel mogelijk mensen persoonlijk aan. Ik vroeg ze waarom ze zo aandachtig hadden geluisterd naar mijn boodschap, die ging over de oorsprong van de kerk, over het eerste visioen van de jonge Joseph Smith, en over hedendaagse profeten. In alle gevallen gaven ze in wezen hetzelfde antwoord. Ze vertelden over een persoon, of een gezin, . . . dat ze sommigen van u kenden. Vaak werd er over burens die heiligen der laatste dagen waren gezegd: 'Ze waren het fijnste gezin dat ik ooit heb gekend.' Vaak vertelden ze over buurtprojecten of hulp bij een ramp waarbij leden van de kerk zich in hun ogen opmerkelijk hadden ingezet.

De mensen die ik op die bijeenkomsten tegenkwam zagen nog niet de waarheid van de leer, maar ze

hadden de vruchten ervan in uw leven al wel gezien, en dus wilden ze luisteren. Ze wilden luisteren naar de waarheid over de herstelling, dat gezinnen voor eeuwig aan elkaar verzegeld kunnen worden en dat het evangelie onze diepste natuur kan veranderen. Ze wilden luisteren vanwege uw voorbeeld.

Het derde wat we beter moeten doen is uitnodigen met ons getuigenis. Liefde en voorbeeld openen de weg. Maar we moeten nog steeds onze mond opendoen en getuigenis geven. Een eenvoudig feit kan ons daarbij helpen. Waarheid en keuze zijn onlosmakelijk verbonden. Voor iedereen geldt dat bepaalde keuzes gedaan moeten worden om een getuigenis van geestelijke waarheid te kunnen krijgen. En voor iedereen geldt dat als we een geestelijke waarheid eenmaal kennen, we moeten bepalen of we ernaar gaan leven. Dat betekent dat we een paar dingen moeten doen voor we onze vrienden uitnodigen keuzes te doen. En als we van de waarheid getuigen moeten we hen duidelijk maken welke keuzes zij moeten doen als ze de waarheid eenmaal weten. Er zijn twee belangrijke voorbeelden: iemand uitnodigen het Boek van Mormon te lezen, en iemand vragen of hij interesse heeft in de lessen van de zendingen.

Willen wij weten dat het Boek van Mormon waar is, moeten we het lezen en de keuze doen die in Moroni staat: bidden om te weten of het waar is. Als we dat hebben gedaan, kunnen we uit eigen ervaring tot onze vrienden getuigen dat zij die keuze ook kunnen doen en dezelfde waarheid kunnen kennen. Als we weten dat het Boek van Mormon het woord van God is, staan we voor de volgende keus: al of niet de uitnodiging aanvaarden om de lessen van de zendingen te volgen. Wilt u die uitnodiging met uw getuigenis kunnen geven, dan moet u overtuigd zijn dat de zendingen geroepen diens knechten van God zijn.

Dat getuigenis kunt u krijgen met de keus de zendingen bij u thuis te laten komen om uw familie of vrienden kennis te laten maken met de zendingenlessen. Zendingen grijpen die kans graag aan. Als u dan bij



de lessen zit, zult u weten, zoals ik dat wist, dat ze geïnspireerd worden met een kracht die hun leeftijd en opleiding te boven gaat. Als u dan anderen uitnodigt om de lessen van zendingen te volgen, zult u kunnen getuigen dat ze de waarheid zullen verkondigen en dat ze keuzes voorhouden die tot geluk leiden.

Misschien vinden we het moeilijk te geloven dat we genoeg liefde hebben, of dat onze leefwijze goed genoeg is, of dat onze kracht in het getuigen genoeg is om onze

omgeving onze uitnodigingen te laten aanvaarden. Maar de Heer wist dat we dat zouden voelen. Luister naar zijn bemoedigende woorden, die Hij vooraan in de Leer en Verbonden liet plaatsen, die een opdracht voor ons zijn:

‘En de waarschuwendende stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen’ (LV 1:4).

En let dan eens op zijn beschrijving van deze discipelen:

'De zwakke dingen der wereld zullen voortkomen en de machtige en sterke afbreken ...' (LV 1:19).

En dan even daarna:

'Opdat de volheid van mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld' (LV 1:23).

En dan weer:

'En inzoverre zij ootmoedig waren, zij sterk mochten worden gemaakt, en van omhoog gezegend ...' (LV 1:28).

Die geruststelling werd de eerste zendingen in de kerk en de zendingen van nu gegeven. Maar zij geldt voor ons allemaal. We moeten het geloof hebben dat we voldoende liefde kunnen hebben en dat het evangelie ons leven genoeg geraakt heeft dat onze uitnodiging om te kiezen kan worden opgevat alsof zij van de Meester komt, wiens uitnodiging het is.

Hij is het volmaakte voorbeeld van wat we moeten doen. U hebt zijn

liefde en zorg gevoeld, zelfs als u er niet op inging, net als degenen die u met het evangelie benadert er misschien niet op ingaan. Keer op keer heeft Hij u uitgenodigd om onderricht te ontvangen van zijn dienstknechten. Misschien hebt u de bezoeken van uw huisonderwijzers en huisbezoeksters of een telefoontje van de bisschop niet zo opgevat, maar dat waren uitnodigingen van Hem om ons te helpen. En de Heer legt de gevolgen altijd duidelijk uit en laat ons dan zelf kiezen. Zijn dienstknecht Lehi heeft zijn zoons iets geleerd wat altijd voor ons allen geldt:

'En nu, mijn zoons, wilde ik wel, dat gij naar de Grote Middelaar zoudt zien en naar zijn grote geboden luisteren, en getrouw zijn aan zijn woorden en het eeuwige leven kiezen, volgens de wil van zijn Heilige Geest' (2 Nephi 2:28).

En dan deze aanmoediging om te voldoen aan uw plicht om te getuigen, zoals u geboden is, dat de keus

om onderricht te ontvangen van de zendingen de weg is naar het eeuwige leven, de grootste van alle gaven van God:

'Weest daarom goedsmoeds en bedenkt, dat gij vrij zijt om zelfstandig op te treden — om de weg te kiezen van de eeuwige dood of de weg van het eeuwige leven' (2 Nephi 10:23).

Ik getuig dat we alleen door het herstelde evangelie van Jezus Christus te aanvaarden en na te leven de vrede ontvangen die de Heer in dit leven geeft, alsmede de hoop op eeuwig leven in het hierna. Ik getuig dat ons het voorrecht en de plicht gegeven is om de waarheid aan te bieden, met de keuzes die voeren naar die zegeningen voor de kinderen van onze hemelse Vader, die onze broeders en zusters zijn. Jezus is de Christus, Hij leeft, en dit is zijn werk.

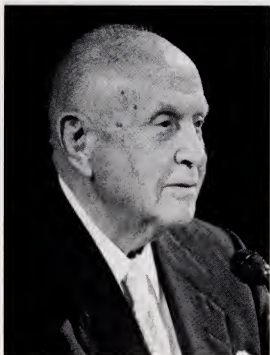
In de naam van Jezus Christus. Amen. □



De profeet steunen

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het evangelie is waar. Het is de hoop van de wereld. Het zal voorwaarts gaan en haar bestemming bereiken.



Een vriend van me zei onlangs: 'Weet je wat jij gemeen hebt met Steve Young [een bekend football-speler]?' Ik zei: 'Ik kan wel het een en ander verzinnen, zowel negatief als positief. Maar vertel mij me eens wat wij met elkaar gemeen hebben.' Hij antwoordde: 'Jullie hebben met elkaar gemeen dat wij ons van jullie allebei altijd afvragen of jullie er het volgende seizoen nog bij zullen zijn.' Met de zegeningen des hemels en met behulp van een speciale ingebouwde verpleegster, Ruby, en liefhebbende familieleden, gaat het mij heel goed.

*Ik heb een pacemaker voor mijn hart,
die maakt het leven heel apart.
Dankzij mijn kunstheup ren ik
als ik wil.*

*Mijn gehoorapparaat en sterke bril
heb ik steeds bij de hand,
maar o, wat mis ik mijn verstand!*

Ik vind het fijn dat ik hier een paar minuutjes voor u mag staan om tot u te getuigen en u aan te moedigen in dit grote werk, waarvan wij deel mogen uitmaken. Ik zag hoe u uw hand opstak toen president Monson de algemene autoriteiten van de kerk, en met name onze profeet, ter steunverlening aan u voorstelde. En terwijl ik naar die handen keek en zag hoe enthousiast u die opstak, dacht ik: 'Hier zitten we dan met zoveel zegeningen en zoveel comfort,' en ik dacht aan dergelijke gebeurtenissen in de geschiedenis van de kerk.

In gedachten zag ik de bijeenkomsten waarin mijn eigen familie, die verspreid over Amerika woont, nu zit — in Georgia, in Chapel Hill (North Carolina), in Pennsylvania, Texas, Californië en hier in Salt Lake City. Ik kon voor me zien hoe die gezinnetjes nu thuis of in de kerk zitten en hoe de kleintjes geleerd werd om mee te doen en hun hand op te steken. En misschien vertelden de ouders hun wat dat betekent. Toen we onze hand opstaken, maakten we niet alleen het gebaar, omdat iedereen dat deed, maar omdat we getuigen van onze zekerheid dat president Hinckley onze profeet en leider is en omdat wij hem als zodanig aanvaarden. Wij steken niet alleen onze hand op om te tonen dat wij hem steunen, maar ook om te tonen dat wij zijn richtlijnen opvolgen, dat we luisteren, overleggen en erover bidden, dat we alles wat van de lippen van de profeet komt, serieus nemen.

De profeet Joseph Smith ontving instructies betreffende de organisatie van de kerk die wij nu kennen als

Leer en Verbonden 20. Stel u voor — 6 april 1830, Fayette (New York), de boerderij van Peter Whitmer — een bijeenkomst in die kleine klokhut, misschien zeventig vierkante meter, en daar werd de kerk georganiseerd. Stel u de bescheiden omstandigheden voor waarin hij Oliver aanstelde en Oliver hem aanstelde volgens de aanwijzingen die ze hadden ontvangen, en waarin de organisatie van de kerk aan die kleine groep werd voorgedragen.

Joseph, Oliver, Hyrum, Samuel en de twee broeders Whitmer waren gedoopt en handelden in overeenstemming met de wet van de staat New York (zie Leer en Verbonden 20:1). Maar probeer u in gedachte eens voor te stellen hoe de geest in die bijeenkomst aanwezig was en hoe men zich voelde toen werd voorgesteld om de profeet en Oliver als de eerste ouderlingen te ondersteunen — zoals wij hier vandaag ook gedaan hebben — om de kerk op gang te brengen. Sommige dagboeken en verslagen van die gebeurtenis geven aan dat men het gevoel had dat daar hemelse wezens aanwezig waren.

Sommigen lieten zich opnieuw dopen. Sommigen lieten zich bij die gelegenheid voor het eerst dopen, onder andere de vader en moeder van de profeet — stelt u zich dat eens voor! Het avondmaal werd voor het eerst in deze bedeling in een officiële bijeenkomst van de kerk, die nu georganiseerd was, rondgediend. Stelt u zich voor hoe zij zich voelden bij het rondnemen van het brood en het water, tekenen van het opengeregen vlees van de Heiland en van zijn bloed dat vloeide.

En stel u nu een andere situatie van steunverlening in 1844 voor. De profeet en Hyrum waren vermoord, en er werd een vergadering in Nauvoo bijeengeroepen. Sidney Rigdon was uit Pittsburgh (Pennsylvania) overgekomen en hoopte de zaak over te nemen en leider van de kerk te worden. De Twaalf haastten zich vanuit allerlei delen van de wereld terug naar Nauvoo. Denk eens na over die situatie en die bijeenkomst waarin Sidney Rigdon voorstelde dat hij logischerwijze



geroepen moest worden omdat hij de eerste raadgever was, zelfs al was hij enigszins bij de profeet uit de gunst geraakt. En stel u Brigham Young voor. Hij sprak namens de Twaalf en legde aan die groep heiligen uit wat de profeet de getrouwe broeders aangaande de Twaalf en hun bevoegdheid had geleerd.

Nadat de kwestie van beide kanten belicht was en er gestemd werd, zeiden sommigen dat ze een verandering in Brigham Young waarnamen terwijl hij sprak; dat het leek alsof ze de stem van de Joseph Smith hoorden; dat het leek of ze zelfs bepaalde gelaatstrekken van de profeet in Brigham Young zagen. Ik vertel u dat omdat wij de hand van de Heer in dit werk ervaren, nu de jaren voortgaan, we meer leren en gevoeliger worden voor de geestelijke leiding die we hierbij ontvangen. Maar denk nog eens aan de steunverlening in die omstandigheden in 1844, toen de leiding van de kerk in handen van de Twaalf was.

Dan wil ik u naar nog een andere situatie nemen, in 1847, toen de heiligen zich in Iowa aan de Missouri verzamelden. Brigham Young was al met de eerste groep heiligen hier in de Salt Lake Valley geweest, maar in december was hij naar de heiligen in Missouri teruggekeerd. En op zekere dag waren er in Kanesville negen van

de Twaalf Apostelen bij elkaar. Twee waren hier in de vallei, één was in Texas en negen waren daar. Daar, op 5 december 1847, in het huis van Orson Hyde, werd het Eerste Presidium gereorganiseerd, maar het moest door de leden worden goedgekeurd. Dus werd deze bijeenkomst nog drie weken uitgesteld zodat ze een kleine houten tabernakel konden bouwen in Kanesville. In drie weken tijds bouwden de daar aanwezige werklui en de leden van de kerk, die in wagens aankwamen en zich klaarmaakten om de Missouri over te steken en naar de vallei te trekken, een kleine tabernakel.

In die bijeenkomst werd een voorstel voor de reorganisatie van het Eerste Presidium van de kerk gedaan, maar er moest steun verleend worden, zoals wij hier vandaag hebben gedaan. Die gelegenheid hebben wij om onze hand op te steken en de profeet te steunen. Het Eerste Presidium was dus gereorganiseerd; Brigham Young had Heber C Kimball en Willard Richards als zijn raadgevers gekozen. Zo kunnen de leiders van de kerk de nodige macht die de Heer hun door openbaring toekent, alleen ontvangen op voorwaarde van steunverlening door de leden.

En nu we het werk steeds vooruit zien gaan, wil ik vanaf deze plaats

tot u verklaren — want ik leef nu al meer dan negentig jaar en heb geestelijke ervaringen aanschouwd en gevoeld en meegemaakt — dat dit het werk van de Heer is. Het is precies zoals het geopenbaard is. Ik heb het ondervonden, ik voel het, en dat getuig ik tot u.

Ik wil u aan de woorden van de Heiland in Matteüs herinneren: 'Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijntwil, zal het vinden' (Matteüs 10:39). Sommige geleerden en anderen hebben gedacht: 'Dat is een paradox. Het is waarschijnlijk een foute vertaling. Het slaat eigenlijk nergens op.' Voor mij echter is het heel duidelijk, en ik hoop voor u ook: wij leven in een materialistische wereld, het Babylon van vandaag; wij zien wat er in de wereld gebeurt, of je nu de financiële of de politieke pagina's opslaat, en je kunt merken en voelen dat wij onze kracht en het antwoord op onze problemen kunnen vinden door te luisteren naar de stem van de profeet — Gods profeet hier op aarde.

Door die uitspraak van de Heiland begrijpen we dat we ons alleen met de materialistische aspecten van het leven bezighouden, als we in deze materialistische wereld leven. Wij denken aan het bezit dat

we kunnen vergaren. We denken niet aan anderen en gebruiken onze tijd niet om andere mensen op een hoger niveau te brengen. De Heer zegt dat, als je het leven vindt dat Hij liet zien, je je egocentrische leven verliest: '(. . .) maar wie zijn leven verliest om Mijnentwil (. . .)'

Als we het belangrijk vinden om iets voor een ander te doen, als we overwegen het evangelie met iemand te delen of iemand moreel of fysiek op een hoger niveau te brengen, als we iets voor een ander doen en met hem delen, komen we hem te hulp, we reddend hem. Daarin vinden we het soort leven waarover de Heiland spreekt, de eeuwige zegeningen, de hemelse zegeningen, de zegeningen van de tempel, alle zegeningen die we kunnen ontvangen door een liefhebbend gezin.

Ik geef u mijn liefde, mijn kennis, en mijn persoonlijk getuigenis dat God leeft; Hij is onze Vader; wij zijn kinderen Van God, zoals het eenvoudige liedje weergeeft:

*Ik ben een kind van God,
door Hem op aarde' gebracht.
Hij heeft mij met een veilig thuis
en ouders lief bedacht.*

*Leid mij, help mij,
blijf dicht bij mij,
vraag ik hun steeds weer,
leer mij al wat ik moet doen
dat ik tot Hem wederkeer.*

('Ik ben een kind van God,'
Kinderliedjes, blz. 2-3)

Het is zo simpel, zo zuiver en rein als dat simpele liedje. Daarin horen we wat we moeten weten. Ik voel me vandaag blij en vereerd dat ik mijn hand kon opsteken om steun te verlenen aan president Gordon Bitner Hinckley als president van de kerk, en aan Thomas S. Monson en James E. Faust als zijn raadgevers; samen het Presidium — met het Quorum der Twaalf en alle andere algemene autoriteiten. Het evangelie is waar; het is de hoop van de wereld; het zal voortgaan en haar bestemming bereiken. Hiermee laat ik u mijn liefde en mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Priesterschapsbijeenkoms

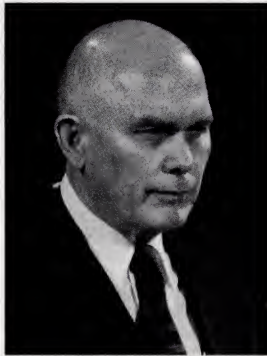
3 oktober 1998

De Aäronische priesterschap en het avondmaal

Ouderling Dallin H. Oaks

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Degenen die het Aäronische priesterschap dragen doen de deur open voor alle leden van de kerk die waardig van het avondmaal nemen, om zich te verheugen in het gezelschap van de Geest van de Heer en de bediening van engelen.



Cowdery de handen op te leggen en deze woorden uit te spreken:

'Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias, het priesterschap van Aäron, dat de sleutels omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdoping voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Heer wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen' (LV 13:1).

Later heeft de Heer nog deze woorden geopenbaard:

'Het lagere priesterschap [houdt] de sleutel (. . .) van de bediening van engelen en het voorbereidende evangelie;

'Welk evangelie het evangelie is van bekering, doop en vergeving van zonden' (LV 84:26-27).

Wat betekent het dat de Aäronische priesterschap 'de sleutel [houdt] van de bediening van engelen' en van het 'evangelie van bekering, doop en vergeving van zonden'? De betekenis daarvan ligt in de verordening van de doop en het avondmaal. De doop is voor de vergeving van zonden, en het avondmaal is een hernieuwing van de verbonden en zegeningen van de doop. Beide behoren te worden voorafgegaan door bekering. Wanneer wij ons houden aan de

Ik ben blij dat ik vanavond tot jullie mag spreken. Ik richt me tot de jongemannen met het Aäronisch priesterschap en tot de bisschoppen en raadgevers die hen presideren. Ik zal spreken over de heilige verrichtingen van de Aäronisch priesterschapsdragers bij het klaarmaken, de bediening en het rondnemen van het sacrament van maaltijd des Heren aan de leden van de kerk.

I.

Op 15 mei 1829 heeft Johannes de Doper het Aäronisch priesterschap op aarde hersteld. Dat deed hij door Joseph Smith en Oliver

verbonden die we tijdens die verordeningen sluiten, hebben we de belofte dat we altijd zijn Geest met ons zullen hebben. De bediening van engelen is een van de manifestaties van die Geest.

II.

We beginnen met de leer zoals die ons door de Heer geleerd is. Tijdens zijn bediening heeft Jezus gezegd dat de doop noodzakelijk is voor ons heil. 'Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk Gods niet binnengaan' (Johannes 3:5). De doop is de eerste verlossende verordening. Wanneer we ons laten dopen, sluiten we een verbond dat we de naam van Jezus Christus op ons zullen nemen, Hem zullen dienen en zijn geboden zullen onderhouden.

Aan het einde van zijn bediening heeft Jezus het sacrament van de maaltijd des Heren ingesteld. Hij brak het brood, zegende het en gaf het aan zijn discipelen, zeggende: 'Neemt, eet, dit is mijn lichaam' (Matteüs 26:26). 'Doet dit tot mijn gedachtenis' (Lucas 22:19). Hij nam de beker, dankte en gaf hun die, zeggende: 'Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden' (Matteüs 26:28).

Toen Hij het avondmaal instelde, gaf de Heiland ook onderricht en belofte omtrent de Heilige Geest. Bij die heilige gelegenheid, die we kennen als het laatste avondmaal, heeft Jezus uitgelegd wat de zending van de Trooster, de Heilige Geest, was. De Trooster zou van Hem getuigen en meer waarheden openbaren. Jezus heeft ook uitgelegd dat Hij zijn discipelen moest verlaten om de Trooster te laten komen. Wanneer ik heenga, zei Hij tegen hen, 'zal Ik Hem tot u zenden' (Johannes 16:7). Na zijn opstanding zei Hij tegen zijn apostelen dat ze in Jeruzalem moesten blijven totdat 'gij bekleed wordt met kracht uit den hoge' (Lucas 24:49). Die kracht kwam toen op de pinksterdag 'de belofte van de Heilige Geest' op de apostelen werd 'uitgestort' (zie Handelingen 2:33).

Zo beloofde de Heiland toen Hij het avondmaal in de nieuwe wereld instelde: 'Hij, die dit brood eet, eet van mijn lichaam voor zijn ziel; en hij, die van deze wijn drinkt, drinkt van mijn bloed voor zijn ziel; en zijn ziel zal nimmermeer hongeren noch dorsten, maar zal voldaan zijn' (3 Nephi 20:8). Wat die belofte inhield, is duidelijk: 'Toen nu de ganse schare had gegeten en gedronken, ziet, toen waren zij vervuld van de Geest' (3 Nephi 20:9).

Het innige verband tussen het nemen van het avondmaal en het gezelschap van de Heilige Geest wordt uitgelegd in het geopenbaarde gebed van het avondmaal. Als we van het brood nemen, betuigen we dat we gewillig zijn de naam van Jezus Christus op ons te nemen, Hem altijd inachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden. Als we dat doen, hebben we de belofte dat we altijd zijn Geest met ons zullen hebben (zie LV 20:77).

Het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest is het kostbaarste wat we in de sterfelijkheid kunnen bezitten. De gave van de Heilige Geest is na onze doop op ons bevestigd door het gezag van het Melchizedeks priesterschap. Maar om de zegeningen daarvan waar te maken, moeten we zonder zonde blijven. Wanneer we een zonde begaan, worden we onrein en trekt de Geest van de Heer zich terug. De Geest van de Heer verblijft niet in 'onheilige tempels' (zie Mosiah 2:36-37; Alma 34:35-36; Helaman 4:24) en niets onreins kan in zijn tegenwoordigheid verblijven (zie Efeziërs 5:5; 1 Nephi 10:21; Alma 7:21; Mozes 6:57).

Een paar weken geleden heb ik met een kettingzaag een boom in mijn achtertuin omgezaagd. Het was een vies klusje, en toen ik klaar was, zat ik onder een smerig mengsel van zaagsel en olie. Ik wilde niet dat iemand me zo zag. Ik wilde me zo snel mogelijk wassen zodat ik me in het gezelschap van anderen weer op m'n gemak zou voelen.

Niemand van jullie, jongemannen, en niemand van jullie leiders is na zijn doop zonder zonde gebleven.

Zonder enige maatregelen voor verdere reiniging na onze doop zouden we met betrekking tot geestelijke zaken allemaal verloren zijn. De Heilige Geest kan onze metgezel niet zijn en bij het laatste oordeel zouden we gedoemd zijn 'voor eeuwig [te] worden verworpen' (1 Nephi 10:21). Wat zijn we dankbaar dat de Heer gezorgd heeft dat elk gedoopt lid van zijn kerk regelmatig gereinigd kan worden van de smet van de zonde. Het avondmaal is een belangrijk onderdeel van dat proces.

Ons is geboden ons van onze zonden te bekeren en tot de Heer te komen met een gebroken hart en een verslagen geest, van het avondmaal te nemen en daarbij de verbonden te sluiten. Wanneer we zo onze doopverbonden hernieuwen, hernieuwt de Heer het reinigend effect van onze doop. Zo worden we gereinigd en kunnen we altijd zijn Geest bij ons hebben. Het belang daarvan is duidelijk in het gebod van de Heer dat we elke week van het avondmaal moeten nemen (zie LV 59:8-9).

We kunnen het belang van het Aäronisch priesterschap hierin niet overdrijven. Alle belangrijke stappen die horen bij de vergeving van zonden worden gezet door de verordening van de doop en de hernieuwende verordening van het avondmaal. Beide verordeningen worden verricht door dragers van het Aäronisch priesterschap onder leiding van de bisschop, die de sleutels houdt van het evangelie der bekering, van de doop en de vergeving van zonden.

III.

Deze verordeningen van het Aäronisch priesterschap zijn ook nauw verwant aan en van wezenlijk belang voor de bediening van engelen.

'Het woord "engel" wordt in de Schriften gebruikt voor elke hemels wezen dat Gods boodschap brengt' (George Q. Cannon, *Gospel Truth*, bezorgd door Jerred L. Newquist [1987], blz. 54). De Schriften vermelden talloze momenten waarop een engel verschijnt. De verschijning van een engel aan Zacharias en

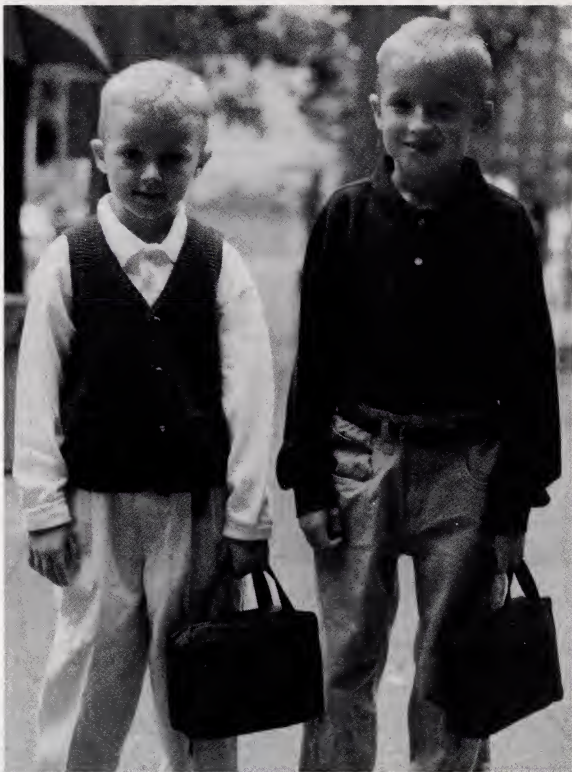
Maria (zie Lucas 1), aan koning Benjamin en Nephi, de zoon van Helaman (zie Mosiah 3:2; 3 Nephi 7:17, 18) zijn slechts een paar voorbeelden. Toen ik jong was, dacht ik dat zulke verschijningen de enige bediening van engelen vormden. Als jonge Aäronisch priestersdrager verwachtte ik geen engel te zien, en vroeg ik me af wat zulke verschijningen met het Aäronisch priesterschap te maken hadden.

Maar de bediening van engelen kan ook onzichtbaar plaatsvinden. Boodschappen van engelen kunnen gegeven worden door een stem, of door gedachten of gevoelens die ingegeven worden. President John Taylor heeft het als volgt beschreven: 'de inwerking van engelen, of boodschappers van God, op onze geest, zodat het hart openbaringen van de eeuwige wereld kan ontvangen' (John Taylor, *Gospel Kingdom*, bezorgd door G. Homer Durham [1987], blz. 31).

Nephi heeft drie manifestaties van de bediening van engelen beschreven toen hij zijn opstandige broers eraan herinnerde dat (1) zij een engel hadden gezien, (2) zij 'van tijd tot tijd (. . .) zijn stem gehoord' hadden, en dat (3) een engel 'met zachte inspraak tot [hen] gesproken' had, maar dat zij 'gevoelloos geworden' waren en zijn woorden niet konden voelen (1 Nephi 17:45). De Schriften bevatten nog veel meer uitspraken dat engelen gestuurd worden om het evangelie te verkondigen en de mensen tot Christus te brengen (bijvoorbeeld Hebrëeën 1:14; Alma 39:19; Moroni 7:25, 29, 31-32; LV 20:35). De communicatie met engelen is vaker voelbaar of hoorbaar dan zichtbaar.

Hoe houdt de Aäronische priesterschap de sleutel tot de bediening van engelen? Het antwoord is gelijk aan dat voor de Geest van de Heer.

Over het algemeen zijn de zegeningen van geestelijke omgang en communicatie alleen voorbehouden aan wie rein zijn. Zoals eerder uitgelegd, worden we door de verordeningen van het Aäronisch priesterschap, de doop en het avondmaal, gereinigd van onze zonden en wordt ons beloofd dat we, als we ons aan onze



verbonden houden, altijd zijn Geest bij ons zullen hebben. Ik geloof dat die belofte niet alleen de Heilige Geest betreft, maar ook de bediening van engelen, want 'engelen spreken door de macht van de Heilige Geest; daarom spreken zij de woorden van Christus' (2 Nephi 32:3). Daarom maken de Aäronisch-priestersdragers het alle goede kerkleden die van het avondmaal nemen mogelijk om het gezelschap van de Geest van de Heer en de bediening van engelen te genieten.

IV.

De leerstellingen die ik bespreek heb, staan in de Schriften. Uit de Schriften weten we ook dat wie

officiëren in het priesterschap, handelen in de naam van de Heer (zie LV 1:38; 36:2). Nu zal ik behandelen hoe leraren, priesters en diakenen hun heilige taak moeten vervullen om in de naam van de Heer te handelen als ze het avondmaal klaarmaken, bedienen en rond dienen. Ik zal geen details geven, want de omstandigheden in de wijken en gemeenten in onze wereldwijde kerk zijn zo verschillend, dat een bepaalde regel die voor de ene situatie niet geldt, wel geldt voor een andere. Ik behandel liever een beginsel, gebaseerd op de leer. Als iedereen dat beginsel begrijpt en overeenkomstig daarmee handelt, zullen weinig regels

nodig zijn. Als regels of advies in bepaalde omstandigheden nodig zijn, kunnen de plaatselijke leiders die geven, in overeenstemming met de leer en de daaraan verbonden beginselen.

Het beginsel dat ik in overweging geef aan wie bij het avondmaal officieren — klaarmaken, bedienen of rondzien — is, dat zij geen enkel lid afleiden van aanbidding of de hernieuwing van zijn verbonden. Bij dat beginsel: niet afleiden, horen nog andere beginselen.

Diakenen, leraren en priesters behoren er altijd netjes uit te zien en eerbiedig te zijn bij de vervulling van hun plechtige en heilige taak. De bijzondere taak van de leraar, het avondmaal klaarmaken, is het minst zichtbaar, maar behoort toch met waardigheid, in stilte en eerbiedig te worden gedaan. Leraren behoren er altijd aan te denken dat de symbolen die zij klaarmaken het zinnebeeld zijn van het lichaam en bloed van de Heer.

Om te voorkomen dat men wordt afgeleid van de heilige gebeurtenis, behoren de priesters het avondmaalsgebed duidelijk en langzaam uit te spreken. Het is niet goed dat de gebeden worden afgegraffeld of onduidelijk worden uitgesproken. Alle aanwezigen moeten de verordening en de verbonden kunnen begrijpen die zo belangrijk zijn dat de Heer de woorden precies heeft voorgeschreven. Iedereen moet zich bij de hernieuwing van zijn verbonden kunnen concentreren op de gewijde woorden.

Ik zal u een pijnlijke gebeurtenis uit mijn jeugd vertellen. Ik was zestien, priester, en net begonnen met een parttimebaantje bij een plaatselijk radiostation. Toen ik een gebed had uitgesproken aan de avondmaals tafel in onze wijk, zei een meisje dat het klonk alsof ik een reclameboodschap voorlas. Kunt u zich voorstellen hoe ik me schaamde? Na vijftig jaar heb ik er nog steeds last van. Broeders, denk aan de betekenis van die heilige gebeden. U bidt als een dienstknecht van de Heer voor de hele gemeente. Spreek zo, dat men u

hoort en verstaat en laat het oprecht zijn.

Diakenen behoren het avondmaal eerbiedig en ordelijk rond te dienen, zonder onnodige bewegingen of gezichtsuitdrukkingen die de aandacht trekken. In alles behoren ze te voorkomen dat ze leden van de gemeente afhouden van aanbidding en het sluiten van de verbonden.

Ieder die het avondmaal officieert — klaarmaakt, bedient of rondziet — behoort netjes verzorgd en niet opzichtig gekleed te zijn; niets aan hun uiterlijk mag de aandacht op ze vestigen. Zowel in uiterlijk als in gedrag behoren ze te voorkomen dat ze iemand afleiden van de aanbidding en de verbonden die het doel zijn van deze heilige verordening.

Dat beginsel: niet afleiden, heeft betrekking op het zichtbare en het onzichtbare. Als iemand die deze heilige verordening officieert niet waardig is om eraan deel te nemen, en wanneer dat bekend is aan een van de aanwezigen, leiden ze die persoon ernstig af. Jongemannen, als je niet leeft volgens de normen, praat dan zonder uitstel met je bisschop. Vraag hem wat je moet doen om getrouw en netjes je priesterschapstaken uit te voeren.

Nog een laatste opmerking. Met uitzondering van de priesters die het brood breken, behoren alle Aäronisch-priesterschapsdragers de avondmaalslofzang mee te zingen waarmee we aanbidden en ons voorbereiden. Niemand heeft die geestelijke voorbereiding meer nodig dan de priesterschapsdragers die zullen officieren. Mijn jonge broeders, het is belangrijk dat je de avondmaalslofzang meezingt. Doe dat alsjeblieft.

De Aäronische priesterschap houdt de sleutels van het 'evangelie (. . .) van bekering, doop en vergeving van zonden' (LV 84:27). De reinigende kracht van de verzoening van onze Heiland wordt hernieuwd als we van het avondmaal nemen. De belofte dat we 'altijd zijn Geest met [ons] hebben' (LV 20:77) is van groot belang voor onze geest. De verordeningen van het Aäronisch priesterschap zijn essentieel voor dat alles. Ik getuig dat dit waar is, en ik bid dat onze broeders van de Aäronische priesterschap zullen begrijpen hoe belangrijk hun heilige taak is en dat ze er als zodanig mee om zullen gaan. In de naam van Jezus Christus. Amen. □



Het priesterschapsquorum

Ouderling D. Todd Christofferson
van de Zeventig

Neem nu een besluit dat u al het mogelijke zult doen om te zorgen dat uw priesterschapsquorum zijn naam waardig en zijn opdracht getrouw zal zijn.



Broeder George Goates was een boer die in 1918 suikerbieten verbouwde in Lehi (Utah). De winter viel dat jaar vroeg in en het grootste deel van zijn bietenoogst bevroor in de grond. Het oogsten verliep langzaam en moeizaam voor hem en zijn zoon Francis. Intussen raasde er een griepepidemie door het gebied. Georges zoon, Charles, en drie kleine kinderen van Charles, twee meisjes en een jongen, stierven aan de gevreesde ziekte. In een tijdsbestek van slechts zes dagen ondernam George Goates, in diepe rouw, drie reizen naar Ogden (Utah), om de lichamen thuis te brengen en te begraven. Na deze verschrikkelijke onderbreking spanden George en Francis hun wagen weer in en keerden terug naar het bietenveld.

[Onderweg] kwamen zij de een na de andere wagen vol met bieten tegen die door de boeren in de buurt naar de fabriek werden gereden. Als ze langs kwamen, zwaaiden de mannen en riepen een groet: 'Hallo, oom George,' 'Erg voor je, George,' 'Wat een tegenslag, George,' 'Je hebt veel vrienden, George.'

Op de laatste wagen zat (. . .) Jasper Rolfe, vlij met de sproeten. Hij zwaaide vrolijk en riep: 'Dat waren de laatste, oom George.'

Broeder Goates keek Francis aan en zei: 'Ik wou dat het onze laatste waren.'

Toen ze bij het hek van de boerderij aankwamen, sprong Francis van de grote rode bietenwagen af en deed het hek open zodat [zijn vader] naar binnen reed. George reed tot aan de rand van de akker, liet de paarden stilstaan, (. . .) en tuurde over het veld, (. . .) Er was op het hele veld geen suikerbiet te bekennen. Toen begon het tot hem door te dringen wat Jasper Rolfe bedoelde toen hij riep: 'Dat waren de laatste, oom George!'

George klom van zijn wagen af, raapte een handvol vruchtbare bruine aarde op, de aarde waar hij zo van hield, en toen (. . .) het loof van een biet, en hij keek een poosje naar deze symbolen van zijn arbeid alsof hij zijn ogen niet kon geloven.

Toen ging hij op een hoopje bietenloof zitten — deze man had in de tijd van zes dagen vier geliefden thuis gebracht om begraven te worden; hij

had doodskisten gemaakt en graven gedolven en zelfs met de begrafenis-kleding geholpen — deze verbaasende man was gedurende dat hele hartverscheurende drama niet één keer teruggekeerd, had niet gewankeld of gearzeld — nu zat hij op een hoopje bietenloof en huilde als een kind.

Ten slotte stond hij op, veegde zijn tranen weg, (. . .) keek naar de lucht, en zei: 'Bedankt voor de ouderlingen van onze wijk, Vader.'

Over zulke ouderlingen wil ik het vanavond hebben. Ik wil het hebben over broeders in de priesterschap. Ik wil het hebben over het priesterschapsquorum.

President Boyd K. Packer heeft het volgende uitgelegd:

'Als in dagen van ouds iemand lid mocht worden van een select gezelschap, stonden in zijn benoeming, altijd in het Latijn, een omschrijving van de verantwoordelijkheid van de organisatie, de vereisten waaraan de leden moesten voldoen en dan, onveranderlijk, de woorden "quorum vos unum". Dat betekent: "met wie gij één moet zijn".'

'In de bedeling van de volheid der tijden zei de Heer dat de priesterschap in quorums georganiseerd moest worden, dat wil zeggen selecte groepen broeders met de bevoegdheid om zijn zaken te regelen en zijn werk te doen voortgaan. Een quorum is een broederschap (. . .) Wie geordend is tot een ambt in het priesterschap heeft recht op [lidmaatschap in een quorum].'

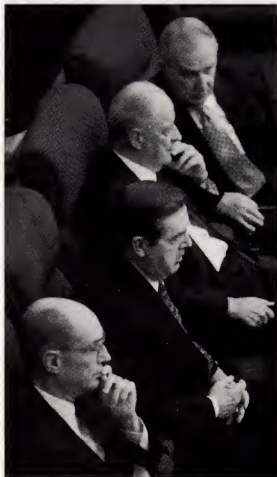
De Schriften geven aan wat de quorums van de priesterschap en hun respectievelijke plichten nu zijn, waaronder het Eerste Presidium¹, het Quorum der Twaalf Apostelen² en de Quorums der Zeventig³. Er wordt in uitgelegd wie de 'gevestigde dienaren' in de ringen van Zion zijn, de hogepriesters en ouderlingen,⁴ alsmede de drie quorums van het Aäronisch priesterschap, namelijk de priesters, leraren en diakenen.⁵

Zestig jaar geleden heeft ouderling Stephen L. Richards, destijds lid van het Quorum der Twaalf, een voor hem typerende duidelijke uitspraak over de rol van priesterschapsquorums gedaan. Hij zei: 'Een

quorum is drie dingen: ten eerste, een klas; ten tweede, een broederschap; ten derde, een unit voor dienstbetoon.⁹ Laten wij deze drie aspecten van priesterschapsquorums eens even nader bekijken.

Ten eerste, een quorum is een klas: Als een priesterschapsquorum of groep als klas bij elkaar komt, kunnen de leden samen leren, 'door het goede woord van God worden gevoed',¹⁰ en geestelijk groeien. Wij studeren zodat we beter kunnen lesgeven.¹¹ Dit jaar heeft de priesterschap een lesprogramma gekregen, gedeeltelijk hetzelfde als de ZHV, dat de quorums nieuw leven in kan blazen en 'scholen der profeten'¹² van ze kan maken. Op de tweede en derde zondag van de maand is de les gebaseerd op leringen van de presidenten van de kerk. Het lesmateriaal voor 1998 en 1999 bestaat uit passages uit toespraken van Brigham Young. De teksten zijn rijk aan leerstellingen en toepassingsmogelijkheden. Het lesprogramma omvat *Leringen voor onze tijd* op de vierde zondag, waarbij men door het

Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen (vlnr): de onderlingen Henry B. Eyring, Jeffrey R. Holland, Robert D. Hales en Richard G. Scott.



Eerste Presidium goedgekeurde actuele evangelievraagstukken kan bestuderen. U broeders, die de leiders van quorums en groepen bent, wilt u alstublieft de instructies die door het Eerste Presidium aangaande dit nieuwe lesprogramma zijn gegeven bestuderen totdat u ze volledig begrijpt? En wilt u ze dan nauwkeurig toepassen?

De Aäronische-priesterschapsquorums zijn ook met voortreffelijk lesmateriaal gezegend, hoewel dat niet altijd zo is geweest. In het begin van deze eeuw lieten sommige ringen systematisch gezondende lesschema's drukken voor de Aäronische-priesterschapsquorums, andere lieten de jongemannen hun eigen gang gaan. Dat resulteerde soms in 'vrij ongebruikelijke priesterschapsvergaderingen, naar onze maatstaven. Een van de lagere priesterschapsgroepen verdeelde haar leestijd bij voorbeeld in godsdienstige lessen en avonturenboeken, zoals *Tom Sawyer*, *The Jungle Book*, *The Call of the Wild*, *Pigs Is Pigs* en *Frank Among the Rancheros*.¹³ Tegenwoordig reserveren we dergelijke 'culturele ontwikkeling' voor andere gelegenheden; als het quorum als klas samenkomt, gebruiken we onze tijd voor zaken van een hogere orde. Het huidige Aäronisch priesterschapslesboek omvat onderwerpen als 'Verbonden bepalen onze daden', 'Eerbied voor moeder en haar goddelijke rol', 'Mensen met een handicap waarderen en bemoedigen' en 'Morele moed', om er maar een paar te noemen. Aäronische-priesterschapsquorums hebben recht op echte priesterschapslessen als onderdeel van een goede quorumervaring.

Ten tweede, een quorum is een broederschap: Tijdens de algemene conferentie van oktober 1982 vertelde ouderling Robert L. Backman het verhaal van een jongeman, genaamd Mark Peterson. Kort na zijn ordening tot diaken maakte het quorumpresidium diakenen een afspraak met Mark en zijn ouders bij hun thuis.

'Precies op tijd ging de bel. De leden van het presidium stonden, gekleed in een wit overhemd met das, en allemaal met hun Schriften

in de hand, voor de deur.

Ze gingen met Mark en zijn ouders zitten, begonnen met een gebed en overhandigden iedereen toen de agenda. De president deed zijn Schriften open en vroeg aan Mark en zijn vader om de teksten voor te lezen over de macht van het Aäronisch priesterschap, de betekenis daarvan en de specifieke plichten van een diaken. Daarna besprak de president welke plichten Mark had: hoe hij zich moest kleden, hoe het avondmaal moest worden rondgediend, wat bodschapper zijn inhield en het binnen van de vastengaven. Toen vroegen ze of hij nog vragen had.

Ten slotte heetten ze hem van harte welkom in het quorum en boden hem alle mogelijke hulp aan. Toen ze weg waren, waren Marks ogen zo groot als theeschoteltes. Hij zei tegen zijn vader: "Ze waren geweldig!"¹⁴

De broederschap in een priesterschapsquorum kan inderdaad geweldig zijn. Toen ik lid werd van een Quorum der Zeventig nam ik aan dat ik er na verloop van tijd wel bij zou gaan horen als ik kon laten zien dat ik de omgang met deze broeders waardig was. Ik hoopte dat ik hun niveau eens zou bereiken en geaccepteerd zou worden. Tot mijn verrassing voelde ik mij direct welkom en werd vanaf het begin als een broeder behandeld, als gelijke, door mannen met meer talent en die het verder geschopt hadden dan ik. Ik heb in mijn quorum vanaf de eerste dag steun en bemoediging, liefde en begeleiding ontvangen. Uiteraard heb ik een diep verlangen om tot het werk van het quorum bij te dragen en mijn broeders naar beste kunnen te assisteren.

President David O. McKay heeft gezegd: 'Als het priesterschap alleen aanzien of waardigheid inhield, zouden we geen groepen en quorums nodig hebben. Alleen al het bestaan van zulke groepen, gemachtigd door God, geeft al aan dat we afhankelijk zijn van elkaar, dat wederzijdse hulp en steun onmisbaar en noodzakelijk is.'¹⁵

En laten wij onthouden dat de broederschap van quorums nergens

zo essentieel is als in het geval van een pasgedoopte broeder en zijn gezin. Quorum- en groepsleiders moeten in iedere wijk- en gemeenteraad het voortouw nemen bij het behoud van bekeerlingen.

Ten derde, het quorum is een unit voor dienstbetoon: Toen ik het daarstraks over het nieuwe lesprogramma voor de Melchizedekse priesterschap had, heb ik niet besproken wat er op de eerste zondag van de maand gebeurt. Dat is een heel bijzondere vergadering. Op de eerste zondag komen de priesterschapsdragers in quorums en groepen bijeen om hun plichten te leren kennen en hun werkzaamheden te plannen. Training en besprekingen, rapportering en opdrachten staan op de agenda. Ook leert men dan hoe priesterschapsverordeningen en zegens correct worden bediend. Het is een tijd voor het werk van de priesterschap. Het is het moment om te bepalen hoe de priesterschap aan de slag gaat. Ik kan me voorstellen dat zo'n bijeenkomst tachtig jaar geleden in Lehi (Utah) plaatsvond, waarbij de ouderlingen plannen smeedden om de suikerbieten van hun overbelaste broeder, George Coates, te oogsten.

Zowel de Melchizedekse- als de Aäronische-priesterschapsquorums zullen geestelijke gesterkt worden door dienstbetoon. Onze grote presiderende Hogepriester en ons voorbeeld is Jezus Christus. Hij heeft gezegd:

'Maar wie groot wil worden onder u, zal u dienen; en wie onder u de eerste wil zijn, zal aller slaaf zijn. Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.'¹⁶

Jaren geleden vertelde president Gordon B. Hinckley ons over een soort visioen omtrent quorums van de priesterschap. Hij heeft gezegd:

'Het zal een prachtige tijd zijn, mijn broeders — het zal een tijd zijn waarin de doelstellingen van de Heer zullen worden bereikt — wanneer onze priesterschapsquorums een stevig anker worden voor alle mannen die er lid van zijn, wanneer



die mannen terecht kunnen zeggen: 'Ik ben lid van een priesterschapsquorum van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik sta klaar om mijn broeders in al hun noden te helpen en ik weet zeker dat zij evenzo voor mij klaar staan.' Door samen te werken zullen wij gezamenlijk als verbondszonen van God groeien. Door samen te werken kunnen wij zonder schaamte of angst iedere vorm van tegenslag doorstaan, of die nu economisch, sociaal of geestelijk is.¹⁷

Wij moeten deze geweldige tijd niet uitstellen of er op wachten. Als u een ordening in het priesterschap hebt ontvangen, behoort u tot een quorum. Als u ergens woont waar niet genoeg broeders zijn om een quorum te vormen, behoort u tot een priesterschapsgroep die een quorum zal worden. Neem nu een besluit dat u al het mogelijke zult doen om te zorgen dat uw priesterschapsquorum zijn naam waardig en zijn opdracht getrouw zal zijn. Bestudeer de lessen met uw broeders. Vorm een broederschap met hen. Werk met hen in dienstbetoon. Het quorum, broeders, het quorum. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Vaughn J. Featherstone, Conference Report, april 1973, 46-48; *Ensign*, juli 1973.

2. *Een koninklijk priesterschap* (Lessen voor de Melchizedekse priesterschap [1975]).

3. 'What Every Elder Should Know — and Every Sister As Well: A Primer on Principles of Priesthood Government,' *Ensign*, februari 1993, blz. 9.

4. Leer en Verbonden 102:9-10; 107:9, 22, 78-81, 91-92.

5. LV 18:26-27; 107:23-24, 33, 35, 58.

6. LV 107:25-26, 34, 38, 93-97.

7. Zie LV 20:38-45; 43:15-16; 107:7, 10-12, 17, 89; 124:133-135, 137.

8. Zie LV 20:46-60; 107:60-63; 85-88.

9. Conference Report, oktober 1938, blz. 118.

10. Moroni 6:4.

11. Zie LV 50:13-14.

12. Zie LV 88:127.

13. William Hartley, 'The Priesthood Reform Movement,' *BYU Studies*, winter 1973, blz. 138.

14. Conference Report, oktober 1982, 53-54; *Ensign*, november 1982, 38.

15. Conference Report, oktober 1968, *Improvement Era*, december 1968, 84.

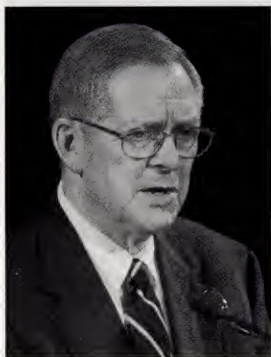
16. Marcus 10:43-45.

17. 'Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums,' *Ensign*, november 1977, 86.

Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!

Ouderling H. Bryan Richards
van de Zeventig

Voor een jongeman kan er niets belangrijker zijn dan het vervullen van een voltijdzending.



En Jozua zeide tot het gehele volk (van Israël): 'Kiest dan heden, wie gij dienen zult (...) maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!' (Jozua 24:15.)

En wat in de tijd van Jozua gold, geldt tegenwoordig ook voor ons. Een van de keuzes die wij als ouders moeten maken, is of wij onze jonge zoons al dan niet op een voltijdzending voorbereiden.

Om het belang van deze beslissing duidelijk te maken, wil ik graag een paar citaten van hedendaagse profeten aanhalen.

President Howard W. Hunter heeft gezegd: 'De profeten die mij zijn voorgedaan hebben gezegd dat iedere jongeman die daartoe

geschikt is en aan de gedragsnormen voldoet, een voltijdzending dient te vervullen. Ik onderstreep vandaag opnieuw die behoefte' (*De Ster*, januari 1995, blz. 82).

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'Ik zeg wat al eerder gezegd is, dat zendingswerk in beginsel een plicht van de priesterschap is. Daarom moeten onze jongemannen het grootste aandeel leveren. Dat is hun taak en hun plicht' (*De Ster*, januari 1998, blz. 57).

Wat zou de Heer tegenwoordig tegen een jongeman zeggen die heeft besloten om een voltijdzending te vervullen? Met liefdevolle woorden zei Hij tegen de 19-jarige Orson Pratt: 'Mijn zoon Orson, neig uw oor, en luister en merk op, wat Ik, de Here God, (...) tot u zal zeggen; (...) En gij zijt gezegend, omdat gij hebt geloofd; En gij zijt meer gezegend, omdat gij van mijnentwege zijt geroepen om mijn evangelie te prediken' (LV 34:1-5). Voelt u de liefde die de Heer voor een jongeman heeft die gehoor geeft aan de oproep om op zending te gaan?

Als ouders hebben we de taak om onze zoons voor te bereiden aan de gedragsnormen te voldoen en het verlangen te ontwikkelen om de Heer te dienen. We zijn verantwoordelijk voor onze zoons die voor deze tijd bewaard zijn gebleven. De Heer heeft hen aan onze zorg toevertrouwd en wij zullen verantwoordig

voor hen moeten afleggen. Een van de zegeningen van dat rentmeesterschap zal de voorbereiding van onze zoons zijn om de Heer te dienen.

Ik wil mij graag even tot de ouders die lid van de kerk zijn en hun zoons richten. Uit een van de indrukwekkende verhalen in het Boek van Mormon kunnen we iets leren over de invloed die ouders in het leven van hun jonge zoons kunnen hebben. En dan bedoel ik het verslag van de 2.060 jongemannen die vrijwillig voor de vrijheid van hun land wilden strijden. Ze werden in hun strijd door Helaman aangevoerd. 'En toch was er geen enkele ziel onder hen, die niet vele wonden had opgelopen' (Alma 57:25). Waarom? Omdat zij gehoorzaamden en ieder bevel nauwkeurig uitvoerden (zie Alma 57:21). Vervolgens legt Helaman de reden van dit grote wonder uit. 'Ik herinnerde mij de woorden, die, zoals zij mij zeiden, hun moeders hun hadden geleerd' (Alma 57:21). En wat hadden hun moeders hun geleerd? 'Dat er een rechtvaardig God is, en dat een ieder, die niet twijfelde, door zijn wondervolle kracht zou worden bewaard' (Alma 57:26). Ouders, begrijpt u wat een geweldige invloed u in het leven van uw zoons hebt? Als u hen leert dat er een rechtvaardig God is, die verwacht dat iedere jongeman die daartoe geschikt is en aan de gedragsnormen voldoet, een voltijdzending vervult, zullen uw zoons het geloof hebben om aan die oproep van de Heer gehoor te geven.

Bisschoppen, als onderdeel van uw rentmeesterschap hebt u de enorme verantwoordelijkheid om uw jongemannen op een voltijdzending voor te bereiden. Begin daar al op jonge leeftijd mee. Zorg ervoor dat zij het experiment van Alma begrijpen. Zaai de zaadkorrel van een voltijdzending in hun hart. Laat hen vervolgens aan de Heer vragen of het een goede zaadkorrel is. Als u hen dan begeleidt in het verzorgen van die zaadkorrel, zal die uitgroeien tot het wonder dat die jongeman daadwerkelijk een zending zal vervullen.

Ik zal altijd dankbaar zijn dat zuster Richards, bisschoppen en

priesterschapsleiders onze zoons hebben begeleid en op een zending voorbereid.

Hoe kunnen we het aantal jongemannen dat op zending gaat vergroten? Ten eerste moeten ouders hun verantwoordelijkheid inzien. Als ze hun zoons op een zending willen voorbereiden, moeten ze onze hemelse Vader om hulp vragen. En dat geldt niet alleen in Amerika, Engeland, Mongolië en Brazilië, maar voor alle jongemannen die daartoe geschikt zijn en aan de gedragsnormen voldoen. Bisschoppen, u moet dezelfde procedure volgen.

President Boyd K. Packer heeft gezegd: 'Als de ware leerstelling wordt begrepen, verandert onze houding en ons gedrag' ('Kleine kinderen', *De Ster*, januari 1997, blz. 14). De leerstelling die de houding van onze jongemannen ten opzichte van een voltijdzending zal veranderen, is het begrip van de waarde van zielen. Jezus Christus heeft het belangrijkste offer gebracht door in de eindeloze verzoening te voorzien — de enige weg waardoor wij bij onze hemelse Vader kunnen terugkeren. Als ouders, bisschoppen en onze jongemannen deze ware leerstelling gaan begrijpen, zullen de jongemannen voorbereid zijn en het verlangen hebben om op zending te gaan.

Ik wil graag een citaat van ouderling Joe J. Christensen aanhalen: 'De Heer heeft niet gezegd: "Ga maar op zending als het je uitkomt of als je er zin in hebt, of als het niet botst met een studiebeurs, een romance of een opleiding." De verkondiging van het evangelie is een gebod, geen suggestie. Het is een zegen en een voorrecht (...) maar denk eraan dat de Heer en zijn profeten op jullie rekenen' (*De Ster*, januari 1997, blz. 39).

Een jongeman kan niets belangrijkers doen dan op zending gaan. Het goede werk dat zij als dienstknechten van de Heer Jezus Christus verrichten, zal tot in de eeuwigheid doorgaan.

Het grootste leger zendingen dat ooit in de geschiedenis van de wereld is samengesteld, is op dit moment op

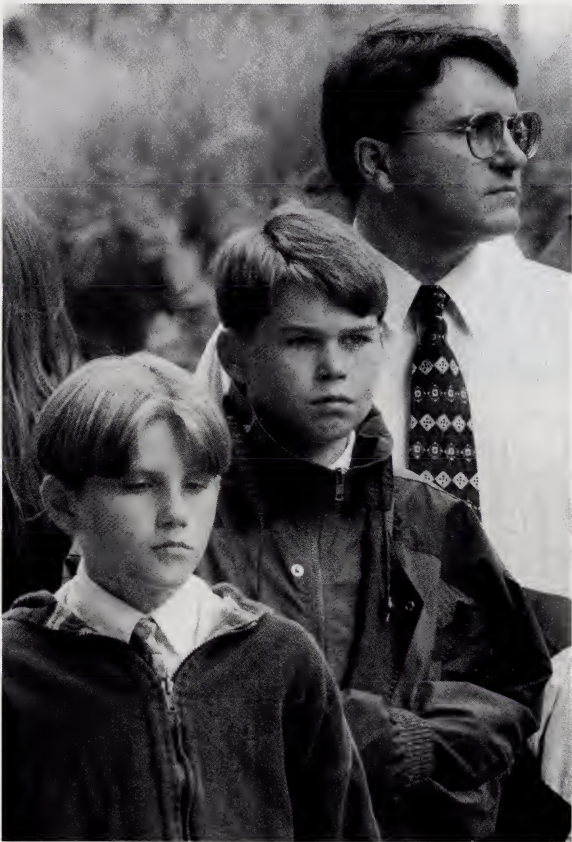
zending. Zorg ervoor dat uw zoons dit voorrecht niet zullen mislopen. Deze jongemannen, die zich al bewezen hadden voordat zij naar de aarde kwamen, zijn geen gewone jongemannen. Ze zijn uitverkoren geesten die bewaard zijn gebleven om in deze tijd voort te komen.

Als we over het grote gebod van de Heer nadenken om het evangelie aan de gehele wereld te prediken, wilt u dan in uw persoonlijke en gezinsgebeden aan uw hemelse Vader vragen dat alle jongemannen in de kerk zich aan de gedragsnormen zullen houden en het verlangen zullen

hebben om op zending te gaan?

Ik hoop dat onze hemelse Vader ons zal zegenen met de toewijding om onze jongemannen op hun zending voor te bereiden. Ik hoop dat de jongemannen in de kerk als de zoons van Helaman zullen worden, en ieder woord van de Heer nauwkeurig zullen navolgen. Mogen zij een licht op de berg zijn dat helder schijnt, en tegen de hele wereld getuigen dat zij, net als Jozua vroeger, ervoor hebben gekozen om de Heer te dienen!

Ik bid dat dit zo moge zijn, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

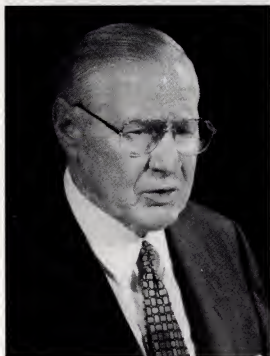


'Door welke kracht hebt gij dit gedaan?'

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De priesterschap van God is een invloedrijke macht in de wereld aan het worden. . . . Die grote macht is ons toevertrouwd; we moeten die niet verzwakken door tekort te schieten in onze taken.



Geliefde broeders, ik spreek mijn liefde en waardering uit voor uw toewijding en getrouwheid als dragers van het priesterschap van God.

Eerder dit jaar heb ik met mijn drie zoons in Frankrijk de plaatsen bezocht waar mijn vader tijdens de Eerste Wereldoorlog in het Amerikaanse leger gevochten heeft. Iedereen die bij die oorlog betrokken was, heeft zwaar geleden en de gevolgen waren vreselijk. Miljoenen verloren het leven. Hoewel mijn vader niet gesneuveld is, heeft hij tot aan zijn dood de geestelijke en lichamelijke littekens meegedragen. Ondanks zijn verschrikkelijke ervaringen begon hij zijn dagboek als volgt: 'Als ik weer moest, zou ik het weer doen, omdat het mijn plicht

was.' Tachtig jaar later, tijdens onze reis door het prachtige land, hebben we de plaatsen bezocht waar de gevechten zijn geleverd, en ook de begraafplaatsen van beide partijen. Ik stond op de militaire begraafplaats net buiten Parijs met mijn hand op het kruis van Stanford Hinckley en zo belde ik president Hinckley per mobiele telefoon om mijn gevoelens van dat moment met hem te delen.

De Eerste Wereldoorlog was voor onze familie bijzonder tragisch omdat mijn vader een paar achterneven had die in het leger van de tegenpartij dienden en vochten gedeeltelijk op dezelfde slagvelden. Later hebben we kennis gemaakt met die familieleden, en het bleken keurige, godvrezende christenen te zijn. Ze hadden niets van doen met de grote geopolitiek of de oorzaken van de oorlog. Net als mijn vader dienden zij hun land omdat het hun plicht was. De Eerste Wereldoorlog en de oorlogen daarna hebben zoveel intens lijden veroorzaakt en de dood van talloze onschuldige mensen. Het is duidelijk dat oorlogen vaak worden veroorzaakt door een groot verlangen naar macht.

Vanavond wil ik tot jullie, jongemannen, spreken over het priesterschap, over macht en het juiste gebruik ervan, en over wat er nauw mee samenhangt: de vervulling van je plicht. Macht is hoogst aantrekkelijk en kan zowel goed als slecht zijn. Als je nog jong bent, en gemakkelijk te beïnvloeden, word je aangetrokken door allerlei indrukwekkende

mensen. Dat zijn vaak sporthelden, sterren, rijke mensen en mensen met politieke macht. Jammer genoeg zijn er een aantal jongeren, vooral degenen die het op school niet redden, niet in een team geplaatst worden, of niet worden gekozen voor een koor, die zich afgewezen kunnen voelen en aangetrokken worden door groepen waarvan ze denken dat die compensatie bieden voor hun tekortkomingen. Die honger naar acceptatie of macht lokt ze, als een mot naar het kaarslicht, naar straatbenden en andere groepen die gewelddadig kunnen zijn en gewoonten aanmoedigen die gevaarlijk zijn voor lichaam en geest.

Jullie, jonge priesterschapsdragers, hebben toegang tot de grootste krachtbron ter wereld. Dat is het priesterschap van God. In volkomen contrast tot andere krachtbronnen, blijft het heilig priesterschap, door het juiste gebruik ervan, bouwen aan geestelijke en lichamelijke kracht die de eeuwigheid doorstaat. Het is 'onafscheidelijk met de machten des hemels (. . .) verbonden' en kan alleen aangewend worden 'volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.'² Over het priesterschap heeft de profeet Joseph Smith gezegd: '[Het] is het kanaal waardoor alle kennis en leer, het heilsplan en elke andere belangrijke zaak vanuit de hemel wordt geopenbaard. (. . .) Het is het kanaal waardoor de Almachtige (..) Zich tot op heden aan de mensenkinderen heeft geopenbaard, en waardoor Hij altijd zijn doeleinden bekend zal maken.'³

Die macht verkrijgen we in verhouding tot onze getrouwheid in de vervulling van onze plichten. Zoals de profeet Joseph gezegd heeft: 'De Heer heeft ons macht gegeven naar gelang het werk dat gedaan moest worden, kracht voor de moeilijkheden die voor ons lagen, en genade en hulp voor zover we die nodig hadden.'⁴ Om een voorbeeld te noemen: de profeet Elia kon, met gebruikmaking van zijn priesterschap, vuur uit de hemel roepen om de macht van God aan te tonen.

Voordat president Hugh B. Brown algemeen autoriteit werd, was hij in

Engeland officier in het Canadese leger en had grote macht. Mannen sprongen voor hem in de houding en noemden hem 'sir'. Op een dag ontving broeder Brown de boodschap dat men hem in het ziekenhuis nodig had. Toen hij daar aankam, bracht men hem naar een kamertje waar een zieke jongeman lag. Broeder Brown herinnerde zich dat hij ooit zondagsschoolleerkracht van die jongen was geweest. 'Broeder Brown,' zei de jongeman, 'wilt u voor mij uw gezeg gebruiken? De dokters zeggen dat ik niet blijf leven. Wilt u me een zegen geven?' De trots die broeder Brown voelde vanwege het uniform van de koning, verdween toen hij zijn handen op het hoofd van de jongen legde en hem een zegen gaf. De hulp die de jongen nodig had kwam niet van gezag van een officier in het leger van de koning, maar van het gezag van het priesterschap.⁵

Met het gezag van het priesterschap hangt grote verantwoordelijkheid samen. We kunnen echt alleen deel hebben aan het priesterschap als we onze plicht doen. De priesterschap van deze kerk heeft in verband daarmee in het verleden een aantal moeilijke lessen geleerd. De broeders waren destijds onervaren en onbeproeft. Onder leiding van de profeet Joseph heeft de Heer ze onderricht en geselecteerd. Ze werden ongenadig vervolgd en opgejaagd om te leren hun plicht te doen. Velen schoten

tekort. Driemaal hebben een aantal van die broeders harde, verrijnende beproevingen doorstaan voordat ze uiteindelijk beschutting vonden in deze valleien.

De eerste test was het Zionskamp in de lente en zomer van 1834. De tweede kwam slechts vier jaar later tijdens de trek van duizenden heiligen van de staat Missouri naar Illinois. Twaalf jaar later kwam de historische uittocht uit Illinois naar Winter Quarters, en het jaar daarop naar de valleien in het westen van de Verenigde Staten.

Zionskamp was in het leven geroepen om de heiligen opnieuw in Jackson County (Missouri) te vestigen. Tijdens die 'poging om Zion te verlossen'⁶ hebben ongeveer tweehonderd mannen meer dan 1500 kilometer afgelegd in de moeilijkste omstandigheden en onder leiding van de profeet Joseph Smith.

George A. Smith, zestien jaar, werd voor dat kamp uitgekozen en heeft iets van het lijden, de beproevingen en ontberingen van de broeders opgeschreven. Hij schreef over 26 mei 1834: 'Het was buitengewoon heet, we leden erge dorst en waren gedwongen water te drinken uit poelen die krioelden van de beestjes. Hier heb ik geleerd hoe ik met mijn tanden insecten moest zeven.'⁷ De volgende dag ging de uitgeputte Solomon Humphrey op de grond liggen en viel in slaap. Toen

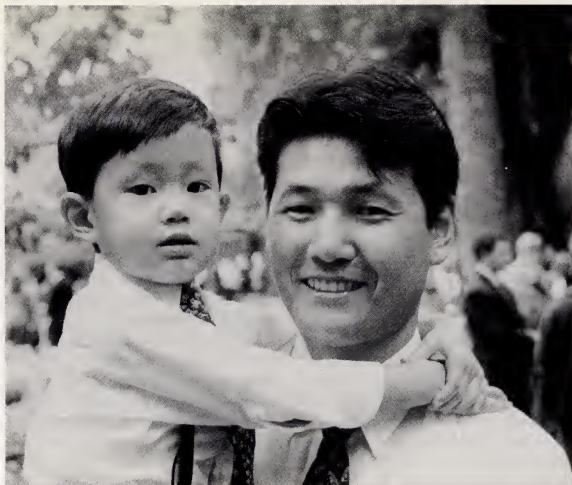
hij ontwaakte, zag hij vlak bij zijn hoofd een opgerolde ratelslang liggen, tussen hem en zijn hoed, die hij in zijn hand had toen hij in slaap viel. De broeders kwamen er omheen staan en zeiden: 'Het is een ratelslang, laten we hem doden.' Maar broeder Humphrey zei: 'Nee! Ik neem hem in bescherming; jullie mogen hem niets doen, want hij en ik hebben samen een dutje gedaan.'⁸ Ik verlang niet naar een dutje met een ratelslang!

Broeder George A. Smith schreef: 'De profeet Joseph was tijdens de reis net zo me als iedereen. Bij zijn zorg voor het kamp en de leiding die hij had, liep hij het grootste deel van de tocht en had hij vaak blaren op zijn bloedende, pijnlijke voeten, een normaal gevolg van een tocht van 40 tot 64 kilometer per dag in een heet seizoen. Maar tijdens de hele tocht heeft hij nooit gemopperd of geklaagd, terwijl de meeste mannen in het kamp tegen hem klaagden over (. . .) het karige voedsel, de slechte kwaliteit van het brood, (. . .) maden in het spek en de kaas, enzovoort. (.) Toch waren we het Zionskamp, en velen van ons baden niet, waren roekeloos, zorgeloos, achteloos, dwaas of lastig. (. . .) Joseph moest geduld met ons hebben en ons in toom houden, als kinderen. Er waren in het Zionskamp echter ook velen die nooit mopperden en altijd klaarstonden en bereid waren te doen wat onze leiders wilden.'⁹

Hoewel Zionskamp er niet in slaagde het gestelde doel te verwezenlijken, namelijk de heiligen in Jackson County (Missouri) terug te krijgen op hun land, was het als training van onschatbare waarde. Ze ontdekten dat geloof belangrijker is dan het leven zelf. Tijdens een conferentie op 14 februari 1835 werden het Quorum der Twaalf Apostelen en de Zeventig gekozen uit degenen die deelgenomen hadden aan Zionskamp. Die dappere broeders hebben de kerk geleid in de daarop volgende vijftig jaar.

De Heer heeft in die periode van de kerk nog een belangrijke priesterschapsplicht bekendgemaakt. In afdeling 104 heeft de Heer vastge-





steld hoe de kerk de armen moest behandelen: 'Daarom, indien iemand van de overvloed zal nemen, die Ik heb bereid, en niet, overeenkomstig de wet van mijn evangelie, van zijn deel aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij met de goddelozen zijn ogen in de hel opslaan, en zich in kwelling bevinden.'¹⁰ In overeenstemming daarmee hebben veel broeders in januari 1839, tijdens de uittocht uit Missouri, een verbond gesloten om 'elkaar te steunen en te helpen (. . .) totdat er niemand meer is die de staat wil verlaten.'¹¹

In de bittere kou van februari 1839 overdacht David Stillwell Thomas: 'Voordat we [de Mississippi] overstaken, namen we de lading van onze wagen en stuurden die terug voor de armen die nog moesten evacueren, en redden zo hun leven dat nog steeds door benden bedreigd werd.'¹² Daniel Thomas had vijf kinderen en maar één paar schoenen dat ze moesten delen, maar toch stuurde hij de wagen terug om de minderbedeelde heiligen te redden.

Later, op 6 oktober 1845, kwam een groep priesterschapsdragers bijeen in de Nauvoo-tempel, en zetten ze plechtig hun handtekening onder

een overeenkomst om te voorzien in de middelen om de armen en behoeftigen met de hoofdgroep mee te nemen op de grote trek naar het westen. In 1846 besloot de raad dat de beheerders zelfs de tempels in Nauvoo en Kirtland en alle eigendommen van de kerk zouden kunnen verkopen om de heiligen naar het westen te verhuizen.¹³

Nog steeds is het de plicht van de priesterschap van de kerk om zorg te dragen voor alle leden, ook de armen, de behoeftigen, weduwen, wezen en alleenstaande moeders en hun gezin. Daarbij hebben we nu de taak meer liefde te betonen aan de geestelijk armen onder de broeders, zodat zij met hun gezin zich kunnen verheugen in 'vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.'¹⁴

Jullie, jongemannen van de Aäronische priesterschap, hebben nog slechts een vage indruk van de voldoening die voortvloeit uit het juiste gebruik van je priesterschap. Dat priesterschap omvat 'de sleutel (. . .) van de bediening van engelen.'¹⁵ Priesters kunnen de heilige verordening van de doop verrichten waardoor onze zonden worden weggenomen. De Aäronische priester-

schap bedient de heilige symbolen van het avondmaal. Beide verordeningen houden rechtstreeks verband met de verzoening van de Heiland. Daarbij moeten jullie, als huisonderwijscollega's, over de kerk helpen waken, de leden aansporen 'te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen.'¹⁶

Nog een andere taak ligt vooral op jullie schouders, jongemannen. Dat is de plicht om de raad op te volgen van degenen die boven je geplaatst zijn. Luister naar je ouders. Gehoorzaam ze, of je het nu wel of niet met ze eens bent. Zij houden meer van je dan wie ook en hebben je bestwil voor ogen. Luister naar de quorumpresident, je bisschop, je ringpresident, de apostelen, ziensers en openbaarders — in het bijzonder president Hinckley — en de andere algemene autoriteiten van de kerk. Zij zullen je leiden op de weg van de gerechtigheid.

De priesterschap van God is een invloedrijke macht in de wereld aan het worden. We zijn niet langer een handjevol mensen aan de rand van de maatschappij. Die grote macht ten goede is ons toevertrouwd; we moeten die niet verzwakken door tekort te schieten in onze taken. We moeten ons omgorden met de wapenrusting der gerechtigheid. We hebben de plicht om het in alle opzichten waardig te zijn waardoor we een beroep kunnen doen op alle grote machten van het priesterschap. We moeten volkomen eerlijk zijn in alles wat we doen. We moeten zedelijk rein zijn. We moeten de armen en behoeftigen helpen. Als het grote leger van God hebben we de taak te werken aan waarheid en gerechtigheid over de hele wereld.

Broeders, wij zijn de gezaghebbende dienstknechten van de herrezen Christus. Met dat gezag verbonden is de plicht om dit heilige werk over de hele wereld voort te zetten. Wij maken deel uit van de grootste broederschap ter wereld. Wij zullen verantwoordelijk gehouden worden voor wat we doen met de sleutels, de macht en het gezag dat ons gegeven is. We moeten in alle opzichten trouw zijn aan die grote opdracht.

Kijkend naar de toekomst zullen er belemmeringen, moeilijkheden, problemen en tegenwerking blijven. Satan heeft meer middelen dan ooit tot zijn beschikking om onze mensen te misleiden, af te leiden en om te kopen. We zullen steeds beproefd worden. Op een dag in de toekomst zullen we via president Gordon B. Hinckley aan de profeet Joseph verantwoording moeten afleggen voor wat we hebben gedaan met die grote macht die de Heer ons heeft gegeven.

We zijn dankbaar dat Gods werk zo krachtig voortgang vindt onder leiding van president Gordon B. Hinckley. Na de dood van de Heiland hebben zijn apostelen grote en prachtige dingen gedaan in zijn naam. Petrus en Johannes kregen van Kajafas en de hogepriesters de vraag voorgelegd: 'Door welke kracht (. . .) hebt gij dit gedaan?'¹⁷ Net als Petrus verklaren wij tot de wereld dat dit allemaal gebeurt door de macht van het heilig priesterschap en in de 'naam van Jezus Christus, de Nazoreeër'.¹⁸

Dat getuig ik plechtig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

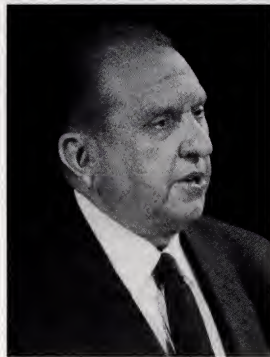
NOTEN

1. *George A. Faust Diary*, blz. 1.
2. LV 121:36.
3. *History of the Church*, deel 4, blz. 39.
4. *History of the Church*, deel 1, blz. 175.
5. Ontleend aan Hugh B. Brown, 'Be What You Will to Be', *Brigham Young University Speeches of the Year* [Provo, 14 februari 1967], blz. 8-9.
6. B.H. Roberts, inleiding op *History of the Church*, deel 3, blz. XI.
7. *History of George Albert Smith*, typescript, archieven van de kerk, blz. 7.
8. *History of George Albert Smith*, blz. 8.
9. *History of George Albert Smith*, blz. 23.
10. LV 104:18.
11. *History of the Church*, deel 3, blz. 250-255.
12. 'Letter to the editor and readers of the *Lehi Post*' [MS 7323, blz. 3-4].
13. *Manuscript History of Brigham Young*, Elden J. Watson, blz. 145.
14. LV 59:23.
15. LV 84:26.
16. LV 20:51.
17. Handelingen 4:7.
18. Handelingen 4:10.

Vandaag bepaalt morgen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Laten wij allen van Hem leren, in Hem geloven, op Hem vertrouwen, Hem volgen, Hem gehoorzamen. Door dat te doen, kunnen wij worden zoals Hij.



kerk, en zijn verlangen om het voorbeeld van de president na te volgen. De vader schreef:

Toen Christopher vijf was, maakte hij zich op zondag meestal zelf klaar om naar de kerk te gaan. Op een bepaalde zondag besloot hij dat hij een kostuum met das wilde dragen, iets wat hij tot dan toe nog nooit had gedaan. Hij doorzocht zelf de kast op de aanwezigheid van een afgedankte stropdas, en kwam te voorschijn met een nogal versleten clipdas die hij niet hoefde te strikken. Hij hing de das aan zijn witte shirt en deed daaroverheen het kleine donkerblauwe jasje aan dat al jaren in de jongenskast hing.

Hij ging zelf naar de badkamer en kamde zorgvuldig zijn blonde haar volmaakt in model. Rond die tijd ging ik ook naar de badkamer om de laatste hand aan mijn eigen uiterlijke verzorging te leggen. Ik zag Christopher zichzelf bewonderen in de spiegel. Zonder zijn ogen van zijn spiegelbeeld te halen, verklaarde hij trots: 'Kijk, papa — Christopher B. Hinckley!'

Onze kinderen kijken. Zij nemen eeuwige lessen in zich op. Zij geven hun toekomst vorm. Wat is het voorbeeld dat we hun geven?

Jaren geleden woonde onze jongste zoon, Clark, een godsdienstles bij aan de Brigham Young University, toen de leerkracht tijdens het college aan Clark vroeg: 'Welk voorbeeld uit het leven met je vader herinner je je het beste?'

De leerkracht schreef mij later en vertelde welk antwoord Clark had

Het is mij een vreugde hier voor u te staan, voor zo'n groot aantal priester-schapsdragers, zowel zichtbaar als onzichtbaar. De algemene priester-schapsbijeenkomsten zijn altijd al bijzonder voor me geweest — van mijn Aäronische-priesterschapsdagen tot nu. 'Komt, hoort naar eens profeten stem', zoals in een lofzang uit onze zangbundel staat, is een dierbare zegening.

Wij steunen Gordon B. Hinckley als de president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en als de profeet, ziener en openbaarder van de kerk in onze tijd. In een brief die ik van een trotse vader heb gekregen, staat een ervaring die hij had met zijn zoon, dat toen vijf was en de liefde die de jongen had voor de president van de



Harry Anderson, Christus en de kinderen, het schilderij waar president Thomas S. Monson het over had in zijn toespraak tijdens de priesterschapsbijeenkomst.

gegeven. Clark had gezegd: 'Toen ik diaken in de Aäronische priesterschap was, gingen papa en ik op fazantenjacht bij Malad (Idaho). Het was maandag — de laatste dag van het jachtseizoen. We liepen door talloze velden, op zoek naar fazanten. We zagen er een paar, maar we misten ze. Toen zei papa tegen me: "Clark, laten we onze geweren ontladen en ze in deze greppel leggen. En dan knielen we om te bidden." Ik dacht dat papa om meer fazanten zou bidden, maar ik had het mis. Hij legde uit dat ouderling Richard L. Evans ernstig ziek was en dat de leden van het Quorum der Twaalf om twaalf uur die maandag — waar ze op dat moment ook waren — zouden knielen en in zekere zin toch gezamenlijk een vurig gebed van geloof zouden opzenden voor ouderling Evans. We deden onze pet af en baden.'

Ik herinner me die gelegenheid goed, maar ik had nooit gedroomd dat er een zoon keek, leerde en bouwde aan zijn eigen getuigenis.

Bij het analyseren van de statistieken van hen die als diaken, leraar en

priester het Aäronisch priesterschap dragen, raken wij bezorgd over de aanzienlijke aantallen diakenen die tot inactiviteit vervallen en niet tijdig leraar worden. Datzelfde geldt voor enkelen die leraar zijn maar geen priester worden — en vooral voor priesters die nooit het Melchizedeks priesterschap ontvangen. Dat zou nooit moeten voorkomen. Wij hebben een grote plicht om die jongemannen te leiden en inspireren op het priesterschapspad, opdat geen lawine van zonde of dwaling hun vooruitgang zal tegenhouden of hen bij hun eeuwige doelen zal wegvegen.

Bisschoppen en raadgevers van bisschoppen, zult u de activiteitsniveau's van alle jongemannen in de Aäronische priesterschap onderzoeken en een eigen plan opstellen om de vooruitgang en activiteit van ieder van hen te verzekeren?

Een pas geroepen bisschop zei tijdens zijn eerste vergadering met zijn raadgevers: 'De Aäronische priesterschap is onze primaire verantwoordelijkheid.' De tweede raadgever gaf hij de opdracht: 'Ik vraag u om er

persoonlijk voor te zorgen dat elke diaken er op de juiste leeftijd voor in aanmerking komt om leraar te worden, en geordend wordt.' Tegen de andere raadgever zei hij: 'Wilt u alstublieft hetzelfde doen voor de leraren, zodat zij op tijd ervoor in aanmerking komen priester te worden, en geordend worden.' En hij vervolgde: 'Ik neem diezelfde taak op mij voor de priesters, opdat zij het Melchizedeks priesterschap ontvangen en tot ouderling geordend worden. Samen, en met Gods hulp, kunnen wij het.' En ze deden het.

Onze jeugd heeft minder kritiek nodig en meer voorbeelden om te volgen. U, adviseurs van de Aäronische-priesterschapsquorums bent een leerkracht en voorbeeld voor de jongemannen. Kent u het evangelie? Hebt u de les voorbereid? Kent u elke jongen en stelt u gebedvol vast hoe u zijn verstand en hart kunt raken en hem kunt assisteren bij het vormen van zijn toekomstige mogelijkheden?

Denk eraan, het is niet genoeg aan te nemen dat als u lesgeeft, de jongen ook luistert naar wat u zegt. Dat zal ik illustreren:

In wat wij de westelijke bestuurskamer van het bestuursgebouw van de kerk noemen, hangt een prachtig schilderij van de hand van kunstenaar Harry Anderson. Het schilderij beeldt Jezus uit die op een stenen muurtje zit met talloze kinderen om Hem heen, die weten dat zij zijn liefde hebben. Elke keer als ik daar naar kijk, denk ik aan de schrifttekst: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.'²

Ik gaf in die kamer eens een zaving aan een jongetje dat spoedig een zware operatie zou moeten ondergaan. Ik wees hem en zijn ouders op het schilderij van Jezus en de kinderen. Vervolgens maakte ik enkele opmerkingen over de Heiland en zijn oneindige liefde. Ik vroeg de jongen of hij nog vragen had. 'Ja', antwoordde hij ernstig. 'Broeder Monson, hoe komt een jongen als ik aan zo'n geit en riem net als in dat schilderij?'

Heel even was ik uit het veld

geslagen door de onverwachte vraag, maar ik antwoordde: 'Jezus geeft jou en mij gaven die veel belangrijker zijn dan een geit en een ruiem. Hij geeft ons een routekaart naar de hemel. Zijn leringen, zijn voorbeeld, zijn liefde zijn veel grotere gaven dan de wereld te bieden heeft.'

('. . .) kom hier, volg Mij',³ nodigde Hij ons uit. Wij doen er verstandig aan Hem te volgen!

Laat elke jongeman die het Aäronisch priesterschap draagt de leringen van de Heiland leren en naleven, en zich voorbereiden op het Melchizedekse priesterschap.

Broeders, ik wil u over mijn eigen ervaring als president van het lerarenquorum vertellen. Het lid van de bisschop dat aan ons was toegewezen, nodigde het presidium en de secretaris uit om bij hem thuis leiderstraining te ontvangen. Hij wilde horen hoe wij dachten onze pas ontvangen taken uit te gaan voeren. Wij gingen akkoord — op voorwaarde dat hij zijn vrouw, Nettie, zou vragen ons wat van de vleespasteien te geven waar zij bekend om stond. Daar stemde hij in toe. Is het niet opmerkelijk hoe wij, mannen, onze echtgenote verplichten om iets te doen — vaak zonder waarschuwing vooraf? De vergadering die we bij hem hielden, was een van de beste die ik ooit heb bijgewoond. Hij leerde ons op ons eigen begripniveau en inspireerde ons om voor onze quorumleden te zorgen.

Na een heerlijke vleespastei, bedekt met jus, vroegen we de raadgever van de bisschop en zijn vrouw om samen met ons een spelletje Monopoly te doen. Ik ben er zeker van dat ze nog wel wat anders te doen hadden, maar ze stemden bereidwillig toe.

Ik kan me niet herinneren wie het spelletje Monopoly won, maar ik heb de lessen die ik die avond geleerd heb, nooit vergeten.

In het tumult van de eerste jaren van de Tweede Wereldoorlog wilde een lid van ons lerarenquorum, Fritz, ons land verdedigen, maar hij wilde niet wachten tot hij de vereiste minimumleeftijd bereikt had. Hij gaf een andere leeftijd op en nam dienst

bij de marine. Al gauw was hij ver weg verkwild in de strijd in de Stille Oceaan. Het schip waarop hij voor werd tot zinken gebracht, waarbij veel manschappen het leven verloren. Fritz overleefde het en verscheen later in onze quorumbijeenkomst in vol ornaat, compleet met lintjes. Ik herinner me dat ik Fritz vroeg: 'Heb je nog een advies voor ons?' Wij stonden allemaal op het punt voor militaire dienstplicht te worden opgeroepen.

Fritz dacht daar even over en zei: 'Lieg nooit over je leeftijd — of iets anders.' Die ene zin herinner ik me nog steeds.

De jongemannen in de leeftijd van twaalf tot en met zeventien bevinden zich in een periode van voorbereiding en geestelijke groei. Bijgevoel behoren de doelen van de Aäronische priesterschap ertoe te leiden dat elke jongeman die geordend is:

1. Het evangelie van Jezus Christus aanvaardt en naleeft;

2. Zijn ambt in het priesterschap grootmaakt en de taken die erbij horen, uitvoert;

3. Zinvol dienstbetoon verleent;

4. Naar het Melchizedekse priesterschap en de tempelverordeningen toewerkt;

5. Zich op een eervolle voltijdzending voorbereidt en die ook vervult;

6. Een goede echtgenoot en vader wordt.⁴

Over de hele wereld is een grote zendingenmacht werkzaam, die rondgaan, weldoende. Zendingen leren waarheid. Zij verbreden de duisternis. Zij verbreiden vreugde. Zij brengen dierbare zielen tot Christus.

Op die bijzondere dag dat er een zendingsoproep ontvangen wordt, verzamelen ouders, broers, zussen en grootouders zich rond de toekomstige zending, ze zien hoe zenuwachtig hij is bij het openmaken van zijn brief. Er is even stilte en dan kondigt hij aan waar de profeteet van de Heer hem naar toe heeft geroepen. Er komen emoties los. Er verschijnen makkelijk tranen, en het gezin verheugt zich in hun liefdesband en in de liefde van God.

De voltijdzendingen en alle anderen die bij het werk van de

Heer betrokken zijn, hebben gehoor gegeven aan zijn oproep. Wij zijn in opdracht van de Heer. Wij zullen slagen in de ernstige opdracht die Mormon gegeven heeft om het woord van de Heer onder zijn volk te verkondigen. Mormon heeft geschreven: 'Ziet, ik ben een discipel van Jezus Christus, de Zoon van God. Ik ben van zinentwege geroepen om zijn woord onder zijn volk te verkondigen, opdat zij het eeuwige leven mogen hebben.'⁵

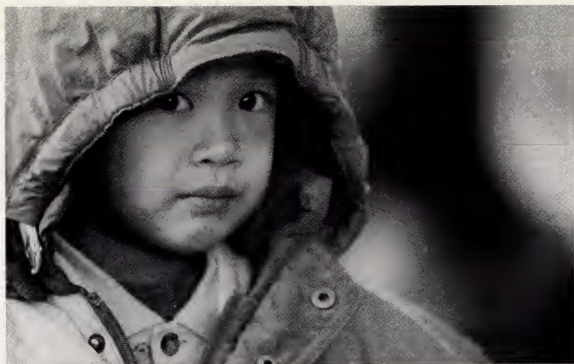
In 1926 riep president Fred Tadjie, president van de Duits-Oostenrijkse Zending, een conferentie bijeen in Dresden (Duitsland) voor augustus. De zendingen moesten vanuit hun werkgebied naar de conferentie lopen, eigenlijk zonder buidel of male, hoewel ze een kleine hoeveelheid geld bij zich moesten hebben om te voorkomen dat ze gearresteerd werden als landloper.

Ouderling Alfred Lippold en zijn collega, ouderling Parker Thomas, namen de noordelijke route. Onderweg klopten ze aan bij een huis waar ze een vrouw en haar acht kinderen vonden. Zij vertelde de zendingen dat haar man haar en de kinderen had verlaten en dat zij nu zonder geld zaten. Toen zij ze had binnengelaten, zei de vrouw: 'Als u zonder buidel of male reist, moet u wel honger hebben. Ga zitten.' Ze gaf ieder van hen een groot stuk brood met pruimenjam. De zendingen spraken een zegen over het 'ontbijt' uit en vroegen daarbij de Heer om de vrouw te zegenen met wat zij nodig had.

Vervolgens vertrokken de zendingen. Toen ze ongeveer anderhalve kilometer gelopen hadden, zei ouderling Thomas: 'Ik moet teruggaan', en deed dat zonder verdere uitleg.

Toen hij weer terugkwam, vroeg ouderling Lippold: 'Waarom ben je teruggegaan?'

Ouderling Thomas legde uit: 'In ons gebed vroegen we of de vrouw zou krijgen wat zij nodig had. Ik had wat zij nodig had — en biljet van twintig dollar. Dat zat in mijn zak, en ik ben teruggegaan om haar dat te geven. Het zou in mijn zak gebrand hebben.'



Dertig jaar geleden was ik verantwoordelijk voor veel van het werk op de eilanden in de Stille Zuidzee. Ene broeder J. Vernon Monson werd met zijn vrouw geroepen om naar het verre Rarotonga, onderdeel van de Cook-eilanden, te reizen en daar werkzaam te zijn als districtspresident.

Later bracht hij in een brief verslag uit: 'Wij zijn zeer dankbaar voor de vooruitgang die hier gemaakt wordt. Ik zou vooral de *goodwill* en de geweldige relaties willen noemen die hier ontwikkeld zijn tussen ons, de kerk, de regering en de zakenwereld.

'Er is iets dat de publieke aanvaarding in de hand heeft gewerkt, namelijk dat mijn neef en nicht, dr. Odeen Manning en zijn vrouw, hier in de Cook-eilanden geweldig dienstbetoon hebben verricht. Dr. Manning is oogarts en ik stuurde hem een voorstel om dienstbetoon te verrichten voor het volk van Rarotonga. Mijn voorstel hield in: 1. Dat hij geen vergoeding zou ontvangen. 2. Dat hij zijn eigen kosten zou betalen. 3. Dat hij zijn praktijk door de andere artsen zou laten waarnemen tijdens zijn drie maanden afwezigheid. 4. Dat wij hen gratis kost en inwoning zouden verschaffen tijdens hun verblijf in Rarotonga, en 5. Dat hij zijn eigen chirurgische instrumenten mee zou nemen, daar er geen beschikbaar waren in Rarotonga.'

Broeder Vernon Monsons brief aan mij vervolgde: 'De Mannings

stuurden hun antwoord per luchtpost — twee woorden: "Aanbod geaccepteerd." Bij de voorbereidingen wees de regering van de Cook-eilanden bevoegde artsen toe om dr. Manning te assisteren en door hem te worden opgeleid. In totaal werden er 284 patiënten onderzocht, van wie de meesten een bril kregen. 53 patiënten ondergingen een zware operatie, zoals een staaroperatie.

'Het hele programma van drie maanden was geweldig en hartverwarmend. We werden echt gezegend. Het heeft de heiligen ook opgebeurd, want zij waren er trots op lid te zijn van een geloof dat medische bijstand in hun land verleende.' En hij sloot de brief af.

Jaren later waren mijn vrouw en ik te gast bij een door BYU georganiseerde cruise naar het Heilige Land. Toen we op een avond aan dek zaten, wendde de man die naast ons zat zich tot mij en zei: 'Ouderling Monson, mijn naam is Odeen Manning uit Woodland Hills (Californië). Ik ben oogarts van beroep en heb een korte zending naar Rarotonga vervuld toen mijn oom en tante daar werkzaam waren.'

Ik vertelde dat ik op de hoogte was van zijn opoffering en dienstbetoon. Ik vroeg dr. Manning: 'Als u terugdenkt aan die ervaring, zou u mij dan uw gevoelens erover willen vertellen?'

Hij antwoordde ontroerd: 'Het was in geestelijk opzicht de meest

lonende ervaring van mijn leven.'

Ik geloof dat het meer dan toeval was dat mijn vrouw en ik precies toen aan boord van dat cruiseschip waren, en op dat tijdstip aan dek waren, en dat er een man naast ons zat die we nooit eerder ontmoet hadden. De hemel was nabij toen dr. Manning en ik elkaar omarmden en we onze dank uitspraken voor zijn dienstbetoon — niet alleen voor hen die blind waren en nu konden zien, maar ook voor de Heer en Heiland, die heeft gezegd: '(...) groot zijn de beloften des Heren aan hen, die op de eilanden der zee zijn.'

Van Hem die ieder van ons van een eindeloze dood verlost heeft, waarlijk Jezus Christus, getuig ik dat Hij de Leraar van waarheid is — maar Hij is meer dan een leraar. Hij is het Voorbeeld van het volmaakte leven — maar Hij is meer dan een voorbeeld. Hij is de grote Genezer — maar Hij is meer dan een genezer. Hij die het 'verloren bataljon' van de mensheid gered heeft, is de letterlijke Heiland van de wereld, de Zoon van God, de Vrededorst, de Heilige van Israël — ja, de herrenzende Heer — die heeft verklaard: 'Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, die leeft, Ik ben het, die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader.'

Mijn geliefde broeders, laten wij allen

- van Hem leren;
- in Hem geloven;
- op Hem vertrouwen;
- Hem volgen;
- Hem gehoorzamen.

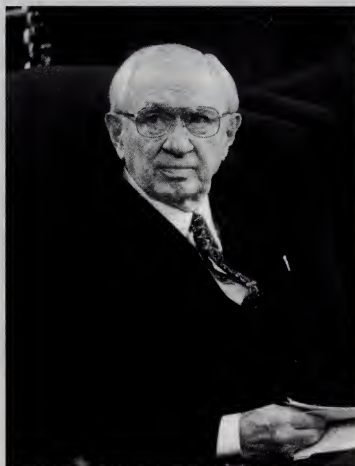
Door dat te doen, kunnen wij worden zoals Hij. Van die waarheid getuig ik plechtig. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Joseph S. Murdock, 1822–1899, 'Komt, hoort naar eens profeten stem', *Lofzangen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen*.
2. Marcus 10:14.
3. Lucas 18:22.
4. Zie *Flandboek Aäronisch-priesterschapsdragers*, 1991, blz. 6.
5. 3 Nephi 5:13.
6. 2 Nephi 10:21.
7. Leer en Verbonden 110:4.



Onderonsje van leden van het Eerste Presidium voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst, (vlnr): president Thomas S. Monson, eerste raadgever; president Gordon B. Hinckley; en president James E. Faust, tweede raadgever.



President Hinckley peinzend tijdens een conferentiebijeenkomst.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

HET EERSTE PRESIDIDIUM



President Thomas S. Monson
Eerste raadgaver



President Gordon B. Hinckley



President James E. Faust
Tweede raadgaver

DE RAAD DER TWAALF



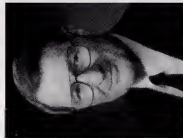
Boyd K. Packer



L. Tom Perry



David B. Haight



Neal A. Maxwell



Russell M. Nelson



Dallin H. Oaks



M. Russell Ballard



Joseph B. Wirthlin



Richard G. Scott



Robert D. Hales



Jeffrey R. Holland



Henry B. Eyring

HET PRESIDIDIUM DER ZEVENTIG



L. Aldin Porter



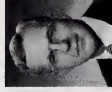
Joe J. Christensen



Harold G. Hillam



Earl C. Tugger



D. Todd Christofferson



Marlin K. Jensen



David E. Sorenson

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG



Ange Abreu



Monie J. Brough



Gueineth L. Cook



Bruce C. Hollen



Yoshitake Kitahara



Andrew W. Pappas



W. Craig Zwick



Carlos R. Arnado



E. Enzo Bacche



Robert K. Dellenbach



E. Melvin Hammond



Cee-L. Kofford



Rex D. Pingger



Neil L. Anderson



John H. Cormack



John B. Dickson



F. Burton Howard



John M. Madson



Hugh W. Pinnock



Dallas H. Arababold



Sheldon F. Child



Charles Deller



Jay E. Jensen



Lynn A. Mickelsen



Cor B. Pratt



Ben B. Banks



Gerry J. Colman



Loren C. Dinn



Kenneth Johnson



Alexander B. Morrison



Geil D. Samuelson Jr.



Merrill J. Bateman



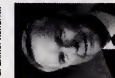
Spencer J. Condie



Vaughn J. Featherstone



Lionel Kendrick



Dennis B. Neumann



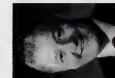
Dieter F. Uchtlarf



William R. Barclard



Gene R. Cook



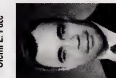
John H. Grabag



W. Wolfe Kerr



Glenn L. Poe



Francisco J. Vinas

HET TWEEDE QUORUM DER ZEVENTIG



Richard D. Allred



Richard E. Cook



W. Don Ladd



Bruce D. Porter



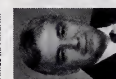
Harold L. Taylor



Lane B. Wickman



Alvin M. Anarim



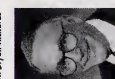
Claudio R. M. Costa



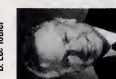
James G. Mosan



H. Bryan Richards



D. Les Rollar



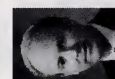
Richard B. Worthin



E. Roy Stearns



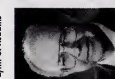
Diana B. Gerrard



Richard J. Maynes



Lynn G. Robbins



Richard E. Turley Sr.



Roy H. Wood



L. Edward Brown



Ronald T. Helverson



Dale E. Miller



Neil B. Nueche



Gordon T. Watts



Eron A. Gall



Wayne M. Honack



Earl M. Mossan



Dennis E. Simmons



Stephen A. West



Val R. Christman



J. Kent Jaffley



Merrill C. Dicks

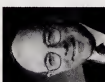


Donald L. Stuhall



Robert J. Whelan

DE PRESIDENDE BISSCHAP



Keith B. McMillin
Tweede voorzitter



H. Jerome Roberts
Presidentiale Bisschop



Richard C. Fogarty
Eerste voorzitter

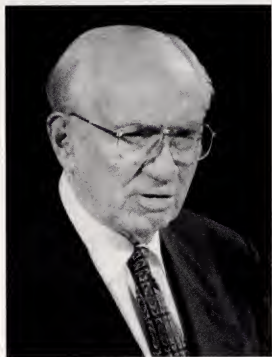


De Salt Lake-tempel op Temple Square.

Aan de jongens en de mannen

President Gordon B. Hinckley

(...) ik stel dat de tijd is gekomen om uw huis in orde te brengen.



Broeders, het is een geweldige gelegenheid en een overweldigende verantwoordelijkheid om tot u te spreken.

Ik wil eerst tot de jongemannen spreken. Bedankt dat je hier vanavond aanwezig bent, waar je ook vergaderd bent. Bedankt dat je zowel naar het seminarie gaat als naar de zondagsdiensten. Ik respecteer jullie wegens je verlangen om het evangelie te leren, om je kennis te verdiepen door je studie van het woord van de Heer. Ik bedank jullie voor het verlangen in je hart om op zending te gaan. Ik bedank jullie voor je droom om in de tempel te trouwen en een eerbaar gezin groot te brengen.

Jullie zijn geen 'kinderen zonder toekomst'. Jullie verknoeien je leven niet door doelloos rond te dwalen. Jullie hebben een doel. Jullie hebben een plan. Jullie hebben plannen

die alleen maar tot groei en kracht kunnen leiden.

Als je energie gebundeld is, je dromen doelgericht zijn, dan gebeurt er iets geweldigs. Onlangs ontving ik een proclamatie van een groep mormoonse jongemannen uit het noorden van Californië. Zij komen uit negentien ringen en toen zij in de bergen bijeenkwamen, bezochten ze de locatie waar een pioniersdrama heeft plaatsgevonden. Toen de jongens peinsden over wat zij zagen, en dachten aan hun erfgoed, werd ze gevraagd om een Mormoonse Route Scoutkamp-proclamatie te ondertekenen. Ik wil u die graag voorlezen.

'Wij maken aan iedereen bekend dat wij lid zijn van de Boy Scouts en dragers zijn van het Aäronisch priesterschap van God. Wij beloven onze trouw aan de waarden en beginselen die de mannen van het Mormoons Bataljon geleid hebben, alsmede de mormoonse pioniers, zowel mannen als vrouwen, die mede deze staat Californië gesticht hebben. Als hun dankbare zonen, verheugen wij ons in ons erfgoed van dienstbetoon.

'Op deze achttiende juli 1998 beloven wij ons te bekeren tot het evangelie van Jezus Christus. Wij zullen de Schriften bestuderen. Wij zullen bidden om de kracht tot gehoorzaamheid. Wij zullen werken. Wij zullen er met heel ons hart naar streven om het voorbeeld van Jezus te volgen.

'Wij zullen het priesterschap dat wij ontvangen hebben, grootmaken door anderen te dienen. Wij zullen de bediening van het avondmaal van

de Heer waardig blijven. Waar er ook hulp nodig is, zullen wij, net als onze voorvaders, naar voren stappen.

'Wij zullen tonen dat wij het hoge, het Melchizedeks priesterschap waardig zijn. Wij zullen onze tijd toewijden aan het leger van de Heer en erop uitgaan als voltijdzending om allen uit te nodigen tot Christus te komen.

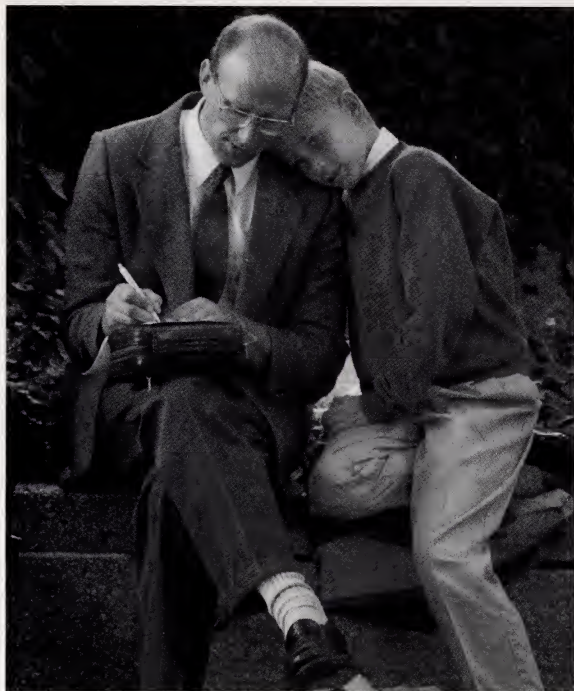
'Wij zijn jongemannen van het verbond. Wij zullen ons voorbereiden op het verbond van het eeuwig huwelijk. Wij bidden om een rechtsheden vrouw en kinderen, die wij zullen respecteren en beschermen met ons leven.

'Weet dat wij, ongeacht de gevaren, ongeacht de verleidingen, ongeacht de toestand van de wereld om ons heen, net als onze voorvaders getrouw zullen blijven. Net als zij die ons zijn voorgedaan, zullen wij ons afkeren van zelfverheerlijking en zullen wij persoonlijk voordeel opzij zetten om een vredige samenleving onder Gods bestuur op te bouwen.

'Wij zullen deze belofte te allen tijde en overal trouw blijven.'

Ik complimenteer elke jongen die dit ondertekend heeft. Ik bid dat geen van hen ooit zal terugkomen op de beloften die hij zichzelf, de kerk en de Heer gedaan heeft.

Wat zou dit een andere wereld zijn als elke jongeman zo'n verklaring van belofte zou ondertekenen. Er zouden geen levens verloren gaan aan drugs. Er zouden geen benden zijn waarin kinderen andere kinderen doodden, en er zouden geen jongemannen de gevangenis of de dood ingaan. Onderwijs zou een doel worden dat het werken waard was. Dienstbetoon in de kerk zou een gekoesterde gelegenheid worden. Er zou grotere vrede en liefde bij de mensen thuis zijn. Er zou geen pornografie bekeken worden, geen smerige lectuur gelezen worden. Jullie zouden de meisjes met wie je omgaat eren en respecteren, en zij zouden nooit bang hoeven zijn om onder welke omstandigheden dan ook alleen bij jullie te zijn. Het zou zijn alsof de moedige krijgers van Helaman de jeugd van de wereld hadden gewonnen voor hun levenswijze.



Op de agenda van je leven zou natuurlijk een zending staan. Je zou met plezier gaan, waar je ook voor het werk van de Heer heen zou worden gestuurd, en je zou het je volledige tijd en aandacht geven, al je kracht, energie en liefde.

Sta mij toe om je enkele delen voor te lezen van een brief van een jonge man die momenteel op zending is. Hij is geschreven aan zijn familie, en ik hoop dat ik geen vertrouwen schaad door hem aan deze grote menigte voor te lezen. Ik zal de naam van de schrijver of zijn zendingsgebied niet noemen.

Hij zegt: 'Het afgelopen jaar was geweldig! Ik ben van het zendingskantoor naar deze kleine gemeente overgeplaatst. Sinds die overplaatsing is mijn leven drastisch veranderd. In de afgelopen maanden heb ik geleerd wat werkelijk belangrijk

is. Ik heb geleerd waar het echt om gaat. Ik heb geleerd mijzelf te vergeeten. Ik heb geleerd doeltreffend te werken. Ik heb geleerd anderen lief te hebben. Ik heb geleerd dat God mij liefheeft en dat ik Hem liefheb. Kortom, ik heb geleerd te leven naar wat ik geloof. (. . .)

'Ik heb geleerd over mensen en zaken. Ik heb tranen van vreugde gezien bij hen die nooit geweten hebben dat zij een kind van God waren. Ik heb de gebeden van de bekeerliken verhoord gezien. Ik heb mensen het evangelie van Jezus Christus zien omarmen en het verlangen zien krijgen om een heel nieuwe persoon te worden, allemaal vanwege een gevoel. (. . .)

'Ik droom vaak van het heilsplan. Ik denk over het wonderbare werk en het wonder dat heeft plaatsgevonden. Ik denk over de macht en

kracht van engelen die rondom ons zijn. Ik vraag mij af en toe af hoe velen van hen mij helpen om te getuigen in een taal waarvan ik nooit had gedacht dat die ooit helemaal te begrijpen zou zijn.

'Ik overpeins de vreedzame dingen van onvergankelijke heerlijkheid die Henoeh heeft gezien. (. . .) Ik ben God dankbaar voor wie ik ben. Mijn grootste zegen in dit leven is dat ik leef — dat ik leef en werk in de dienst van God. Daarin vind ik gemoedsrust en vreugde.'

Mijn beste jonge vrienden, ik hoop dat jullie allen die kant van zendingswerk opgaan. Ik kan je geen lol beloven. Ik kan je geen gemak en comfort beloven. Ik kan je geen vrijheid van ontmoediging beloven, van angst, of van uitgesproken ellende zo af en toe. Maar ik kan je wel beloven dat je zult groeien zoals je nog nooit gegroeid bent in een vergelijkbare periode in je hele leven. Ik kan je een geluk beloven dat uniek, geweldig en blijvend zal zijn. Ik kan je beloven dat je je leven opnieuw onder de loep zult nemen, dat je nieuwe prioriteiten zult stellen, dat je dichter bij de Heer zult leven, dat het gebed een werkelijke en geweldige ervaring zal worden, dat je in geloof zult wandelen in de resultaten van het goede dat je doet.

God zegene jullie, jongens van deze geweldige kerk. Mogen jullie allen met een vaster voornemen wandelen, met een vastberadenheid om heilige der laatste dagen te zijn in elke zin van het woord. Mogen prestaties en dienstbetoon jullie beloning worden in het fascinerende, geweldige leven dat voor je ligt.

Nu broeders, wil ik tot de oudere mannen spreken, in de hoop dat ook de jongeren er nog wat van kunnen leren.

Ik wil het met u hebben over materiële zaken.

Als achtergrond voor wat ik wil zeggen, zal ik u enkele verzen uit hoofdstuk 41 van Genesis voorlezen.

De farao, de heerser over Egypte, had dromen gehad die hem erg dwars zaten. De wijze mannen aan zijn hof konden ze niet uitleggen. Jozef werd voor hem gebracht: 'Toen

sprak Farao tot Jozef: In mijn droom stond ik aan de oever van de Nijl.

'En zie, uit de Nijl kwamen zeven koeien op, vet van vlees en mooi van gedaante, en zij weidden in het oevergras.

'Maar zie, zeven andere koeien kwamen na deze op, schraal, zeer lelijk van gedaante en mager van vlees (...).

'En de magere en lelijke koeien aten de zeven eerste, vette koeien op. (...)

'Verder zag ik in mijn droom (...) zeven aren [opschieten] uit een haln, vol en mooi.

'Maar zie, zeven dorre, dunne en door de oostenwind verzengde aren ontsproten na deze.

'En de dunne aren verslonden de zeven mooie aren. (...)

'Toen zeide Jozef tot Farao: (...) God heeft Farao bekend gemaakt, wat Hij zal doen.

'De zeven mooie koeien, dat zijn zeven jaren, en de zeven mooie aren, dat zijn zeven jaren; de droemen zijn één. (...)

'God heeft Farao getoond, wat Hij zal doen.

'Zie, er komen zeven jaren, waarin grote overvloed in het gehele land Egypte wezen zal.

'Daarna zullen zeven jaren van hongersnood aanbreken; (...) en [...] God [zal] die haastig [...] volbrengen' (zie Genesis 41:17-20, 22-26, 28-30,32).

Nu wil ik u heel duidelijk maken dat ik niet aan het profeteren ben, dat ik geen jaren van hongersnood voorspel. Maar ik stel dat de tijd is gekomen om uw huis in orde te brengen.

Zoveel mensen leven op de rand van hun inkomen. In feite leven sommigen van geleend geld.

Wij hebben in de afgelopen weken wijdverbreide en angstaanjagende schommelingen van de wereldmarkt gezien. De economie is maar teer. Een val van de economie in Jakarta of Moskou kan een onmiddellijke uitwerking hebben op de hele wereld. En uiteindelijk kan het ons als persoon raken. Er zijn tekens dat we stormachtig weer voor de boeg hebben waar we maar

beter rekening mee kunnen houden.

Ik hoop van ganser harte dat we nooit in een economische recessie terecht zullen komen. Ik ben een kind van de grote economische recessie van de jaren dertig. Ik ben afgestudeerd in 1932, toen de werkloosheid in dit gebied meer dan 33 procent was.

Mijn vader was toen president van de grootste ring in de kerk in deze vallei. Dat was nog voordat ons huidige welzijnsprogramma was ingesteld. Hij maakte zich ernstigzorgen. Met een paar collega's had hij een groot kapproject opgezet waarmee de ketels en fornuizen en de mensen thuis 's winters warm gehouden moesten worden. Ze hadden geen geld om kolen te kopen. Onder de houtkappers bevonden zich ook mannen die welvarend waren geweest.

Ik herhaal, ik hoop dat we nooit meer zo'n recessie zullen meemaken. Maar ik maak me zorgen over de enorme consumentenkredieten die de bevolking van dit land heeft, inclusief veel van onze eigen mensen. In maart 1997 bedroeg die schuld 1,2 biljoen dollar, wat een stijging van 7 procent ten opzichte van het vorige jaar inhield.

In december 1997 hadden 55 tot 60 miljoen huishoudens in de Verenigde Staten een schuld op hun credit card. De balans daarvan had een gemiddelde van meer dan zeventienduizend dollar, met meer dan duizend dollar per jaar aan rente en andere kosten. De consumentenschulden als percentage van het beschikbare inkomen zijn van 16,3 procent in 1993 gestegen tot 19,3 procent in 1996.

Iedereen weet dat elke geleende dollar de straf van te betalen rente met zich meedraagt. Als dat geld niet betaald kan worden, volgt er een faillissement. Afgelopen jaar waren er in de Verenigde Staten 1 miljoen 350 duizend 118 faillissementen. Dat hield een stijging van 50 procent in ten opzichte van 1992. In het tweede kwartaal van dit jaar vroegen bijna 362 duizend personen een faillissement aan, een record aantal voor een kwartaal.

Wij worden misleid door verleidelijke reclame. De tv doet ons de

verleidelijke uitnodiging om tot 125 procent van de waarde van ons huis te lenen. Maar er wordt niets gezegd over de rente.

President J. Reuben Clark jr. heeft in 1938 tijdens de priesterschapbijeenkomst van de conferentie vanaf dit spreekgestoelte gezegd: 'Hebt u eenmaal schulden, dan is de rente uw metgezel, elke minuut van de dag of nacht; u kunt hem niet negeren of ontlopen; u kunt hem niet verwerpen; hij geeft niet toe aan smeebbeden, eisen of bevelen; en als u hem in de weg zit en zijn pad kruist, of niet aan zijn eisen voldoert, zal hij u vermorzelen' (Conference Report, april 1938, blz. 103).

Ik erken uiteraard dat het noodzakelijk kan zijn om geld te lenen voor de aankoop van een huis. Maar laten we een huis kopen dat we ons kunnen veroorloven en zo de betalingen verlichten die ons voortdurend boven het hoofd zullen hangen, zonder enige genade of respijt, gedurende wel dertig jaar.

Niemand weet wanneer er een noodgeval komt. Ik ken het geval van een man die zeer veel succes had in zijn beroep. Hij leefde in luxe. Hij bouwde een groot huis. Maar op een dag raakte hij betrokken bij een ernstig ongeluk. Zonder enige waarschuwing verloor hij bijna het leven. Hij werd invalide. Hij kon zijn inkomen niet meer verdienen. Hij werd geconfronteerd met enorme medische kosten. En hij had nog andere betalingen te doen. Hij was hulpeloos tegenover zijn schuldeisers. In minder dan een minuut was hij van rijk ineens blut.

Sinds het begin van de kerk heeft de Heer het over dit onderwerp van schulden gehad. Tegen Martin Harris heeft Hij door openbaring gezegd: 'Betaal de schuld, die gij bij de drukker hebt gemaakt. Bevrijd u van slavernij' (LV 19:35).

President Heber J. Grant heeft het herhaaldelijk vanaf deze plek over dit onderwerp gehad. 'Als er iets is dat het mensenhart en het gezin gemoedsrust en bevrediging geeft, dan is het om naar ons inkomen te leven. En als er iets is dat verpletterend, ontmoedigend en terneerslaand is, dan is het schulden en

verplichtingen te hebben waaraan men niet kan voldoen' (Heber J. Grant, *Gospel Standards*, blz. 111).

Wij dragen een boodschap van zelfredzaamheid uit in de kerk. Zelfredzaamheid kan niet slagen als er een grote schuld op het huishouden drukt. Iemand die verplichtingen heeft tegenover anderen, is onafhankelijk noch vrij van slavernij.

Bij het beheer van de kerkzaken, hebben we geprobeerd een voorbeeld te geven. Wij hebben het beleid gevolgd om streng te zijn in het jaarlijks opzij zetten van een percentage van het inkomen van de kerk, voor mogelijke toekomstige tijden van nood.

Ik ben dankbaar te kunnen zeggen dat de kerk het in al haar activiteiten en zaken, in al haar afdelingen, zonder geleend geld kan doen. En kunnen we dat niet meer, dan zullen we het mes zetten in onze programma's. Dan zullen we de kosten dusdanig beperken dat ze binnen ons inkomen passen. Wij zullen niets lenen.

Een van de gelukkigste dagen in het leven van president Joseph F. Smith was de dag dat de kerk haar schuld uiteindelijk afbetaalde. De kerk is sindsdien vrij van schulden geweest.

Wat is het een geweldig gevoel om vrij van schulden te zijn, om een beetje geld te hebben voor een tijd van nood, weggelegd waar het zo nodig kan worden opgenomen.

President Faust zou u het volgende nooit zelf vertellen. Misschien kan ik het u vertellen en dan mag hij me straks op mijn kop geven. Hij had een hypotheek op zijn huis met 4 procent rente. Iedereen zou hem gezegd hebben dat het dwaas was om die hypotheek af te betalen met zo'n laag rentepercentage. Maar bij de eerste gelegenheid die hij had om aan de nodige middelen te komen, besloten zijn vrouw en hij dat ze hun hypotheek zouden afbetalen. En hij is sindsdien vrij van schulden geweest. Daarom glimlacht hij en fluit hij onder zijn werk.

Ik spoor u aan, broeders, om naar uw financiën te kijken. Ik spoor u aan om bescheiden te zijn in uw uitgaven, om uzelf in uw aankopen te beheersen, om schulden zoveel mogelijk te vermijden, om die schulden zo snel af te betalen als u kunt en uzelf uit slavernij te bevrijden.

Dit maakt deel uit van het materiële evangelie waarin wij geloven. Moge de Heer u zegenen, geliefde broeders, om uw huis in orde te brengen. Als u uw schulden hebt betaald, als u een reserve hebt, al is die klein, dan mogen de stormen om uw huis loeien, maar dan hebt u een toevluchtsoord voor uw vrouw en kinderen, en hebt u gemoedsrust. Dat is alles wat ik hierover wil zeggen, maar ik zeg het met de grootst mogelijke nadruk.

Ik geef u mijn getuigenis van de goddelijke aard van dit werk, en mijn liefde voor u allen. In de naam van de Verlosser, de Heer Jezus Christus. Amen. □

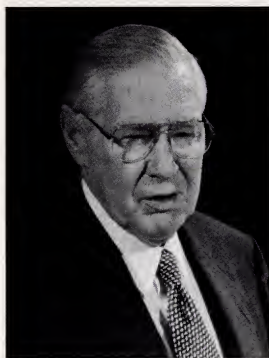
Ten noorden van Temple Square verrijzen de muren van het nieuwe vergadercentrum van de kerk. Op de achtergrond (links) het kantoorgebouw van de kerk, het Joseph Smith Memorial Building, de Salt Lake-tempel en de Tabernakel.



De vensters van de hemel openen

President James E. Faust
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De tiende is een beginsel dat de basis vormt van het geluk en het welzijn van de kerkleden over de hele wereld, zowel rijk als arm.



Het is altijd een overweldigende verantwoordelijkheid om op deze kansel te staan. Ik doe dat nederig. Ik bid dat u door de geest alles zult begrijpen wat ik te zeggen heb. Ik wil spreken over het openen van de vensters des hemels. Als jongen heb ik een belangrijke les geleerd die te maken had met geloof en offerande toen ik tijdens de vreselijke economische crisis van de jaren dertig op mijn grootvaders boerderij werkte. Er waren achterstallige belastingen op de boerderij en grootvader had, als zovelen, geen geld. Er heerste droogte en sommige koeien en paarden gingen dood door het tekort aan gras en hooi. Op een dag oogst-

ten we het weinige hooi dat er op het land lag. Grootvader liet ons de wagen naar een hoek van het land rijden waar de beste stapel hooi lag en we moesten de wagen zo vol mogelijk laden om dat naar de tiendeplaats te brengen als betaling van zijn tiende in natura.

Ik vroeg me af hoe grootvader dat hooi kon gebruiken om zijn tiende te betalen terwijl een aantal koeien waarvan wij voor ons onderhoud afhankelijk waren, kon verhongeren. Ik vroeg me zelfs af of de Heer zo'n groot offer van hem verwachtte. En vooral verbaasde ik me over zijn grote geloof dat de Heer op de een of andere manier zou voorzien. Het erfgoed van geloof dat hij aan zijn nageslacht doorgaf, was veel belangrijker dan geld, omdat hij zijn kinderen en kleinkinderen heeft ingeprent dat hij de Heer en zijn heilige werk veel meer liefhad dan andere aardse zaken. Hij is nooit rijk geworden, maar is in vrede met de Heer en zichzelf gestorven.

Nog iets over de geest van tiende heb ik geleerd van president Henry D. Moyle die in mijn wijk woonde toen ik daar bisschop was. President Moyle kwam binnen voor de tiendevereffening en zei: 'Bisschop, dit is een volledige tiende en nog wat meer, want in die mate zijn wij gezegend.'

De tiende is een beginsel dat de basis vormt van het geluk en het welzijn van de kerkleden over de

hele wereld, zowel rijk als arm. De tiende is een beginsel van offerande en een sleutel om de vensters van de hemel te openen. In het jeugdwerk heb ik een versje over de tiende geleerd: 'Wat is tiende? Ik vertel het je steeds: een dubbelkje van een gulden, een cent van een dubbelkje.' Maar ik begreep het pas heelmaal door de lessen van mijn grootvader en president Henry D. Moyle.

De wet van tiende is eenvoudig: we betalen een tiende deel van onze jaarlijkse inkomsten.¹ Inkomsten, legt het Eerste Presidium uit, zijn ons inkomen.² Wat die tien procent van ons inkomen inhoudt, is een zaak tussen ons en onze Schepper. Er zijn geen wettische regels voor. Zoals een bekeerling in Korea zei: 'Met de tiende maakt het niet uit of je rijk of arm bent. Je betaalt tien procent, en je hoeft je niet te schamen als je niet veel verdient heb. Als je veel geld verdient, betaal je tien procent. Als je heel weinig verdient, betaal je ook tien procent. Onze hemelse Vader zal je daarvoor liefhebben. Je kunt trots zijn.'³

Waarom zouden onze leden wereldwijd, van wie velen niet genoeg hebben voor hun dagelijkse behoeften, aangespoord worden om de wet van de Heer omtrent de tiende na te leven? Zoals president Hinklely in Cebu op de Filipijnen heeft gezegd, zelfs als de leden 'leven in armoede en ellende (. . .)' maar het evangelie aanvaardden en naleven, hun tiende en offergaven betalen al zijn die magertjes, (. . .) zullen zij rijst in hun kommetje hebben, kleding en een dak boven hun hoofd. Ik zie geen andere oplossing.⁴

Sommigen denken misschien dat ze zich het betalen van hun tiende niet kunnen veroorloven, maar de Heer heeft beloofd dat Hij een weg voor ons zal berijden om al zijn geboden te onderhouden.⁵ Tiende betalen vraagt in het begin geloof, maar zoals Jezus heeft gezegd: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt.'⁶ Het beginsel van de tiende wordt ons duidelijk als we die betalen. Ik geloof echt dat het mogelijk is armoede te boven te

komen door geloof te oefenen en de Heer een gedeelte terug te geven van het weinige dat we hebben.

Leden van de kerk die geen tiende betalen, verliezen hun lidmaatschap niet; ze verliezen slechts zegeningen. Door Maleachi vraagt de Heer: 'Mag een mens God beroven? (. . .) En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing.'⁷ Als wij op de Heer vertrouwen, en Hem het tiende deel teruggeven dat Hij van ons vraagt, zal Hij 'de vensters van de hemel' voor ons openen. Zijn belofte staat vast: '[Ik zal] zegen in overvloed op u uitgieten.'⁸ Hoewel we door het betalen van onze tiende zowel stoffelijk als geestelijk gezegend worden, is de enige absolute belofte aan de

getrouwen: 'Gij zult de schatten der eeuwigheid bezitten.'⁹

President Heber J. Grant heeft in dit verband gezegd: 'Voorspoedig gaat het met wie de wet van tiende onderhouden. Als ik voorspoedig zeg, denk ik niet alleen in termen van guldens en centen. (. . .) Wat ik als echte voorspoed beschouw (. . .) is groei in kennis over God, in getuigenis en in de kracht om het evangelie na te leven en ons gezin aan te sporen dat ook te doen. Dat is voorspoed in werkelijke zin.'¹⁰

Zuster Yaeko Seki heeft een deel van die belofte in vervulling zien gaan. Zij schrijft: 'Samen met mijn man en kinderen was ik een dagje naar een nationaal park in het

Hidageberge gegaan. (. . .) Omdat ik ons vierde kind verwachtte en erg moe was, ging ik onder een boom liggen. (. . .) Ik [begon] na te denken over onze financiële problemen. Ik zag het niet meer zitten en barstte in tranen uit. "Heer, we betalen een volledige tiende. We hebben al zoveel opgeofferd. Wanneer gaan voor ons de vensters van de hemel open en worden onze lasten verlicht?"

'Ik bad met mijn hele hart. Toen draaide ik me om zodat ik naar mijn man en kinderen kon kijken, die lachend met elkaar aan het spelen waren. (. . .) Plotseling getuigde de Geest tot mij dat mijn zegeningen overvloedig waren en dat mijn gezin de grootste zegen was die mijn

Robert C. Bowden dirigeert de mannen van het Mormoons Tabernakelkoor en het Mormon Youth Chorus tijdens de priesterschapsbijeenkomst van de conferentie.



hemelse Vader mij kon geven.¹¹

Voor velen onder ons zijn de venteren van de hemel opengegaan. Daarom beschouwen we de tiende niet als een offer, maar eerder als een zegen, en zelfs een voorrecht.

Een van de grote zegeningen van de mensen van deze kerk is, dat ze eens per jaar bij de bisschop komen, hun tiende vereffenen en vertellen of ze met hun bijdrage een volledige tiende hebben betaald. Voor de bisschoppen is dit ook een grote zegen. Ik herinner me een man in onze wijk met een groot gezin die al zijn kinderen mebracht naar de tiende-vereffening. Beginnend met de jongste liet hij iedereen aan de bisschop vertellen of wat ze betaald hadden, een tiende was. Als alle kinderen aan de beurt geweest waren, bracht hij verslag uit voor zijn vrouw en zijn gezin. Dat gezin is overvloedig gezegend voor hun getrouwheid.

Wees er zeker van dat de tienden van deze kerk besteed worden zoals in de openbaring in 1838 aan de profeet Joseph Smith bekendgemaakt is. De achttien kerkleiders die in afdeling 120 van de Leer en Verbonden genoemd worden, komen bij elkaar om die gewijde gelden een bestemming te geven. Degenen onder ons die in die raad zitting hebben, weten dat die heilige taak vervuld wordt in overeenstemming met de 'stem [van de Heer] tot hen'.¹²

President Hinckley heeft de bouw aangekondigd van meer tempels dan er ooit in de geschiedenis gebouwd zijn. De behoefte aan tempels is overal op de wereld groot. Dat komt omdat het geestelijke heilgdommen zijn. Wie naar de tempel gaan, kunnen bescherming vinden tegen Satan en zijn verlangen om hen en hun gezin te vernietigen. Tegen kerkleden in afgelegen gemeenten van de kerk die een tempel in de buurt willen hebben, wil ik voorstellen eerst uw geloof te tonen en uw tiende te betalen zodat u de tempelzegeningen waardig bent. Zoals de Heer aan de ouderlingen van de kerk in Kirtland geopenbaard heeft: "Tot aan de komst van de Zoon des Mensen wordt de tijd "heden" genoemd, en voorwaar, het is een tijd van opoffe-

ring, en een tijd voor het heffen van tienden van mijn volk.¹³

De Heer spreekt over offers in het meervoud. Ik denk dat Hij van ons verwacht dat we, als teken van getrouwheid, onze tiende en vastengaven betalen om de armen en behoeftigen te helpen. Maar we zijn zo bevoorrecht nog andere offers te brengen, niet bij wijze van opdracht, belasting of kerkelijk bevel. Dat kunnen giften zijn voor het algemeen zendingsfonds, het fonds voor humanitaire hulp, en het fonds voor het Boek van Mormon. We hebben ook het voorrecht vrijwillig bij te mogen dragen aan de bouw van de nieuwe tempels die president Hinckley heeft aangekondigd.

Kortgeleden ontving ik een anonieme brief van iemand die een aanzienlijk offer bracht voor het algemeen tempelfonds van de kerk. Ze schreef: "Toen ik geld voor mezelf wilde uitgeven, besloot ik daarvan af te zien en het geld in het tempelfonds te storten. Dat berekende: geen nieuwe kleren of schoenen, boeken, afspraken met de kapper, sieraden of iets persoonlijks totdat ik mijn doel bereikt had. Ik dacht dat het een offer zou zijn, maar ik vond er juist vreugde in. Het is een vrijkende ervaring geweest."

De profeet Joseph Smith heeft eens gezegd: "Een godsdienst die niet vergt dat men alles opoffert, is nooit krachtig genoeg om het geloof te ontwikkelen dat onontbeerlijk is voor het leven en het eeuwig heil." Hij vervolgt: "Degenen die dat offer niet brengen, kunnen dat geloof niet bezitten, omdat de mens afhankelijk is van dat offer om dat geloof te verkrijgen."¹⁴

Onze gaven worden geheiligd door ons geloof. Onlangs woonde ik een avondmaalsdienst bij in mijn eigen wijk. Vóór de dienst overhandigden een aantal mensen hun bijdrage aan de leden van de bisschop. Ze glimlachten en zagen er gelukkig uit. Die envelopjes bevatten hun tiende en andere offergaven die ze met vreugde betaalden als een nederige uiting van hun dankbaarheid voor de zegeningen van de Heer. Dat was een blijk van hun geloof.

Gods werk gaat in veel delen van de wereld vooruit als nooit te tevoren, vooral in landen waar het economische niveau niet hoog is en nieuwe leden zich nog steeds het beginsel van geloof eigen maken en leren hoe dat verband houdt met zegeningen. Een getrouw lid zijn van deze kerk vraagt offers en toewijding. Dat betekent dat werelds plezier en aardse bezittingen niet ons belangrijkste doel moeten zijn omdat voor de gave van eeuwig leven de bereidheid vereist is, alles wat we hebben en zijn te offeren om dat te verkrijgen.

In de tijd van het Oude Testament heeft de Heer een epidemie over Israël laten komen en veel mensen stierven daardoor. Hij gebood David een offer te brengen op de dorsvloer van de Jebusiet Arauna. Toen David naar Arauna toegaan, en Arauna hoorde waarvoor hij gekomen was, bood hij hem edelmoedig alles aan wat voor het offer nodig was. David gaf een wijs antwoord: "Ik wil het in elk geval van u voor de volle prijs kopen, want de Here, mijn God, wil ik geen brandoffers brengen, die mij niets kosten."¹⁵ Hij kocht de dorsvloer, bracht het offer, en de epidemie hield op.

In deze tijd worden we bezocht met een epidemie van geweld, kwaad, en slechtheid in vele vormen. Degenen die zich aan hun verbonden houden en hun tiende en offergaven betalen, zullen extra beschermd zijn tegen die gevaarlijke hedendaagse vormen van het kwaad. Maar die bescherming valt ons niet ten deel door een offer dat ons niets kost.

Ik zeg dat omdat duidelijk is welke weg de godsdiensten van de wereld inslaan. Als iets goedkoop verkregen kan worden, zonder inspanning of opoffering, heeft men er geen bezwaar tegen. Daar tegenover verisen de zegeningen van het lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zowel inspanning als opoffering. Onze godsdienst belijden we niet alleen op zondag. Het vraagt voorbeeldig gedrag en inspanning, elke dag van de week. Het houdt in dat we roepingen aanvaarden en trouw

vervullen. Het betekent: een krachtig karakter, integriteit en eerlijkheid voor de Heer en onze medemens. Het betekent dat ons huis een plaats moet zijn van heiligheid en liefde. Het betekent: een meedogenloze strijd tegen een bombardement van werelds kwaad. Het houdt in dat we soms impopulair zijn en ons niet aansluiten bij de algemene opinie.

Ik voel me vereerd en bevoorrecht dat ik een klein aandeel heb in dit heilige werk. Dit is een geweldige tijd waarin het evangelie over de hele wereld verkondigd wordt. Het is geweld om te zien. Het is het werk van God. Het wordt geleid door het hoofd van deze kerk, onze Heer en Heiland, Jezus de Christus. President Gordon B. Hinckley is zijn profeet, ziener en openbaarder. Ik geloof dat president Hinckley's geïnspireerd leiderschap de hele mensheid tot zegen is.

Het grootste offer heeft de Heiland zelf gebracht toen Hij zijn eigen leven gaf. Dat is voor ons een reden ons af te vragen: 'Hoeveel bloeddruppels heeft Hij voor mij vergoten?' Ik getuig dat Jezus de Christus is, de heilige Zoon van God, de heelmeeester van onze ziel, onze Heiland en Verlosser van de mensheid. Daarvan getuig ik in zijn heilige naam, Jezus Christus. Amen. □

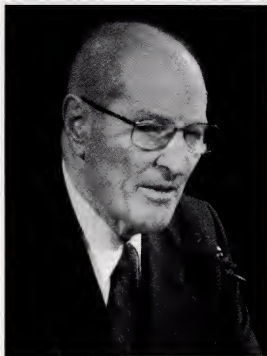
NOTEN

1. LV 119:4.
2. Handboek kerkbestuur, boek 1, 1998, blz. 134.
3. Brief van D. Brent Clement, president van het zendingsgebied Seoul (Korea), 1981.
4. *Ensign*, augustus 1997, blz. 7.
5. Zie 1 Nephi 3:7.
6. Johannes 7:17.
7. Maleachi 3:8.
8. Maleachi 3:10.
9. LV 38:39.
10. *Gospel Standards*, Heber J. Grant, blz. 48.
11. Yaeko Seki, 'De vensters van de hemel', *De Ster*, maart 1992, blz. 17.
12. LV 120.
13. LV 64:23.
14. Joseph Smith, *Lectures of Faith*, 6e lezing.
15. 2 Samuël 24:24.

Hoop door de verzoening van Jezus Christus

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ware hoop is veel meer dan verdromen. De geestelijke ruggengraat wordt erdoor verstevigd, niet verzwakt.



meestal in de zin van dat we 'hopen' op een bepaalde tijd ergens aan te komen. We 'hopen' dat de wereld-economie beter wordt. We hopen op een bezoek van een dierbare. Die hoop is oprecht, maar geldt voor alledaagse zaken.

Onze teleurstellingen zijn vaak het puin van onze stukgeslagen alledaagse hoop. Daarom wil ik u uitleggen waarom het belangrijk is om ultieme hoop te hebben.

Onze ultieme hoop, wat iets heel anders is, houdt nauw verband met Jezus en de zegeningen van zijn grote verzoening, zegeningen die leiden tot de universele opstanding en ons een kostbare kans tot bevrijdende bekering geven, waardoor wat de Schriften noemen een 'onverzwakte hoop' (2 Nephi 31:20) mogelijk wordt.

Moroni bevestigt: 'Waarop zult gij hopen? Ziet, ik zeg u, dat gij door de verzoening van Christus (...) hoop zult hebben' (Moroni 7:40-41, zie ook Alma 27:28). Ware hoop richt zich dus niet op het tijdelijke, maar op het onsterfelijke en eeuwige!

Het wekt geen verbazing dat 'hoop' verweven is met andere leerstellingen, vooral geloof en geduld.

Net zo goed als twijfel, wanhoop en afstomping samengaan, doen geloof, hoop, liefde en geduld dat ook. Die laatstgenoemde eigenschappen moeten echter voorzichtig en constant worden gevoed, terwijl twijfel en wanhoop, net als paardebloemen, weinig aansporing nodig

Broeders en zusters, ik ben erg dankbaar dat ik vandaag bij u ben. Mijn hoofd glimt nogal, maar niet omdat mijn kapper zijn roeping heeft grootgemaakt. Ik ben weer onder behandeling, wat goed gaat ondanks mijn wisselende conferentiehaartstijl.

Mijn dankbaarheid blijft in de eerste plaats uitgaan naar de Heer, dan naar mijn lieve vrouw en familie, kundige en zorgzame artsen en verpleegsters, en vele vrienden en leden die voor mij bidden.

Om verschillende redenen, broeders en zusters, probeert de huidige maatschappij uit alle macht ergens *hoop* uit te putten. De oorzaken en gevolgen zijn daarbij haast niet van elkaar te onderscheiden.

We gebruiken het woord 'hoop'

hebben om te kiemen en uit te zaaien. Helaas is wanhoop zo natuurlijk voor de natuurlijke mens!

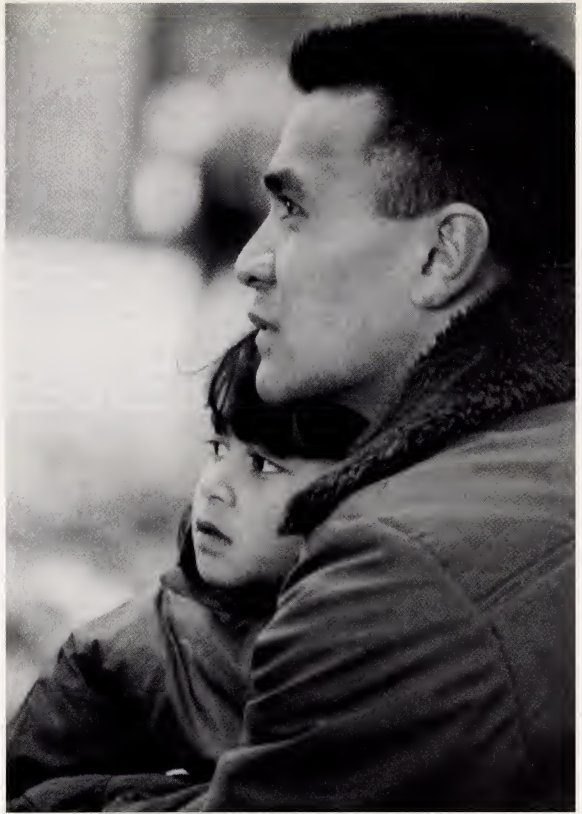
Geduld laat ons bijvoorbeeld gelijkmatiger omgaan met de ongelijkmatigheid van het leven.

Geloof en hoop zijn constant interactief en niet duidelijk te onderscheiden. Toch berusten de verwachtingen van onze ultieme hoop zeker op waarheid (Ether 12:4; zie ook Romeinen 8:24; Hebreëen 11:1; Alma 32:21). Maar in de wiskunde van de herstelde theologie is hoop gelijkvormig aan geloof, maar soms met een grotere omtrek. Geloof is op zijn beurt de zekerheid van wat men hoopt en het bewijs van wat men niet ziet (zie Hebreëen 11:1; zie Ether 12:6; BJS, Hebreëen 11:1). Hoop gaat dus soms verder dan de huidige grenzen van het geloof, maar het komt altijd van Jezus.

Geen wonder dat de 'reveille' van de ware hoop de ziel krachtiger opwekt dan welke muziek ook. Zelfs als er kameraden slapen of deserteren, 'dan houdt nog het anker der hope' (zie lofzang 17, 'Wij danken U, Heer, voor profeten'; zie ook 1 Petrus 1:3). Hoop deed terneer geslagen discipelen vol verwachting naar een leeg tuingraf snellen (zie Marcus 16:1-8; Lucas 24:8-12). Hoop deed een profeet reddende regen zien in een verre wolk die niet groter leek dan een hand (zie 1 Koningen 18:41-46).

Zulke ultieme hoop is het 'anker der ziel' en wordt vastgehouden dankzij de gave van de Heilige Geest en geloof in Christus (Hebreëen 6:19; zie Alma 25:16; Ether 12:9). Aan de andere kant kan een levensvisie zonder uitzicht op onsterfelijkheid niet alleen hoop maar ook het eigen verantwoordelijkheidsgevoel dimmen (zie 1 Korintiërs 5:19; Alma 30:18).

Toegegeven, er zijn veel mensen die netjes door het leven gaan, zonder diepe religieuze gevoelens te uiten, maar die toch zonder het te weten het 'licht van Christus' ontvangen dat een ieder in zekere mate verlicht (zie LV 84:46; Moroni 7:16; Johannes 1:9). Anderen hebben een openlijk erkende spiritualiteit waar-



aan zij, heel aanbevelenswaardig, hun kracht ontlenuen.

Omdat onze alledaagse hoop niettemin zo kwetsbaar is voor het schrijnende of onverwachte, is er in de wereld een toenemende en diepgaande bestaansangst. Mensen mopperen cynisch op de politiek. Velen voelen zich belaagd door de vele andere problemen die in de samenleving de kop opsteken.

Zelfs zij die zich geestelijk geborgen weten, voelen de kou in de lucht. Het koude secularisme is de oorzaak van veel rillingen, nu zovelen hebben toegegeven aan wat senator Patrick Moynihan 'de afgezwaakte

definitie van perversiteit' noemt ('Defining Deviancy', *The American Scholar*, winter 1993, blz. 17). Veel wanhoop vloeit voort uit ongerechtigheid — maar dan wel zoals God ongerechtigheid definieert. Er is zoveel beroering en tweedracht.

Het is dan ook geen wonder dat het resulterende verlies aan hoop bijna altijd de zelfzucht ontketent; velen zien dan geen andere weg meer dan zichzelf te behagen.

Wie van hoop ontdaan is, zo merkt Paulus op, kan de neiging krijgen te eten en drinken, want morgen sterven wij, in de foute veronderstelling dat als een mens sterft,

dat het einde is (zie 1 Korintiërs 15:32; Alma 30:18).

En hoezeer ik de naderende stormen ook betreuf, zullen die ook hun nut hebben. De gebeurtenissen zullen hernieuwde aandacht vestigen op Gods hogere wegen en zijn koninkrijk, dat 'schoon als de zon, en helder als de maan' (LV 105:31) zal worden.

De mensen en de naties zullen naar eigen believen keuzes maken, maar ze kunnen de uiteindelijke gevolgen van die keuzes niet veranderen.

Laten we daarom tijdens dit versnelde rijpingsproces niet verbaasd zijn dat het onkruid steeds meer op onkruid gaat lijken. Gedurende deze tijd van 'radelose angst onder de volken' (Lucas 21:25) zal er zelfs wat vrijmakende beroering zijn: 'Want het koninkrijk van de duivel moet beven, en zij, die er toe behoren, moeten noodzakelijk tot bekering worden [bewogen] (. . .)' (2 Nephi 28:19).

Dusdanigen zullen echt 'bewogen' worden, hoewel we alleen kunnen speculeren hoe dat zal gebeuren.

Ondertussen aanvaarden degenen met ultieme hoop de waarheid van dit korte vers: 'Maar alle dingen moeten op hun tijd geschieden.'

We doen er dus goed aan te bezien wat de status van de hoop in ons huidige bestaan is, waarin Gods geboden voor zoveel mensen onbegrijpelijk lijken. Toegegeven, volgens de Schriften is het ongewoon dat de stem van het volk iets verlangt wat strijdig is met wat juist is, maar als het gebeurt, met de massale ommezwaaai in hoe de samenleving denkt, dan zullen de oordelen van God komen (zie Mosiah 29:26-27). Alleen de aanvaarding van de openbaringen van God brengen de benodigde richting en correctie en daarmee een 'onverzakte hoop' (2 Nephi 31:20) met zich mee.

Ware hoop houdt ons 'ijverig werkzaam' voor een goede zaak, zelfs als deze op het aardse scorebord lijkt te verliezen (LV 58:27). Evenzo is ware hoop dus veel meer dan wensdromen. De geestelijke ruggengraat wordt erdoor verstevigd, niet

verzakt. Hoop is sereen, niet frivol, gretig zonder naïef te zijn, en prettig constant zonder verwaand te zijn. Hoop is realistisch afwachten in de vorm van vastbeslotenheid — niet alleen om tegenspoed te overleven, maar sterker nog, goed te verdragen, tot het einde toe (zie LV 121:8).

Hoewel hoop een levendige eigenschap is, is zij in stilte aanwezig bij begrafenissen. Onze tranen zijn net zo nat, maar niet uit wanhoop. Het zijn tranen van verdiepte verbondenheid door de pijnlijke scheiding. Die tranen van scheiding gaan spoedig over in tranen van heerlijke afwachting.

Ware hoop inspireert tot stille, christelijke dienstverlening, niet opzichtig, publiekelijk fanatisme. Finley Peter Dunne zegt daarover schelms: 'Een fanaticus is iemand die doet wat volgens hem de Heer zou doen als Hij de feiten kende (. . .)' (aangehaald in *The Third — And Possibly The Best* — 637 *Best Things Anybody Ever Said*, samengesteld door Robert Byrne, New York: Atheneum, 1986, nr. 549).

Maar als we inderdaad al te ongeduldig zijn, zeggen we daarmee dat wij weten wat het beste is — beter dan God weet. Het is vreemd dat wij die een polshorloge dragen, raad proberen te geven aan Hem die zicht heeft op kosmische klokken en kalenders.

Omdat God wil dat we thuiskomen, nadat wij meer zoals Hij en zijn Zoon zijn geworden, moet het een deel van deze ontwikkelingsgang zijn dat Hij ons onze zwakheden toont. Dus als wij ultieme hoop hebben, zijn we onderworpen, omdat met zijn hulp die zwakheden zelfs sterk kunnen worden (zie Ether 12:27).

Het is echter niet gering om je zwakheden voorgelaten te krijgen, want het leven stelt ze geregeld aan de kaak. Toch hoort dit bij het komen tot Christus, en is het een vitaal maar pijnlijk onderdeel van Gods plan van gelukzaligheid. Ouderling Henry B. Eyring heeft bovendien heel wijs gezegd: 'Als je liever er dan instructie krijgt, krijg je misschien geen van beide' (*To Choose and Keep a Mentor*, toespraak

aan medewerkers van BYU tijdens de '1993 Annual University Conference' [1993], blz. 42).

Door hoopvol voorwaarts te streven, kunnen we herhaaldelijk en blij bereiken wat gisteren de verre horizon was, en daardoor ook uit onze heel eigen ervaring hoop putten. Daarom zegt Paulus dat 'de verdrukking volharding uitwerkt; en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop' (Romeinen 5:3-4). Daarom zingen wij terecht over God: 'Wij hebben Hem dikwijls beproefd' (lofzang 17).

Toegegeven, de persoonlijke omstandigheden van hen met ware hoop worden soms geschud als in een caleidoscoop. Maar met het oog des geloofs, zelfs in hun veranderde alledaagse omstandigheden, zien ze nog steeds het goddelijke patroon en doel (zie Alma 5:15).

Zo werken de waarlijk hoopvollen bijvoorbeeld temidden van vervallen aan een sterk en gelukkig gezin. Ze zijn daarin gestaag, zoals Jozua: 'Ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen' (Jozua 24:15).

Misschien kunnen we niet de hele wereld verbeteren, maar we kunnen proberen recht te zetten wat er in ons eigen gezin mis is. Tolkien houdt ons voor:

'Het is niet aan ons het wereldgehoort te beheersen, maar om in onze levenstijd te doen wat wij kunnen, het kwaad te ontworpen op de akkers om ons heen, opdat zij die na ons komen schone grond mogen bewerken. Maar wij bepalen niet wat voor weer zij krijgen' (J.R.R. Tolkien, *The Return of the King* [1965], blz. 190).

Broeders en zusters, op onze akkertjes kunnen wij schone grond nalaten voor komende generaties te bewerken! Zo zien we dat niet alleen liefde thuis begint, maar ook hoop!

Ongeacht onze akker kunnen we, zoals Paulus zegt, 'ploegen in hope', zonder om te zien, en zonder toe te staan dat morgen de gijzelaar van gisteren is (1 Korintiërs 9:10).

Oprechte, ultieme hoop laat ons liefdevoller zijn, zelfs als de liefde van velen verkoelt (zie Matteüs 24:12). We moeten heiliger zijn,

zelfs als de wereld in ongerechtigheid rijpt; beleefder en geduldiger in een grovere en bottere wereld, en sterk van hart zijn, zelfs als het hart van anderen hen begeeft (zie Moroni 10:22).

Hoop kan besmettelijk zijn, vooral als we bereid zijn tot het afleggen van verantwoording aan al wie ons rekenschap vraagt van de hoop in ons (zie 1 Petrus 3:15). President Brigham Young heeft gezegd dat we, als we anderen geen kennis geven en geen goed doen, bekrompen worden in onze visie en gevoelens (*Deseret News Weekly*, 9 mei 1855, blz. 68).

Als we attent zijn op wat wij kunnen doen, zal de Heilige Geest ons 'alles tonen' wat we moeten doen, want dat is een van de inspi-

rerende rollen die Hij speelt (zie 2 Nephi 32:5).

De kans om iemand te helpen die de hoop verloren heeft, ligt misschien niet verder dan binnen onze eigen familie, een ontmoedigde buur, of iemand om de hoek. Door een kind te helpen met lezen, of een eenzame bejaarde in een tehuis, of gewoon een karweitje te doen voor een drukbezette ouder, kunnen we veel voor anderen betekenen. Ook kan een simpel praatje over het evangelie iemand hoop geven.

Maak u er ondertussen niet druk over dat de kloof in de wereld tussen hen die wereldsgezind en normloos zijn en hen die geestelijke waarden vasthouden, groter wordt.

Laten wij, die met hoop zijn gezegend, als discipelen niet

bekrompen zijn, maar de hand toesteken aan allen die om wat voor reden dan ook zijn afgebracht van de hoop van het evangelie (zie Kolossenzen 1:23).

Zoals in de door Charles Wesley geschreven lofzang 'Kom, de reis nu hervat' staat, zal ons leven spoedig als een droom voorbij zijn. Op verschillende manieren, zoals we allen weten. Maar zij die volhouden 'met de hoop en 't geduld die de liefste slechts kent' zullen de volgende heerlijke woorden horen: "Ga de vreugde thans in, in mijn rijk u bereid" (lofzang 152).

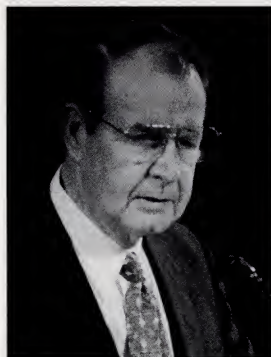
Moge dit heerlijke moment op zekere dag ons deel zijn door het evangelie van de hoop — in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □



Kleine tempels — grote zegeningen

Ouderling David E. Sorensen
van de Zeventig

Alleen al de aanwezigheid van een tempel moet dienen als herinnering aan de verbonden die we hebben gesloten, de noodzaak om integer te zijn en het feit dat God nooit ver weg is.



Broeder Maxwell, u bent heel waardevol voor de kerk en de hele wereld tot zegen. Moge God u bewaren en zegenen.

Broeders en zusters, het is een schrikaanjagende ervaring om hier voor u te staan. Als kind woonde ik op een boerderij in het zuiden van Utah en ik heb heel wat uurtjes in het zadel doorgebracht om het vee bij elkaar te halen en te verzorgen. Ik moet toegeven dat ik me enerzijds meer op mijn gemak zou voelen als ik nu een woeste stier moest ontwijken dan dat ik moet spreken; anderzijds weet ik dat ik mij temidden van vrienden bevind, en ik geloof met mijn hele hart in het belang van het werk dat wij doen.

In de begintijd van de kerk, toen het aantal leden nog klein was,

heeft de profeet Joseph Smith tegen een groepje mannen gezegd: 'U weet niet meer van de bestemming van deze kerk en dit koninkrijk dan een baby in de schoot van zijn moeder. U kunt het niet omvatten (. . .) Er is hier vanavond slechts een handjevol priesterschapsleiders, maar deze kerk zal zich over Noord- en Zuid-Amerika verspreiden — zij zal zich over de wereld verspreiden' (Naar een citaat van Wilford Woodruff, Conference Report, April 1898, 57). Wij zien hoe deze profetie nu gedeeltelijk wordt vervuld.

Met de groei van het ledental over de hele wereld is de behoefte aan tempels toegenomen. President Hinckley heeft dertien jaar geleden gezegd: 'Het heilige belangrijke werk in de tempel moet versneld worden en om dit te bereiken moet de tempel dichter tot de mensen komen in plaats dat de mensen zo ver naar de tempel moeten reizen' (Conference Report, Oct. 1985, 71; *Ensign*, Nov. 1985, 54).

Misschien kan ik even een paar getallen noemen die aantonen hoe ver de kerk gevorderd is bij haar inspanningen om de tempels dichterbij de leden te brengen:

In het jaar 1900 waren er maar vier tempels in gebruik — allemaal in de staat Utah.

In de daarop volgende vijftig jaar, van 1900 tot 1950, werden nog vier tempels ingewijd zodat er in totaal acht waren. Dus gedurende de eerste honderd jaar bouwde de

kerk ongeveer één tempel per decennium.

In de dertig jaar van 1951 tot 1980 werden er nog elf tempels gebouwd. Nu waren er in totaal negentien. Het tempo lag al hoger, maar toch waren er nog veel leden voor wie een tempelbezoek jarenlang sparen en een lange reis betekende.

In de jaren tachtig was er grotere nadruk op tempelbouw; in 1997 waren er 32 tempels ingewijd, oftewel twee per jaar.

Nu is de kerk aan een tijdperk begonnen waarin men zich meer op de bouw van tempels richt dan ooit tevoren. In 1998 zijn er twee tempels ingewijd, is men aan de bouw van vijftien tempels begonnen en is men voor nog eens 26 tempels bezig met de voorbereidingen op de eerste-spadedesteking. Deze 43 tempels plus de tempels die al in bedrijf zijn, brengen het totale aantal op 94.

Dat is een buitengewone zegen voor ons als leden van de kerk. In het Oude Testament lezen we iets over de vreugde die voortvloeit uit het bouwen van deze heilige gebouwen: 'Zij zongen beurtzangen van lof en prijs aan de Heer (. . .) En al het volk juichte met groot gejuich en loofde de Heer, omdat het fundament van het huis des Heren gelegd was' (Ezra 3:11; zie ook vs. 10, 12, 13).

Wanneer wij de bouw van die nieuwe tempels gadeslaan, denk ik dat wij ook de gelegenheid krijgen om de Heer te prijzen en te huilen van vreugde.

Nu we merken hoezeer president Hinckley en anderen zich toeleggen op het bouwen van nieuwe tempels, moeten we onszelf misschien eens rustig afvragen waarom tempels zo belangrijk zijn. Niet-leden van de kerk begrijpen misschien niet eens wat het verschil is tussen onze gewone kerkgebouwen, waarvan er duizenden zijn, en die heel bijzondere gebouwen die we tempels noemen.

President Hinckley heeft dat verschil als volgt aangegeven: 'Die unieke wonderbaarlijke gebouwen en de verordeningen die er worden bediend, vertegenwoordigen het

hoogste niveau van onze aanbidding. Die verordeningen worden de krachtigste uiting van onze theologie' (Gordon B. Hinckley, Conference Report, Oct. 1995, 72). Met andere woorden, tempels zijn heel waardevol voor ons omdat wij daardoor de kern van onze theologie tot uitdrukking kunnen brengen, namelijk dat wij tot Christus willen komen.

Dat gebeurt op twee manieren in de tempel. Ten eerste herinnert hij ons symbolisch en letterlijk aan Christus en zijn Vader, en leren wij hen daardoor kennen. We weten dat Christus een belangrijk deel van zijn bediening in de tempel te Jeruzalem doorgebracht heeft (zie Johannes 7, 8; Matteüs 21-23; Marcus 11-12; Lucas 20). Hij gebruikte de symboliek in de tempel regelmatig als basis voor zijn leringen en vergeleek zichzelf vaak met symbolen die in de tempeldiensten gebruikt werden, zoals licht en water (zie Johannes 7:38; 8:12). In onze huidige tempeldiensten vinden we veel symbolische toespelingen op Christus terug, van de spits buiten die onze gedachten naar de hemel richt tot aan de witte kleding die we binnen dragen als teken dat wij, zoals in het boek Openbaring staat, gekomen zijn 'uit de grote verdrukking; en [wij] hebben [onze] gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed des Lams' (zie Openbaring 7:14).

Tempels vormen een constante, tastbare herinnering aan de genade en goedheid van de Vader. Hierdoor kunnen grote groepen heiligen zichzelf versterken. President George Q. Cannon heeft gezegd: 'Iedere steen die voor het fundament voor een tempel wordt gelegd en elke voltooide tempel (...) vermindert de macht van Satan op aarde en versterkt de macht van God en de godsvrucht' (George Q. Cannon bij de ceremonie ter ere van het leggen van de hoeksteen van de tempel te Logan, 19 sept. 1877, Nolan Porter Olsen, *Logan Temple The First 100 Years*, 34).

Tempels zijn altijd het zinnebeeld geweest van de aanwezigheid van de Heer. 'En zij zullen Mij een heiligdom

maken, en Ik zal in hun midden wonen,' zei de Heer. 'En Ik zal dáár met u samenkomen en (...) met u spreken' (Exodus 25:8, 22). Door regelmatige aanbidding in het huis van de Heer komen wij dicht tot God. We kunnen Hem leren kennen en ons welkom voelen, ja, thuis voelen in zijn huis.

Nu er zoveel tempels overal ter wereld komen, zullen meer mensen een tempel in de buurt hebben die hen zal herinneren aan Christus en zijn offer voor ons. Alleen al de aanwezigheid van een tempel moet dienen als herinnering aan de verbonden die we hebben gesloten, de noodzaak om integer te zijn en het feit dat God nooit ver weg is.

Niet alleen doordat hij tastbaar aanwezig en rijk aan uiterlijke symboliek is, kan een tempel ons inspireren om tot Christus te komen, maar er is nog een manier — dat zijn de verordeningen die we er bedienen. Alle tempelverordeningen draaien om Jezus Christus en

zijn goddelijke zending, en worden voltrokken door het gezag van het Melchizedeks priesterschap. In Leer en Verbonden 84 staat: 'En zonder de verordeningen er van, en zonder het gezag van het priesterschap, wordt de macht der goddelijkheid niet aan de mensen in het vlees geopenbaard' (Leer en Verbonden 84:21). Iedere verordening zit zo in elkaar dat wij er iets over Christus door te weten komen en over onze relatie tot God.

Sommige verordeningen in de tempel lijken gemakkelijk te begrijpen, zoals het eeuwig huwelijk. Andere verordeningen vergen zorgvuldige, langdurige geestelijke voorbereiding voordat hun volledige betekenis tot ons doordringt. In zijn eerste brief aan de Korintiërs legde Paulus uit dat wij absoluut de Geest van God bij ons moeten hebben om de dingen van God te kunnen begrijpen: 'Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God,



opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is' (1 Korintiërs 2:12; zie ook vers 11, 14). Wanneer wij door de Geest van God zijn plan voor ons leren begrijpen en kennen, zullen wij niet alleen meer kennis verwerven, maar ook een grotere mate van vrede en medeleven ontwikkelen.

Tempelverordeningen stellen ons ook in de gelegenheid om onze familielieden te versterken, iets wat tegenwoordig dringend noodzakelijk is. Wij kunnen dat doen door plaatsvervangend verordeningen voor onze voorouders te voltrekken. Zodoende leggen we een 'verbindende schakel' tussen ouders en kinderen (LV 128:18). Wij kunnen ons in de tempel bijvoorbeeld plaatsvervangend laten dopen voor voorouders die misschien niet de kans hebben gehad om het evangelie tijdens hun leven te horen (zie 1 Korintiërs 15:29).

Ik was in Japan toen een man van 21 jaar het evangelie aanvaardde. Na zijn doop was hij het enige lid van de kerk in zijn familie. Hij deed familiehistorisch onderzoek voor zijn grootvader zodat hij plaatsvervangend verordeningen voor hem kon ontvangen. Zo kon hij letterlijk iets voor hem doen wat zijn grootvader niet meer zelf kon doen. Toen deze jongeman uit het doopvont oplom, had hij tranen in zijn ogen. Hij zei: 'Nu weet ik en voel ik, heb ik een getuigenis, dat ik niet het enige lid van deze kerk in mijn familie ben.' Die verordeningen versterkten de band met zijn familie en brachten een nieuw gevoel van saamhorigheid in zijn leven.

Bij de inwijding van de tempel te Manti bad president Lorenzo Snow: 'Moge deze heilige tempel voor hen als de poort van de hemel zijn waarachter het rechte en smalle pad ligt dat tot eeuwig levens en eindelooze heerschappij leidt' (Inwijding van de tempel te Manti, 17 mei 1888).

Broeders en zusters, de poort van de hemel staat voor ons open en de Heer Jezus Christus nodigt ons uit om tot Hem te komen.

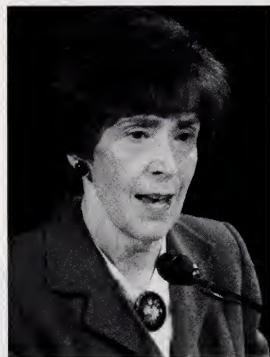
Hiervan getuig ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Getuig van Hem

Zuster Susan Lillywhite Warner

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk

In een maatschappij van veranderlijke waarden en verwarrende meningen kan een getuigenis het middel zijn waarmee ouders hun kinderen houvast geven in het geloof.



Daar onze hemelse Vader wil dat we Hem kennen en zijn liefde voelen, heeft Hij een wereld ontworpen vol schitterende scheppingen die getuigen van Hem en zijn Zoon, Jezus Christus. Heeft u ooit geteld hoeveel zaken van de Heiland getuigen? Er zijn zonsondergangen, schelpen, seringen en meren, insecten en andere dieren, wonderschone ochtenden en de hemel vol sterren.

De Heer heeft zelf tegen Mozes gezegd: 'Alle dingen, zowel de tijdelijke als de geestelijke, zijn geschapen en gemaakt om van Mij te getuigen; dingen, die boven in de hemelen zijn, en dingen, die op de aarde zijn, en dingen, die in de aarde zijn; en dingen die onder de aarde zijn, zowel boven als onder, getuigen alle dingen van Mij' (Mozes 6:63).

Waar we ook mogen zijn, we zien de opkomende zon die getuigt van

het Licht van Christus dat ons hart vervult en ons verstand verlicht. De machtige rivieren en bochtige stromen getuigen dat de Heiland de bron is van het levende water dat onze dorst naar geestelijke zaken kan lessen. De lelies op het veld en zelfs de kleinste mus getuigen van zijn overvloedige en persoonlijke zorg.

Maar van al Gods opmerkelijke scheppingen zijn alleen wij, zijn kinderen, geschapen naar zijn beeld en gelijkenis. Alleen wij, zijn kinderen, hebben de mogelijkheid om onze eigen geestelijke overtuiging te vormen. En alleen wij kunnen uiting geven aan ons getuigenis van Hem. Wij, zijn kinderen, verheugen ons in ons voorrecht en de heilige verplichting om van Hem en zijn evangelie te getuigen.

Nog niet zo lang geleden kreeg onze kleindochter Susie nieuwe standaardwerken. Ze woont in een gebied waar haar klasgenoten en haar leerkracht geen lid zijn van de kerk, en daarom wilde ze hun vertellen over de geloofsartikelen die in haar nieuwe Schriften stonden. Het leek haar een goed idee om dat te doen tijdens het wekelijkse praatuur-tje, waarin ze elkaar nieuwswaardige zaken kunnen vertellen. Toen dat moment aanbrak ging de achtjarige Susie voor de klas staan en begon: 'Wij geloven in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest.' Ze ging verder, maar toen ze bij het zevende geloofsartikel kwam, klagde een klasgenoot hardop: 'Dat is geen actueel nieuws!' De leerkracht, evenmin lid van de kerk,

antwoordde snel: 'Nou, voor mij is het wel nieuws!'

Wij kunnen allemaal het goede nieuws van het evangelie doorvertellen en spreken over onze overtuiging. Wanneer wij openstaan voor de influisteringen van de Geest, kunnen we allemaal gelegenheden vinden om nederig te vertellen wat we geloven. Zelfs een verlegen kind van acht had het verlangen om anderen te vertellen over de artikelen van haar geloof.

Wanneer wij getuigen van het goede nieuws van het evangelie, zal dat de Heilige Geest uitnodigen om te getuigen van de waarheid van die boodschap. Niet in wat wij zeggen ligt de kracht, maar in de Geest van God die onze woorden begeleidt en bevestigt in het hart van wie luistert. Nephi legt in het Boek van Mormon uit: 'Want wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert de macht van de Heilige Geest het tot het hart der menskinderen' (2 Nephi 33:1).

Wanneer we uitkomen voor onze mening en nederig zeggen wat we geloven en voelen, getuigt de Geest ook tot onze eigen ziel dat wat we zeggen wáár is. President Boyd K. Packer heeft het eenvoudig onder woorden gebracht: 'Men krijgt een getuigenis door het te geven' ('De lamp des Heren', *De Ster*, december 1988, blz. 32).

In een maatschappij van veranderlijke waarden en verwarrende meningen kan een getuigenis het middel zijn waarmee ouders hun kinderen houvast geven in het geloof. Wij doen dat thuis door in woord en daad te getuigen van Jezus Christus en zijn evangelie. We doen dat als we samen bidden, de Schriften bestuderen en regelmatig gezinsavond houden. Aan tafel kunnen ouders en kinderen elkaar vertellen wat ze tijdens bijeenkomsten en activiteiten in de kerk geleerd hebben, hoe ze in hun dagelijkse bezigheden de evangeliebeginselen toepassen. In de beslotenheid van het gezin kunnen kinderen leren hun liefde en dankbaarheid te uiten voor hun hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, en voor de zegeningen die we ontvangen tijdens



ons leven met onze huisgenoten op deze prachtige aarde.

Kinderen hebben hun eigen geestelijke gevoeligheid, en zij kijken op hun manier naar de scheppingen van onze hemelse Vader. Ze hebben van nature belangstelling voor de worm die in een modderpoel kruipt, ze zijn verrukt van het geluid van de zee in een schelp, geboeid door de wolkenfiguren in de lucht. Het is een verrukkelijk voorrecht voor ieder van ons om de hand van een kind te vatten en het te begeleiden op zijn ontdekkingstocht door deze prachtige wereld — maar het is een nog groter en heiliger voorrecht een kind vertrouwd te maken met de Schepper van deze wereld en te getuigen van zijn liefde voor al zijn kinderen.

Wanneer we onze kleintjes vertellen wat we voelen en van Hem getuigen, zetten we de deur voor ze open om te vertellen wat zij beleven en hun eigen geestelijke inzichten en gevoelens te verwoorden. En wanneer we zorgen dat de kinderen de goddelijke bron van die gevoelens herkennen, zal hun kennis van de Heiland en hun liefde voor Hem groeien, regel op regel en gebod op gebod.

Als kinderen de woorden uit de Schriften horen en er later zelf in lezen, raken ze gewend aan een woordgebruik waarmee ze hun geestelijke gevoelens kunnen uiten. Zelfs heel jonge kinderen kunnen, lang voordat ze kunnen lezen, de boodschap van de Schriften voelen



Bezoekers die geen plaatsje in de Tabernakel konden veroveren, kijken in de Empire Room van het Joseph Smith Memorial Building naar de live uitzending van een conferentiebijeenkomst.

en gaan begrijpen hoeveel God van ze houdt.

Bradley, die nog maar net twee is, vond het fijn om erbij te zijn als het gezin in de Schriften las. Als hij aan de beurt was, pakte hij de Schriften, sloeg voorzichtig de bladzijden om en zei: 'Mijn hemelse Vader houdt van mij; mijn hemelse Vader houdt van mij.' De noot aflatende liefde van onze hemelse Vader en Jezus Christus voelen, is de basis van een getuigenis.

Ik ken een grootvader die onlangs tijdens een familiebijeenkomst in de bergen met zijn kleinkinderen ging wandelen. Toen ze op een open plek in het bos kwamen, zette hij de kinderen op een boomstam en vertelde ze over een jongen van veertien, Joseph Smith, die zijn hemelse Vader een aantal brandende vragen wilde stellen. De grootvader legde uit dat Joseph naar een bos in de buurt van zijn huis ging om er te bidden en dat hij geloofde dat God hem zou antwoorden. De kleinkinderen luisterden stil, maar Johnny van vier, die vaak moeilijk stil kan zitten, kon zich niet

inhouden. Hij flapte eruit: 'Dat verhaal heb ik al eens gehoord.'

De grootvader vertelde van Josephs oprechte gebed en dat het verhoord werd met een bezoek van onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus. Toen hij klaar was, pakte Johnny zijn grootvaders hand en zei: 'Dat was een goed getuigenis, opa.' Hij vond het heerlijk om het verhaal nog eens te horen.

Hoewel de grootvader dat verhaal in zijn leven vele malen verteld had, zei hij: 'Nooit heeft de Geest van de Heer sterker getuigd dan toen ik mijn getuigenis van Joseph Smith aan mijn eigen kleinkinderen gaf.' De grootvader en de kinderen hadden het getuigenis van de Heilige Geest gevoeld. Evenals Johnny, hebben ook onze kinderen de verhalen uit de Schriften wel eens eerder gehoord, maar hebben zij ons ook ons eigen getuigenis horen geven van de waarachtigheid van de verhalen en de beginselen die erin staan?

Wie kan de invloed meten van een eenvoudig, plechtig getuigenis? Wie kan de invloed berekenen van

de Geest die dat bevestigt? Het zaad van een getuigenis dat gezaaid wordt in het hart van kinderen als ze jong zijn, wordt hun hele leven gevoed door het getuigenis van wie genoeg van ze houdt om van de waarheid te getuigen.

Ouders hebben een plechtige taak gekregen. Maar ouders hebben de hulp van anderen nodig — ooms, tantes, vrienden, leiders en leerkrachten, die ook hun getuigenis geven aan kinderen en jongeren. Diverse malen staat in de Schriften: 'Door de mond van twee of drie getuigen zal ieder woord worden bevestigd' (LV 6:28).

Degenen onder ons die grote kinderen hebben, kunnen zich gemakkelijk ontmoedigd voelen en wensen dat we meer hadden getuigd toen onze kinderen nog klein waren. Maar het is nooit te laat. Mijn vader, die vorig jaar overleden is, was mijn hele leven een levend getuigenis voor me. Maar hij heeft ook zijn eigen geschiedenis opgeschreven, niet alleen als getuigenis voor zijn kinderen en kleinkinderen, maar ook voor de komende generaties van zijn nageslacht. Hij had zijn familie niets kostbaarders kunnen nalaten dan het verslag van zijn getuigenis en liefde.

Ik herinner me nog hoe mijn vader zijn getuigenis uitlegde op de vingers van zijn hand.

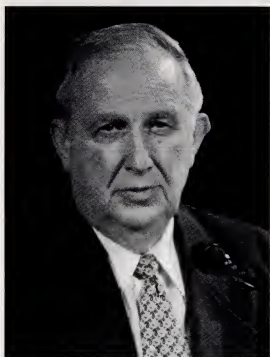
1. God is onze liefhebbende Vader in de hemel.
2. Zijn Zoon, Jezus Christus is onze Heiland en Verlosser.
3. Joseph Smith was een profeet van God en door middel van hem is het evangelie van Jezus Christus op aarde hersteld, en is het Boek van Mormon vertaald.
4. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is nu de kerk van de Heer op aarde.
5. Deze kerk wordt geleid door een profeet, die openbaring ontvangt.

Broeders en zusters, dit is mijn getuigenis. Deze dingen zijn waar. Met al Gods scheppingen geef ik nederig mijn getuigenis van Hem. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De kracht van rechtschapenheid

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twalf Apostelen

Op den duur zal de keuze om te doen wat de Heer als goed heeft aangegeven, altijd de beste resultaten opleveren.



Ik spreek vooral tot de jeugd, hoewel ik hoop dat deze boodschap iedereen ten goede komt. Sommige jongeren zien de toekomst somber in. Zij baseren dat verkeerde idee op wat ze om zich heen en in de wereld zien gebeuren. Ze vinden dat hun toekomst bedreigd wordt door het toenemend aantal echtscheidingen en misdaden, het druggebruik, terrorisme en andere gruwelijkheden die het leven verlammen of verwoesten. Jullie hebben de vreselijke gevolgen gezien van verkeerde keuzen die mensen maken en die hun leven en vaak dat van anderen aantasten. Men noemt dat meestal fouten, gebrek aan inzicht of menselijke zwakte. Steeds gaat dat gepaard met de neiging zichzelf te rechtvaardigen. Wanneer we het eerlijk bekijken,

zijn het gewoon overtredingen van Gods geboden, met de tragische gevolgen waarvoor Hij gewaar-schuld heeft.

Ikzelf ben enthousiast over de toekomst. Dat kunnen jullie ook zijn. Jullie leven in de opwindendste periode van de geschiedenis. Ik kan veel redenen noemen voor dat optimisme. Maar jullie belangrijkste bron van hoop en zekerheid is de volledigheid van de leringen van de Meester. Die zullen je tonen hoe je goed kunt leven. De herstelling van zijn priesterschap en kerk verschaft ons verordeningen en verbonden die, als we ze naleven, ons verzekeren van werkelijk geluk en beduidende verworvenheden.

HET LEVEN IS PRACHTIG

Het leven is prachtig als je moeite doet de schoonheid ervan in te zien. In sommige van de armste landen ter wereld heb ik de zoon in al haar pracht zien opgaan, en gehoord hoe vogels vol vreugde een nieuwe dag begroetten. Ik heb de schoonheid gezien van een vaasje met bloemen naast een nederig huisje, of in de verlegen, stralende glimlach van een spelend kind, verdiept in de ontdekking van de wereld om zich heen.

Je kunt gedeprimeerd raken als je belangstelling gericht is op de media met hun uitvoerige details van de zorgwekkendste gebeurtenissen in de wereld. Als je zorgvuldig kijkt, is er veel om eerbiedig dankbaar voor te zijn in de wereld die onze hemelse

Vader je gegeven heeft. Weet om te beginnen dat je een zoon of dochter bent van God, met goddelijke mogelijkheden. Hij zal je bijstaan bij het opbouwen van een vreugdevol, vol-doeingevend leven.

BESLISSINGEN NEMEN

Aangezien juiste beslissingen essentieel zijn voor het bereiken van je doelen, moet je erover nadenken. Er zijn twee manieren om tot een besluit te komen. De eerste noem ik: *beslissingen op grond van omstandigheden*, de tweede: *beslissingen op grond van de eeuwige waarheid*. Laten we ze allebei bekijken.

Het leidend beginsel bij *beslissingen op grond van omstandigheden* is: kiezen met het oog op het gewenste resultaat, niet op wat goed of verkeerd is. Daaraan hoeven geen normen ten grondslag te liggen. Elke keuze wordt gedaan op grond van wat nu het meest gewenste resultaat oplevert. Iemand die het zo doet, steunt op eigen kracht en capaciteit, en op de hulp van anderen die in zijn voordeel kunnen handelen. Satan moedigt die manier van kiezen aan. Dat geeft hem de beste kans iemand tot schadelijke beslissingen te verleiden, al lijken die op het moment zelf heel aantrekkelijk.

Iemand die beslissingen neemt op grond van omstandigheden zal op den duur zeker ernstige overtredingen begaan. Er is geen ijzere roede, geen waarheid om hem op het goede pad te houden. Hij zal vaak subtiel verleid worden om van de geboden af te wijken. Die keuzen worden gerechtvaardigd met het argument dat ze niet zo slecht en maatschappelijk aanvaardbaarder zijn en meer vrienden opleveren. Iemand die slim is, zonder grondbeginselen, kan soms, tijdelijk, indrukwekkende dingen bereiken. Maar dat is als een zandkasteel. Als het echt moeilijk wordt, stort het in elkaar en vaak worden anderen erin meegetrokken.

De tweede manier, *beslissingen op grond van de eeuwige waarheid*, is de manier van de Heer. Daardoor zul je beslissen op grond van zijn plan van geluk. Zulke beslissingen zijn gebaseerd op wat goed is, je kijkt niet

eerst naar het gewenste resultaat. Op den duur zal de keuze om te doen wat de Heer als goed heeft aangegeven, altijd de beste resultaten opleveren. Maar mogelijk moet je dan iets wat je heel graag wilt, terzijde schuiven voor iets wat in de toekomst veel beter is.

DE KRACHT VAN RECHTSCHAPENHEID

Door de kracht van rechtschapenheid kun je voortdurend gelukkig zijn. Je krijgt dan zelfvertrouwen, meer geloof. Het levert duurzaam, waardevol resultaat op. Rechtschapen zijn betekent dat je gehoorzaam wilt zijn aan Gods geboden. Je bent dan rein in je denken en daden. Je bent dan eerlijk en goed. Rechtschapenheid blijkt meer uit daden dan uit woorden. Een rechtschapen leven vereist discipline. Discipline is de krachtige

eigenschap die voorkomt dat je opgeeft wat je het liefste wilt voor iets wat je meent nu nodig te hebben. Rechtschapenheid is een vriend, geen hardvochtige leermeester die het leven ellendig maakt. Discipline is gemakkelijker eigen te maken als het geworteld is in geloof in Jezus Christus, als het gevoerd wordt door inzicht in het plan van geluk, en met zijn leringen.

Ik prijs jullie, de jongemannen en jongevrouwen die een rechtschapen leven leiden, die steeds beslissingen nemen op grond van de eeuwige waarheid en niet op wat op het moment het meest aantrekkelijk lijkt. Door te doen wat goed is, ben je verzekerd van Gods hulp om te overwinnen. Je hoeft de toekomst niet te vrezen. Voor jou zal die heerlijk zijn als je Gods wetten blijft gehoorzamen. Niet alleen jij zult

gezegd worden, maar ook je eventuele toekomstige eeuwige partner en kinderen. Jij geeft het verheffende voorbeeld waaraan anderen behoefte hebben in deze wereld waar ontmoediging het leven van velen vervult met verdriet en teleurstelling vanwege de verkeerde keuzen die zij maken.

Door keuzen te maken in overeenstemming met de eeuwige waarheid zul je een rechtschapen karakter en meer kracht ontwikkelen om verleiding te weerstaan. Je bent verzekerd van Gods hulp bij de vormgeving van je goede beslissingen. Je hebt recht op de leiding van de Geest om het goede pad te kiezen. De Geest zal je zo nodig waarschuwen voor verleidingen die je anders niet zou herkennen. De goede beslissingen die je nu neemt, zullen je voorbereiden op je verze-

Blik naar het oosten op Temple Square: het Bezoekerscentrum-Noord (links), de Tabernakel (rechts) en de spitsen van de Salt Lake-tempel die boven de bomen uitsteken.



geling in de tempel aan een goede partner en op het stichten en grootbrengen van je eigen eeuwige gezin. Iedereen die recht heeft op die zegeningen zal die ontvangen op de tijd die de Heer bepaalt, hier of in het volgende leven. Op dat gebied zal Satan zijn uiterste best doen om je tot verkeerde beslissingen te verleiden. Je eigen gezin stichten is het voornaamste doel van je leven. Zorg dat je, terwijl je op zoek bent naar een eeuwige partner, niets doet wat de Geest grieft. Satan brengt zwakke mensen ertoe te beredeneren dat, als twee mensen van elkaar houden en het erover eens zijn dat je seksueel intiem kunt worden, zulke dingen aanvaardbaar zijn. Dat zijn ze zeker niet. De grenzen van behoorlijk gedrag zijn door God aangegeven.

Nauw verbonden met de geslachtsorganen zijn de krachtige gevoelens die bedoeld zijn voor de intimiteit van het huwelijksverbond tussen man en vrouw op een manier die voor allebei juist en aanvaardbaar is. Ze vormen een belangrijk onderdeel van de liefde en het vertrouwen die man en vrouw samenbinden en ze voorbereiden op de verantwoordelijkheid voor een gezin. Kinderen komen eruit voort. Die gevoelens behoren niet te worden opgewekt of gebruikt voor eigen bevrediging buiten het huwelijksverbond. Raak de intieme lichaamsdelen van een ander niet aan om die gevoelens op te wekken, en laat niemand dat bij jou doen, of je nu wel of geen kleren aan hebt. Wek die gevoelens niet bij jezelf op. Dat is verkeerd. Doe het niet. Zulke handelingen schaden je vermogen om inspiratie van de Heilige Geest te ontvangen bij belangrijke beslissingen die je voor je toekomst moet nemen. Ze leiden tot verslaving en ernstige overtredingen.

Satan weet dat die krachtige gevoelens kunnen worden opgewekt door wat je zou kunnen zien, horen of aanraken. Die gevoelens kan hij gebruiken om je te brengen tot schadelijke experimenten en vervolgens tot ernstige overtredingen. Hij gebruikt voor dit doel pornografie op

videobanden, films, in tijdschriften, computerbeelden of beoedelde muziek. Sluit daarvoor je ogen, je oren, je geest en je hart. Als je dat niet doet, kan het zeker onbelemmerd en langzamerhand groeien van nieuwsgierigheid tot een razend monster. Dat monster zal gezonde verlangens, goede vriendschappen, edele gedachten en daden vernietigen totdat het jou te gronde kan richten. Keur schunnig materiaal in welke vorm ook geen blik waardig, dan zal het je niet te pakken nemen. Wanneer je gevangen bent geraakt in dat vernietigende web, houd er dan direct mee op en vraag hulp. Vraag de Heer je naar die hulp te leiden en je de kracht te geven om met die verslavende gewoonte te breken.

Ik spreek nu even tot iedereen die aan ernstige verleiding heeft toegegeven. Maak daar alstublieft nu een eind aan. Dat kunt u met de hulp van een begripvolle ouder, bisschop of ringpresident. Ernstige overtredingen, zoals onzedelijkheid, vereist hulp van iemand die gezagsleutels draagt, zoals de bisschop of de ringpresident, om rustig het bekeringsproces door te maken en er zeker van te zijn dat het goed en naar behoren is gebeurd. Maak niet de fout te geloven dat u zich, door een ernstige overtreding te belijden, er ook van bekeerd heeft. Het is een belangrijke stap, maar niet alles wat ervoor nodig is. Ga er ook niet van uit dat u, omdat niet gevraagd is naar alle details van de overtreding, ze niet hoeft te noemen. U moet er zelf voor zorgen dat de bisschop of de ringpresident de details zo begrijpt dat hij u door het bekeringsproces heen kan helpen en u volledige vergeving kunt ontvangen. De Heiland heeft beloofd: 'Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en ik, de Here, gedenk ze niet meer. Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.'

En nu spreek ik tot jullie allemaal: je kunt je soms eenzaam en onbegrepen voelen — dat is mij ook overkomen — omdat je niet in de groep past. Wees dankbaar dat je



rechtschapen leven je dusdanig vormt dat je niet past waar je niet thuishoort. Dit is een tijdelijke periode van beproeving en groei. Op den duur zul je echte vrienden krijgen en gelukkiger worden.

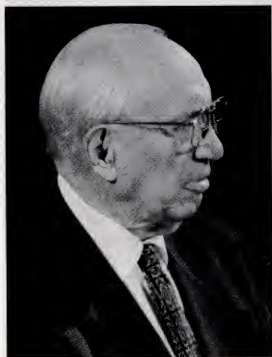
De wereld heeft licht nodig. Wees dat licht. Jouw rechtschapenheid geeft anderen de bevestiging dat het goed is je leven te verankeren in de eeuwige waarheid. Als jij, jongeman, nog niet op zending bent geweest, bereid je er dan op voor. Je zult vele anderen tot zegen zijn en jezelf bekronen met grote, blijvende beloningen. Jullie, jongevrouwen, volg de geïnspireerde raad die president Hinchley gegeven heeft tijdens de oktoberconferentie van 1997 met betrekking tot zusterzendingen. ('Een paar gedachten over de tempels, bekeerlingen en zendingswerk', *De Ster*, januari 1998, blz. 50.)

Ik getuig dat de Heiland leeft. Hij houdt van jullie. Hij zal jullie, als je standvastig het goede kiest, door de Heilige Geest leiden naar een heerlijke toekomst waarvan je zelfs niet gedroomd hebt. Ik weet dat Hij dat zal doen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wat vragen de mensen over ons?

President Gordon B. Hinckley

Ik wil alleen zo eenvoudig mogelijk uiteenzetten wat mijn antwoord is op de vragen die de mensen over ons stellen.



Geliefde broeders en zusters, het is een grote eer om bij deze gelegenheid tot u te spreken.

Wij worden geregeld geïnterviewd door de media. Zoals velen van u weten, ben ik onlangs verschenen in het tv-programma *Larry King Live*. Ik had daarin toegestemd omdat ik van mening was dat, hoewel er enkele mogelijke gevaren in schuilden, er een grote kans was om de wereld toe te spreken over de kwesties die momenteel voor ons liggen.

In de loop van de show vroeg de heer King mij onomwonden: 'Wat is uw rol? U bent de leider van een vooraanstaande godsdienst. Wat is uw rol?'

Ik antwoordde: 'Mijn rol is leerstellingen te geven. Mijn rol is een voorbeeld te zijn voor de mensen.

Mijn rol is de waarheid te verdedigen. Mijn rol is de waarden te beschermen die van belang zijn in onze beschaving en samenleving. Mijn rol is om te leiden.'

Dat was een onvoorbereid antwoord. Ik had die vraag niet verwacht. Maar in de geest van dat antwoord, zou ik zeven vragen willen stellen die ons altijd gesteld worden door de media en andere kerken. Voor deze gelegenheid moet ik noodzakelijkerwijs kort zijn. Maar elk van die onderwerpen verdient een volledige leerrede.

Ik heb de vragen willekeurig gekozen, ze staan niet in enige bewuste volgorde, afgezien van de eerste. Ik wil met niemand in discussie treden. Ik respecteer de godsdienst van elk mens, en respecteer zijn of haar verlangen om die na te leven. Ik wil alleen zo eenvoudig mogelijk uiteenzetten wat mijn antwoord is op de vragen die de mensen over ons stellen.

Vraag 1: Wat is de mormoonse leer aangaande de Godheid? Vanaf het eerste visioen hebben de mensen deze vraag gesteld, en dat blijven ze doen, en dat zullen ze blijven doen zolang zij geloven in de God van hun eigen traditie, terwijl wij getuigen van de God van hedendaagse openbaring.

De profeet Joseph heeft gezegd: 'Het is het eerste beginsel van het evangelie met zekerheid de aard van God te kennen, en te weten dat wij met Hem kunnen spreken zoals de ene mens met de andere spreekt.'

(*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, blz. 345).

'Wij geloven in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest' (Geloofsartikelen 1:1). Dit eerste geloofsartikel belichaamt onze leer. Wij aanvaarden de geloofsbelijdenis van Athanasius niet. Wij aanvaarden ook de geloofsbelijdenis van Nicea niet, noch enige andere geloofsbelijdenis die gebaseerd is op traditie en op de conclusies van de mens.

We aanvaarden als fundament van onze leer de verklaring van de profeet Joseph Smith dat, toen hij in het bos bad om wijsheid, 'het licht op mij rustte [en ik] twee Personen boven mij in de lucht [zag] staan, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: Deze is mijn geliefde Zoon — hoor Hem' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:17).

Er stonden twee tastbare Personen voor hem. Hij zag Hen. Zij hadden dezelfde gedaante als mensen, maar waren heerlijker in hun verschijning. Hij sprak tot Hen. Zij spraken tot hem. Zij waren geen vormloze geesten. Ieder was een afzonderlijk Persoon. Zij waren Personen van vlees en beenderen van wie de aard in latere openbaringen aan de profeet is uitgelegd.

Ons hele pleidooi als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen rust op de geligheid van dit heerlijke eerste visioen. Het was het opengaan van het gordijn waarmee deze bedeling van de volheid der tijden werd ingeluid. Niets waarop wij onze leer baseren, niets wat wij onderrichten, niets waarnaar wij leven, is van groter belang dan deze eerste leerstelling. Ik stel dat als Joseph Smith met God de Vader en zijn geliefde Zoon gepraat heeft, al het andere waarvan wij spreken ook waar is. Dat is het scharnier waaraan de deur draait die leidt naar het pad van heil en eeuwig leven.

Zijn wij christenen? Natuurlijk zijn wij christenen. Wij geloven in Christus. Wij aanbidden Christus. Wij nemen in een heilig verbond

zijn heilige naam op ons. De kerk waartoe wij behoren, draagt zijn naam. Hij is onze Heer, onze Heiland, onze Verlosser, door wie wij de verzoening gekregen hebben met heil en eeuwig leven.

Vraag 2: Wat is het standpunt van uw kerk inzake homoseksualiteit?

Allereerst geloven wij dat het huwelijk tussen man en vrouw door God is ingesteld. Wij geloven dat het huwelijk eeuwig kan worden door de macht van het eeuwige priester-schap, in het huis van de Heer.

De mensen vragen naar ons standpunt inzake de mensen die zichzelf als zogenaamde homo's en lesbiennes beschouwen. Mijn antwoord is dat wij hen liefhebben als zoon en dochter van God. Zij mogen dan een zekere krachtige neiging hebben die misschien moeilijk te beheersen is. De meeste mensen hebben bepaalde neigingen op verschillende momenten. Als zij zich niet naar die neiging gedragen, kunnen zij net zo goed voortgaan als alle andere leden van de kerk. Als zij de wet van kuisheid overtreden en de morele normen van de kerk, dan zijn zij onderworpen aan

de discipline van de kerk, net als alle anderen.

Wij willen die mensen helpen, hen sterken, hen bijstaan in hun problemen en hen helpen met hun moeilijkheden. Maar wij kunnen het niet negeren als zij zich overgeven aan onzedelijke activiteiten, als zij in een zogenaamde homoseksuele huwelijksituatie leven, die in stand willen houden en proberen die te verdedigen. Dat toe te staan, zou het kleineren van het ernstige en heilige fundament van het door God bekrachtigde huwelijk en zijn doel inhouden, namelijk het opvoeden van een gezin.

Vraag 3: Wat is uw standpunt inzake abortus?

Volgens de Centers for Disease Control and Prevention zijn er in 1995 alleen al in de Verenigde Staten meer dan 1 miljoen 200 duizend abortussen uitgevoerd. Wat is er gebeurd met onze achting voor het mensenleven? Hoe kunnen vrouwen, en mannen, de grote, kostbare gave van het leven verloochenen die zowel in zijn oorsprong als zijn aard goddelijk is?

Een kind is een geweldig iets. Een pasgeboren baby is prachtig. Er bestaat geen groter wonder dan de schepping van een mensenleven.

Abortus is iets afschuwelijks, iets verlagends, iets dat onvermijdelijk rouw, verdriet en spijt met zich meebrengt.

Hoewel we het afkeuren, laten we het toch toe onder omstandigheden zoals wanneer een zwangerschap het gevolg is van incest of verkrachting, wanneer het leven van de moeder door een bevoegde arts geacht wordt in ernstig gevaar te zijn, of als een bevoegd arts weet dat de foetus ernstige gebreken vertoont waardoor de baby niet in leven zou blijven na de geboorte.

Maar dergelijke gevallen zijn zeldzaam en de waarschijnlijkheid dat dit zal voorkomen, is te verwaarlozen. Onder die omstandigheden wordt hen die met deze vraag geconfronteerd worden, aangeraden om hun kerkleiders te raadplegen en in grote ernst te bidden, waarna zij een bevestiging dienen te ontvangen door middel van gebed alvorens enige beslissing door te zetten.



Er is een veel betere manier.

Als er geen vooruitzicht is op een huwelijk met de betrokken man, en als de moeder alleen is, dan is er de zeer welkome mogelijkheid om het kind op te geven voor adoptie door ouders die ervan zullen houden en ervoor zullen zorgen. Er zijn veel van dergelijke goede echtparen die naar een kind verlangen en er zelf geen kunnen krijgen.

Vraag 4: Wat is het standpunt van de kerk inzake polygamie? Wij worden momenteel geconfronteerd met veel krantenartikelen over dit onderwerp. Dat is gekomen door een zaak waarin een aanklacht is ingediend van kindermishandeling door enkele personen die een meervoudig huwelijk hebben.

Ik wil categorisch ontkennen dat deze kerk ook maar iets te maken heeft met de mensen die een polygaam huwelijk hebben. Zij zijn geen lid van deze kerk. De meesten zijn er nooit lid van geweest. Zij overtreden de burgerlijke wet. Zij weten dat zij de wet overtreden. Zij zijn onderworpen aan de straffen die daarop staan. Uiteraard heeft de kerk geen enkele jurisdictie in deze aangelegenheid.

Als wij erachter komen dat een van onze leden een meervoudig huwelijk heeft, wordt hij of zij geëxcommuniceerd, de zwaarste straf die

de kerk kan opleggen. De mensen die hierbij betrokken zijn, overtreden niet alleen rechtstreeks de burgerlijke wet, maar zij overtreden ook de wet van deze kerk. Een van onze geloofsartikelen is bindend voor ons. Er staat in: 'Wij geloven onderworpen te moeten zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden' (Geloofsartikelen 1:12). Men kan niet tegelijkertijd de wet gehoorzaam en ongehoorzaam zijn.

Er bestaan geen zogenaamde 'mormoonse fundamentalisten'. Die twee woorden zijn in tegenspraak met elkaar.

Verder heeft God meer dan een eeuw geleden duidelijk aan zijn profeet Wilford Woodruff geopenbaard dat het meervoudig huwelijk afgeschaft moest worden, wat inhoudt dat het nu tegen Gods wet is. Zelfs in landen waar de burgerlijke wet of de godsdienstige wetten polygamie toelaten, leert de kerk dat het huwelijk monogaam moet zijn, en accepteert men geen nieuwe leden met een meervoudig huwelijk.

Vraag 5: Waaraan schrijft u de groei van de kerk toe?

Wij groeien. Wij groeien geweldig snel. Als we de natuurlijke groei en de dopen van nieuwe leden bij

elkaar tellen, krijgen we er jaarlijks vierhonderdduizend leden bij. Op een basis van tien miljoen is dat ongeveer vier procent, wat uitzonderlijk goed is voor een kerk.

De mensen zoeken in een wereld vol verschuivende waarden naar een stevig anker. Ze willen iets waaraan ze zich vast kunnen houden nu de wereld om hen heen steeds meer in wanorde geraakt.

Zij worden als nieuw lid verwelkomd en we zorgen ervoor dat ze zich thuis voelen. Ze voelen de hartelijkheid van de broederschap onder de heiligen.

We zetten ze aan het werk. Ze krijgen taken. We geven ze het gevoel deel uit te maken van de grote voorwaartse beweging van dit werk Gods.

En vanzelfsprekend hebben we zendingen die hen bijstaan in hun zoeken naar waarheid.

Al gauw ontdekken ze dat er veel van hen verwacht wordt als heilige der laatste dagen. Zij vinden dat niet erg. Ze voldoen aan de eisen en vinden het prettig. Ze verwachten dat hun godsdienst veelereisend is, dat het een hervorming van hun leven vereist. Ze voldoen aan de vereisten. Ze geven getuigenis van het grote goed dat ze gekregen hebben. Ze zijn enthousiast en getrouw.

Vraag 6: Hoe zit het met mishandeling van huwelijkspartners of kinderen? Wij veroordelen elke vorm van mishandeling ten strengste. Wij keuren de fysieke, seksuele, verbale of emotionele mishandeling van iemands huwelijkspartner of kinderen af. In onze proclamatie over het gezin staat: 'Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. (. . .) Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften (. . .). De echtgenoten — de moeders en vaders — zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor het nakomen van deze verplichtingen.' (Proclamatie over het gezin, 1995).

Wij doen alles wat in ons vermoogen ligt om dit vreselijke kwaad uit



te bannen. Als men erkent dat man en vrouw gelijkwaardig zijn, als men erkent dat ieder kind dat in de wereld geboren wordt een kind van God is, dan volgt er een groter besef van de plicht om te verzorgen, te helpen, lief te hebben met een standvastige liefde voor hen voor wie wij verantwoordelijk zijn.

Geen enkele man die zijn vrouw of kinderen mishandelt, mag het priesterschap van God dragen. Geen enkele man die zijn vrouw of kinderen mishandelt, behoudt zijn status als goed lid in deze kerk. De mishandeling van iemands huwelijks-partner en kinderen is een ernstige overtreding van Gods geboden en iedereen die zich eraan bezondigt, mag verwachten kerkelijke discipline opgelegd te krijgen.

Vraag 7: Hoe financiert de kerk al haar activiteiten? Broeder Faust heeft vanmorgen hier heel kundig over gesproken. Buitenstaanders vragen zich af hoe wij zoveel kunnen doen. Zij spreken en schrijven over de kerk alsof het een rijke organisatie betreft met enorme financiële middelen.

Wij hebben middelen. Wij hebben huizen van aanbidding over de hele aarde. Wij bouwen elk jaar een groot aantal nieuwe. Wij houden bovendien een groot programma van hoger onderwijs in stand, alsmede van seminaries en instituten. Wij hebben ongeëvenaarde familiehistorische faciliteiten. Wij onderhouden een enorme zendelingenorganisatie, waaronder het onderhoud van zendingshuizen en andere faciliteiten naast de kosten van het onderhoud van de zendingen, wat betaald wordt door de zendingen zelf en hun familie. En we hebben ook andere programma's die geld kosten.

Maar al die programma's verslinden geld en brengen geld gelijk binnend. Het kost erg veel geld om deze kerk draaiende te houden. Haar wereldwijde operaties worden gefinancierd door de gewijde tiendegaven van getrouwe leden. Wat is de wet van tiende een wonderbaarlijk en heerlijk beginsel. Het is zo makkelijk te begrijpen en te volgen. Het is de financiële wet van de Heer.



Lofzang. Leden van het Quorum der Twaalf Apostelen op de middelste rij (vlnr): President Boyd K. Packer en de ouderlingen L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph B. Wirthlin. Onderste rij (vlnr): De ouderlingen Earl C. Tingey, D. Todd Christofferson en Marlin K. Jensen van de Zeventig.

Ik dank de Heer uit de grond van mijn hart voor het geloof van hen die hun eerlijke tiende betalen. Worden ze er armer door? Wij getuigen dat de Heer het in zijn goddelijke voorzienigheid goedmaakt met ons en dat Hij dat met gulle hand doet. Het is geen belasting. Het is een vrijwillige offergave die wij in vertrouwelijkheid geven. Het is een beginsel dat een opmerkelijke belofte met zich meebrengt. God heeft verklaard: 'Brenge de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten' (Maleachi 3:10). Dat is zijn belofte. Hij heeft het vermogen om die belofte te vervullen. En het is mijn getuigenis dat Hij dat doet.

Nou, dat is alles waar ik vanochtend tijd voor heb. We zouden nog veel andere onderwerpen kunnen noemen. Dit zijn slechts een paar van de vragen die een nieuwsgierige wereld ons stelt.

Wij moeten dit weten, u en ik die de leerstellingen van de kerk onderschrijven, dat dit Gods werk is, geleid door de Heer Jezus Christus, dat het werkt volgens hun plan en

hun systeem, en dat het hun zegeningen met zich meebrengt.

Waarom zijn wij zo'n gelukkig volk? Dat komt door ons geloof, de stille verzekering in ons hart dat onze Vader in de hemel, die alles overziet, zal zorgen voor onze zoons en dochters die voor Hem wandelen met liefde en waardering en gehoorzaamheid. Wij zullen altijd een gelukkig volk zijn als we ons leven zo leiden. Valsheid in woord of gedrag is nooit geluk geweest. Geluk ligt in gehoorzaamheid aan de leringen en geboden van God, onze eeuwige Vader, en zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus.

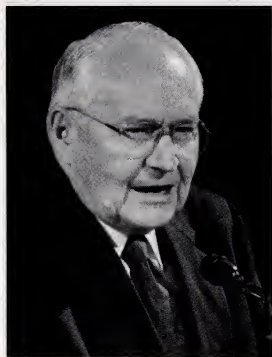
Zoals ik al eerder vanaf dit spreekgestoelte gezegd heb, mijn broeders en zusters, wij hebben u lief. Wij hebben u lief vanwege uw geloof en uw goedheid. Wij hebben u lief vanwege uw bereidheid om te doen wat u gevraagd wordt. Wij hebben u lief vanwege uw gehoorzaamheid aan de wil van de Heer.

In de wetenschap dat dit werk waar is, gaan wij voort, ieder van ons. Mogen wij een hernieuwde inzet geven om de hele wapenrusting Gods aan te doen en naar Hem op te zien, is mijn nederig gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De jeugd met een edel geboorterecht

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

**De enige blijvende vreugde en het enige blijvende geluk in je
aardse tijd zal voortvloeien uit het volgen van de Heiland.**



Elk jaar hebben we een familievakantie bij Bear Lake. Het is een opwindende week waarin we onze kleinkinderen beter leren kennen. De laatste paar jaar gaven ze me te kennen dat leven in de wereld, maar niet van de wereld zijn, steeds lastiger wordt. Films, televisie, Internet, trendy en opvallende kleding, activiteiten die de sabbat schenden, enzovoort, maken de verleiding voor hen steeds groter. Bovendien worden ze onder druk van leeftijdgenoten voor de moeilijke beslissing geplaagd zich aan te passen of op te komen voor de beginselen die hun door bekeerde en toegewijde ouders en de kerk zijn bijgebracht.

Dit jaar besloot ik tot meer stoutmoedigheid over te gaan bij mijn raad aan mijn kleinkinderen. Ik wilde ze een paar adviezen meegeven, waarmee ze verleidingen kunnen weerstaan en staande kunnen blijven in de hedendaagse, gecompliceerde wereld. Onze reïnie bij het meer duurt vier dagen, dus besloot ik voor iedereen een ringband te kopen en daar voor elke dag een onderwerp van gesprek in te doen. Elke bijlage bevatte een aantal tekstverwijzingen en citaten, en was bedoeld om vruchtbare gesprekken tussen de generaties op gang te brengen.

De eerste dag was er niet veel belangstelling voor gesprekken, maar dat leek elke dag beter te worden. Het experiment had zoveel succes dat ik het leuk zou vinden om grootvader te spelen voor jullie, jongeren die vandaag luisteren, om te zien of we bij jullie thuis een paar goede gesprekken met jullie ouders op gang kunnen brengen.

Onderwerp 1. — Waardering voor het land waarin we leven. Tijdens een van de eerste conferenties in de kerk, op 2 januari 1831, liet de Heer door openbaring Joseph Smith in een visioen zien hoeveel waarde Hij hechte aan het land dat Hij voor zijn kinderen geschapen had. In Leer en Verbonden 38:17–20 lezen we:

'Ik heb de aarde rijk gemaakt, en ziet, ze is mijn voetbaan; daarom zal Ik er wederom op staan.

'En Ik beloof u grotere rijkdommen, en het is mijn voornemen u die te geven, namelijk een land van belofte, een land, overvloeiende van melk en honing, waarop geen vloek zal zijn, wanneer de Here komt;

'En Ik zal het u als het land uwer erfenis geven, indien gij het met uw ganse hart zoekt.

'En dit zal mijn verbond met u zijn: gij zult het als het land uwer erfenis hebben en het voor immer ter erfenis voor uw kinderen bezitten, zolang de aarde zal bestaan om nimmermeer te vergaan en gij zult het wederom in eeuwigheid bezitten' (LV 38:19–20).

De Heer heeft ons gezegd met landen van belofte om er tijdens onze aardse proeftijd van te genieten. De naties van de aarde zullen een zegen voor Gods kinderen blijven zolang zij deze Hem blijven volgen. Van jullie, zijn bijzondere jonge zoons en dochters, verwacht Hij zeker dat jullie zijn overvloedige zegeningen indachtig zullen zijn.

Zulke zegeningen brengen natuurlijk ook plichten met zich mee. Van ons wordt verwacht onderworpen te zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te gehoorzamen, te eerbiedigen en hoog te houden (zie Geloofsartikelen 1:12). Om de wet te gehoorzamen, te eren en hoog te houden, moeten we die kennen en naleven. We moeten goede burgers zijn in de kerk, op school en in de maatschappij. Ook moeten we klaar staan om anderen te helpen.

De beste manier die ik ken om een bijdrage te leveren aan het land waar we wonen, is onze voorbereiding op de toekomst. De Heer heeft beloofd dat we, als we voorbereid zijn, niet hoeven vrezen. Als we proberen de voor ons beste opleiding te krijgen, kunnen we beter voor onszelf zorgen en worden we geen last voor de gemeenschap waarin we leven.

Een paar weken geleden las ik in een krant hoeveel iemand met een hogere opleiding kan verdienen. Het verschil van inkomen van iemand met, of iemand zonder een



diploma van de middelbare school, kan oplopen tot een gemiddelde van 38 procent. Als na de middelbare school een hogere opleiding volgt, is de toename 20 procent, en als je na de middelbare school een universitaire graad haalt, is de toename 56 procent. Ja, opleiding levert veel op. Het is nooit te vroeg om je richting te kiezen en je op je toekomst voor te bereiden. Wacht niet met je studiekeuze tot je inschrijving op een school voor hoger beroeps onderwijs. Je verspilt zoveel tijd en geld om zonder een uiteindelijk doel voor ogen een opleiding te volgen.

Onderwerp 2. — Je gevoel van eigenwaarde. In de achtste psalm heeft David ons zicht gegeven op wie we zijn en op de eeuwige mogelijkheden die we hebben. Er staat:

'O Here, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de ganse aarde, Gij, die uw majesteit toont aan de hemel.

'Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt;

'Wat is de mens, dat Gij zijner

gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet?

'Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond.

'Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd;

'O Here, onze Here, hoe heerlijk is uw naam op de ganse aarde' (Psalmen 8:2, 4-7, 10).

Heb je jezelf weleens gezien als jongste engel, gekroond met heerlijkheid en luister? Elk kind van onze hemelse Vader is groot in zijn ogen. Als de Heer jouw groetheid ziet, hoe zou je jezelf dan moeten zien? We zijn allemaal gezegend met veel talenten en vaardigheden. Sommigen kunnen zingen, anderen schilderen, weer anderen kunnen spreken, sommigen dansen, anderen kunnen mooie dingen maken met hun handen, weer anderen kunnen andere mensen helpen. Sommigen hebben mischienen heel veel, anderen weinig talenten. Het komt niet aan op de grootte of de hoeveelheid, maar op

de inspanning die we leveren om de talenten en vaardigheden te ontwikkelen die we hebben gekregen. Je wedijvert niet met een ander. Je wedijvert alleen met jezelf om het beste te halen uit wat je gekregen hebt. Er is grote behoefte aan elk ontwikkeld talent en het zal je veel bevrediging en voldoening geven.

De bijna universele gave die iedereen kan ontwikkelen is een prettig karakter — een evenwichtig humeur. Het zal meer deuren voor je openen en meer kansen geven dan welke andere eigenschappen die ik kan bedenken.

Denk ook aan de belofte van de Heer in verband met de zorg voor ons lichaam. Als we dat schoon houden, het goed voeden en voldoende rust geven, zullen we wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten. We zullen 'lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden' (Leer en Verbonden 89:20).

Vóór alles moeten we leven met hoop. In het boek Ether in het Boen van Mormon brengt Moroni ons in herinnering:

'En ik herinner mij ook, dat Gij hebt gezegd, dat Gij een huis voor de mens hebt bereid, ja, namelijk onder de woningen uws Vaders, waarop de mens een heerlijker hoop mag hebben; daarom moet de mens hopen, want anders kan hij geen erfenis ontvangen in de plaats, die Gij hebt bereid' (Ether 12:32).

Leef met de hoop dat je de grote gaven kunt verkrijgen, bereken en ontwikkelen die onze Vader in de hemel je gegeven heeft en dat je eens een 'erfenis [kunt] ontvangen' onder de woningen van de Vader.

Onderwerp 3. — Liefde voor je familie. De woorden die de profeet Joseph Smith zich herinnerde van het bezoek van de engel Moroni op de avond van 21 september 1823, bevatten een bijzondere belofte aan gezinnen:

'Zie, Ik zal door de profeet Elia het priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

'En hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in het hart der

kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden.

'Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij zijn komst volslagen worden verwoest' (LV 2:1-3).

Door dat belangrijke visioen van de profeet Joseph Smith werd de leer van eeuwige gezinseenheden opnieuw gevestigd. Het eeuwige gezin staat centraal in het evangelie van onze Heiland. Hij zou geen reden hebben om naar de aarde terug te keren en zijn koninkrijk te besturen, tenzij de eeuwige gezinseenheid is gevestigd voor de kinderen van onze hemelse Vader. Wanneer we begrijpen welke eeuwige functie het gezin heeft, wordt het voeden en opbouwen van sterke

'Daarom geef Ik hun een gebod, aldus luidende: Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen' (LV 59:5).

De Heer heeft het hart gebruikt om de diepste aard van zijn kinderen te beschrijven. De Schriften staan vol met verwijzingen naar het hart, bijvoorbeeld: rein van hart, overvloed des harten, een blijmoedig hart, enzovoort. In 1 Samuël lezen we:

'(. . .) Het komt immers niet aan op wat de mens ziet; de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan' (1 Samuël 16:7).

Hebben we in ons hart een gevoel van dankbaarheid en toewijding aan de Vader? Zijn we één van hart met Hem aan wie we alles verschuldigd zijn? De toetssteen van onze toewijding aan de Heer is blijkbaar de manier waarop we Hem dienen.

In onze ziel is het verlangen naar vrijheid ingeplant. De Heer begrijpt dat en heeft ons een sterfelijke proeftijd toegestaan. Die vrijheid is echter verbonden met verantwoordelijkheid. Ons is gezegd dat we onze tijd niet mogen verbeuzelen en ons talent niet mogen begraven en ongebruikt laten. Van ons wordt verwacht dat we ons leven meer kwaliteit geven door eigen initiatief en inspanningen. We moeten op zoek naar onze relatie met onze eeuwige



gezinsbanden nog belangrijker.

Met veel belangstelling heb ik de komst van een nieuwe kleindochter in onze familie gevolgd. Er was direct een band met haar broer en zus. Die hielden haar zo teder en zorgzaam in hun armen.

Op waarde te leren schatten wat het betekent om bij een eeuwige gezin te horen, is voor ons van groot belang. Denk eraan dat het deel uitmaakt van een eeuwige eenheid die het beste van jou nodig heeft. Zorg voor warmte, vriendelijkheid, begrip, consideratie en veel liefde in jullie eeuwige gezin.

Het laatste onderwerp in onze ringband had als opschrift: 'Liefde voor God'. In een openbaring die Joseph Smith in 1831 ontving, lezen we:



Vader. We moeten onze eigen getuigenissen verwerven. We moeten beslissen of we ons leven naar de normen van de Heer zullen richten. We moeten kiezen, net als Jozua, die heeft gezegd:

'Maar indien het kwaad is in uw ogen, de Here te dienen, kiest dan heden, wie gij dienen zult: óf de goden die uw vaders aan de overzijde der Rivier gediend hebben, óf de goden der Amorieten, in wier land gij woont. Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!' (Jozua 24:15).

Laast las ik een artikel waarin stond dat als een werkgever nu geen jonge, intelligente zestienjarige in dienst neemt met hun gevederde inzichten en gevoel voor technologie, zijn zaak in het volgende decennium verouderd zou zijn. Wat leven jullie in een prachtig tijdperk. Maar met al die kansen wordt het ook moeilijk om dicht bij de Heer te blijven en zijn wetten te gehoorzamen. Dat is wel de manier om sterk te blijven en de veelheid van wereldse spanningen de baas te blijven.

Het laatste onderwerp in de ringband die ik mijn kleinkinderen gegeven heb, was mijn eigen getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie van onze Heer en Heiland. Ik laat ieder van jullie, geweldige jonge mensen, mijn getuigenis dat ik weet dat God leeft en dat Hij leiding geeft aan zijn werk onder zijn kinderen hier op aarde. Ik weet dat Hij zijn Zoon naar de wereld heeft gezonden als zoenoffer voor de hele mensheid, en dat degenen die zijn evangelie aanvaardden en Hem volgen, eeuwig leven zullen genieten, de grootste gave die God zijn kinderen gegeven heeft. Ik weet dat Hij de leiding had bij de herstelling van het evangelie hier op aarde door de bediening van de profeet Joseph Smith. Ik weet dat de enige blijvende vreugde en het enige blijvende geluk in je aardse tijd zal voortvloeien uit het volgen van de Heiland, gehoorzaamheid aan zijn wet, en het onderhouden van zijn geboden. Dat is mijn getuigenis voor jullie, fijne jonge mensen. In de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Reinheid

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Iemand die het door God gegeven lichaam van een ander zonder goddelijke toestemming gebruikt, beschadigt de ziel van die persoon, en brengt schade toe aan het belangrijkste doel en het verloop van het leven.



Omdat er een storm woedt van zedelijke lakshede, maak ik me zorgen over onze jongeren die in verwarring kunnen zijn over de beginselen van reinheid, over de plicht van totale kuisheid vóór het huwelijk en volkomen trouw daarna. Vandaag wil ik me uitspreken tegen wat in de wereld gaande is — wat zijn zien en horen — en hoop daarbij de ouders te versterken die hun kinderen een hogere norm bijbrengen. Vandaag spreek ik over zedelijke reinheid. Omdat dit net zo'n heilig onderwerp is als de andere, bid ik ernstig dat de Heilige Geest me zal leiden bij opmerkingen die openhartiger zijn dan ik ze normaal gesproken zou willen formuleren. Nu weet ik hoe Jakob in het Boek van Mormon zich gevoeld moet hebben toen hij zei: '[Het doet mij leed] dat ik zo vrijmoedig (...) moet spreken.'

In de benadering van dit onderwerp doe ik geen verslag van een

massa maatschappelijke vormen van ellende waarvan de statistieken huiveringwekkend en de voorbeelden akelig zijn. Evenmin zal ik hier een controlelijst presenteren van wat wel en niet mag in verband met afspraken en verkering. Wat ik wil, is persoonlijker — ik wil proberen antwoord te geven op vragen die sommigen van jullie zich misschien gesteld hebben: *Waarom* moeten we zedelijk rein zijn? *Waarom* is dat voor God zo belangrijk? *Moet* de kerk daar echt zo streng in zijn? Hoe kan iets wat de maatschappij zo openlijk exploiteert en aanlokkelijk maakt, zo ontzettend heilig of erg zijn?

Ik wil beginnen met een les uit het lange, leerzame verhaal van de beschaving. Will en Ariel Durant schrijven:

'Geen mens, hoe briljant of goed geïnformeerd ook, kan (...) veilig (...) de wijsheid van de lessen uit de geschiedenis terzijde schuiven. Jongeren met borrelende hormonen zullen zich beslist afvragen waarom zijn hun seksuele verlangens niet de vrije loop zouden laten; en als zij daarin niet door gewoonten worden tegengehouden door de algemene moraal of wetten, kunnen zij hun leven te gronde richten voordat ze voldoende volwassen zijn geworden om te begrijpen dat seks een rivier van vuur is die ingedamd en afgekoeld moet worden door honderd beperkingen om te voorkomen dat het zowel het individu als de gemeenschap verteert.'

Een belangrijker, schriftuurlijker commentaar geeft de schrijver van Spreuken: 'Zal iemand vuur in zijn boezem halen, zonder dat zijn klederen in brand geraken? Of zal iemand op gloeiende kolen lopen zonder dat

zijn voeten verbranden? (. . .) Wie overspel pleegt, (. . .) richt zichzelf te gronde. Schade en schande verkrijgt hij, zijn smaad is onuitwisbaar.¹³

Waarom zijn seksuele betrekkingen zo ernstig dat vuur bijna altijd als symbool ervoor gebruikt wordt, waarbij de vlammen de hartstocht voorstellen? Wat is het in de in aanleg pijnlijke hitte ervan dat het de ziel — de hele wereld zelfs — kan vernietigen als men die vlam niet beteugelt en de hartstochten niet beheerst? Wat is het dat Alma ertoe aanzet zijn zoon Corianton te waarschuwen dat seksuele overtredingen 'een gruwel in de ogen des Heren zijn; ja, uitgezonderd het vergieten van onschuldig bloed of het verloochen van de Heilige Geest de gruwelijkste van alle zonden?'¹⁴

Als God zo'n ernst toekent aan een lichamelijke begeerte die ons allemaal gegeven is, wat probeert

God ons dan duidelijk te maken over de plaats ervan in zijn plan voor alle mensen? Ik stel dat dit precies is wat Hij doet — duidelijkheid geven over dat plan van het leven zelf. Duidelijkheid behoort tot zijn grootste aandachtspunten wat het sterfelijk leven betreft, hoe men ter wereld komt en hoe men die weer verlaat. Hij heeft daarvoor zeer strenge grenzen aangegeven.

Gelukkig hebben de meeste mensen wat betreft het beëindigen van het leven een duidelijk verantwoordelijkheidsgevoel. Maar wat betreft het geven van leven constateren we soms een bijna misdadig gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel. Ik wil drie redenen aangeven waarom dit in het evangelie van Jezus Christus zo belangrijk is en van zoveel gewicht.

Allereerst is het de geopenbaarde, herstelde leer omtrent de mensenziel.

Een van de 'duidelijke en waardevolle', in deze bedeling herstelde, waarheden is: 'de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens'¹⁵ en de mens kan, als geest en lichaam gescheiden zijn, 'geen volheid van vreugde ontvangen.'¹⁶ Daarom is het zo ontzettend belangrijk dat we een lichaam krijgen, daarom is elke zonde zo ernstig (namelijk omdat de zonde uiteindelijk zowel de lichamelijke als de geestelijke dood veroorzaakt), en daarom is de opstanding van het lichaam zo belangrijk in de grote overwinning van Christus' verzoening.

Het lichaam is een essentieel onderdeel van de ziel. Die kenmerkende en zeer belangrijke leer van onze kerk onderstreept waarom een seksuele zonde zo ernstig is. Wij verklaren dat iemand die het door God gegeven lichaam van een ander zonder goddelijke toestemming gebruikt, de ziel



van die persoon beschadigt, en schade toebrengt aan het belangrijkste doel en het verloop van het leven, 'de sleutel' tot leven, zoals president Boyd K. Packer het eens genoemd heeft. Door andermans lichaam te misbruiken — dus andermans ziel te misbruiken — ontheiligt men de verzoening van Christus waardoor die ziel gered is en waardoor de gave van eeuwig leven mogelijk is geworden. Als men de Zoon der Gerechtigheid tot een bespottung maakt, betreedt men het rijk van vuur, heter en heiliger dan de middagzon. Dat kan niet zonder te verbranden.

Zeg alsjeblieft nooit: 'Wie doe ik er kwaad mee? Waarom niet wat vrijheid? Ik kan nu overtreden en me later bekeren.' Wees *alsjeblieft* niet zo dom, zo wreed. Ongestraft kun je Christus niet 'opnieuw kruisigen'. 'Pleeg geen ontucht', roept Paulus uit, 'noch iets dergelijks'¹⁰, voegt de Leer en Verbonden daaraan toe. Waarom? Nou, enerzijds vanwege het onmetelijke, geestelijke en lichamelijke lijden dat de Heiland van de wereld ondergaan heeft, opdat wij ons zouden kunnen bekeren.¹¹ Wij zijn Hem daarvoor iets verschuldigd. Wij zijn Hem werkelijk alles verschuldigd. 'Gij zijt niet van uzelf', zegt Paulus. 'Gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijkt dan God [in] uw lichaam en uw geest, die God toebehoren'¹² Bij een seksuele overtreding staat de ziel op het spel — het lichaam en de geest.

Ten tweede wil ik benadrukken dat seksuele intimiteiten voorbehouden zijn aan gehuwden omdat ze een symbool zijn van volkomen eenheid, een totaliteit en een eenheid die God heeft geboden en vastgesteld. Vanaf de hof van Eden is het huwelijk bedoeld als de volkomen samsmelting van man en vrouw — hun hart, hoop, leven, liefde, gezin, toekomst, alles. Adam zei dat Eva been was van zijn gebeente, vlees van zijn vlees, en dat ze 'één vlees'¹³ zouden worden. Dat is een zo volslagen eenheid dat wij het woord 'verzegelen' gebruiken om de eeuwige belofte ervan uit te drukken. De profeet Joseph Smith heeft eens gezegd dat we zo'n heilige verbintenis misschien

wel kunnen vertalen als een 'samsmelting'¹⁴ met elkaar.

Maar zo'n totale eenheid, zo'n onverzettelijke toewijding tussen man en vrouw, kan alleen tot stand komen in de geborgenheid en duurzaamheid van een huwelijksverbond, met plechtige beloften en de toezegging van alles wat ze bezitten — hun hart en verstand, al hun dagen en al hun dromen.

Zie je welke morele paradox er ontstaat als je *doet alsof* je één bent, doet alsof je God plechtige beloften gedaan hebt, lichamenlijk intiem bent met elkaar als teken van je zogenaamde eenheid, maar je dan terugtrekt van alle andere aspecten van wat bedoeld is als een totale verplichting?

In zaken die de intimiteit tussen mensen betreft, moet je wachten! Je moet wachten totdat je alles kunt geven, en dat kun je pas als je wettig gehuwd bent. Ongeoorloofd geven wat niet van jou is (weet je nog 'dat gij niet van uzelf zijt') en slechts een deel geven als je je daarna niet volledig kunt geven, is een soort emotionele vorm van Russische roulette. Als je lichamelijke bevrediging blijft najagen zonder instemming van de hemel, loop je het vreselijke gevaar zoveel geestelijke, psychische schade op te lopen, dat je *zowel* je verlanging naar lichamelijke intimiteit kunt verliezen *als* je vermogen om onverdeeld toegewijd te zijn aan een latere, oprechter liefde. Dat oprechter moment van voorgeschreven liefde, van echte eenheid, kan aanbreken en je kunt tot je afschuw ontdekken dat je wat je had moeten bewaren, kwijt bent, en dat alleen Gods genade je geleidelijk verdwenen deugd kan herstellen. De aller-mooiste gave die je jouw eeuwige partner op je huwelijksdag kunt schenken, is je allerbeste zelf — rein, zuiver en de reinheid van de ander waardig.

Ten derde wil ik zeggen dat lichamelijke intimiteit niet alleen een symbolische eenheid is tussen man en vrouw — de feitelijke eenheid van hun zielen — maar ook

een symbool van hun gezamenlijke relatie met hun Vader in de hemel.



Hij is onsterfelijk en volmaakt. Wij zijn sterfelijk en onvolmaakt. Niettemin streven we in het sterfelijk leven naar geestelijke éénwording met Hem. Daardoor krijgen we enige toegang tot zowel de genade als de grootsheid van zijn macht. Zulke bijzondere momenten doen zich voor als we knielen aan het altaar in het huis van de Heer, een baby een naam en een zegen geven, een nieuw lid van de kerk dopen en bevestigen, nemen van de zinnebeelden van het avondmaal des Heren enzovoort.

Dat zijn momenten waarop we letterlijk onze wil één maken met Gods wil, onze geest met zijn geest, waar éénwording door de sluijer heel reëel wordt. Op zulke momenten erkennen we niet alleen zijn goddelijkheid, maar nemen we letterlijk iets van die goddelijkheid toe ons. Eén aspect daarvan dat aan vrijwel ieder mens gegeven wordt, is het gebruik van zijn macht om een mensenlichaam te scheppen, dat allesovertreffende wonder, een genetisch en geestelijk uniek scheinzel dat nooit eerder op de wereld geweest is en in alle eeuwigheid niet gedupliceerd zal worden. Een kind, jouw kind — met ogen, oren, vingers, tenen en van een onuitspreklijke toekomstige grootsheid.

Waarschijnlijk begrijpt alleen een ouder die dat pasgeboren kind in

zijn of haar armen heeft gehouden over welk wonder ik spreek. Voldoende is te zeggen dat van alle namen die God voor zich gekozen heeft, 'Vader' zijn voorkeur heeft en schepping zijn wachtwoord is — met name de schepping van de mens, naar zijn beeld. Jij en ik hebben iets van die goddelijkheid gekregen, maar met zeer ernstige en heilige beperkingen. De enige controle die we hebben is zelfbeheersing — zelfbeheersing, ontstaan uit eerbied voor de goddelijke, gewijde macht die dit geschenk vertegenwoordigt.

Lieve vrienden, in 't bijzonder mijn jonge vrienden, begrijpen jullie waarom reinheid zo'n ernstige zaak is? Kun je begrijpen waarom het Eerste Presidium en de Raad van Twaalf een proclamatie hebben uitgegeven waarin staat: 'de manier waarop het sterfelijk leven tot stand komt [is] door God (...) voorgeschreven', en: 'het heilige voortplantingsvermogen [mag] alleen gebruikt (...) worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn'¹⁵ Laat je niet misleiden en vernietigen. Als die macht niet beheerst wordt en de geboden niet gehoorzaamd worden, kan je toekomst verbrand worden; kan je leven in vlammen opgaan. De straf zal misschien niet komen op de dag van je overtreding, maar hij zal zeker komen. En als er geen

echte bekering plaatsvindt en geen gehoorzaamheid aan een barmhartige God komt, zullen ooit, ergens, de zedelijk reinen net zo bidden als de rijke man die wilde dat Lazarus 'de top van zijn vinger in het water [doopte] en [zijn] tong [verkoelde], want ik lijd pijn in deze vlam.'¹⁶

Ik heb hier het plechtige woord van openbaring gesproken dat de geest en het lichaam de ziel van de mens vormen, en dat het lichaam door de verzoening van Christus uit het graf zal opstaan om zich voor eeuwig met de geest te verenigen. Dat lichaam moeten we daarom zuiver en heilig houden. Wees niet bang met eerlijk werk je handen vuil te maken. Wees niet bang voor de littekens, veroorzaakt door verdediging van de waarheid of een gevecht voor het goede, maar pas op voor littekens die geestelijk vervormen, die je oploopt door iets wat je niet had moeten doen, die je krijgt op plekken waar je niet heen hoort te gaan. Pas op voor wonden van een gevecht aan de verkeerde kant.¹⁷

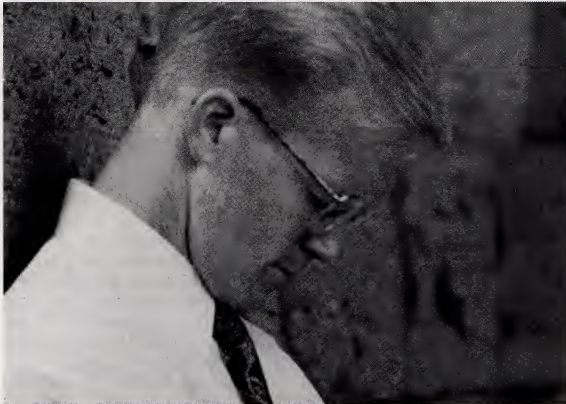
Als er onder jullie enkelen zijn met zulke wonden — en ik weet dat dat zo is —, dan worden je aangeboden de vrede en hernieuwing door bekering, beschikbaar door het zoenoffer van de Heer Jezus Christus. In zulke ernstige zaken is het pad van bekering niet gemakkelijk te betreden of zonder pijn te begaan. Maar

de Heiland van de wereld zal op die weg met je meelopen. Hij zal je sterken als je wankelt. Hij zal je licht zijn als het uiterst donker lijkt. Hij zal je hand pakken en je hoop zijn wanneer dat het enige lijkt wat je nog hebt. Zijn meegevoel en genade, met hun reinigende en helende macht, worden vrijelijk gegeven aan iedereen die oprecht naar volledige vergeving verlangt en de stappen wil nemen die ertoe leiden.

Ik getuig van het grote levensplan, van de goddelijke machten, van de genade, de vergeving en de verzoening van de Heer Jezus Christus — die alle van groot belang zijn bij alles wat met zedelijke reinheid te maken heeft. Ik getuig dat wij God in ons lichaam en in onze geest behoren te verheerlijken. Ik dank de hemel dat er massa's jongeren zijn die dat doen en anderen daarmee helpen. Ik dank de hemel voor de gezinnen waarin dit geleerd wordt. Ik bid dat een rein leven door iedereen gerespecteerd mag worden. In de naam van de Reinheid zelf, de Heer Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Zie Jakob 2 en 3 voor de hele preek over kuisheid.
2. *The Lessons of History* [1968], blz. 35–36.
3. Spreuken 6:27–28, 32–33.
4. Alma 39:5.
5. Leer en Verbonden 88:15.
6. Leer en Verbonden 93:34.
7. Conference Report, april 1972, blz. 139.
8. Zie Hebreëen 6:6.
9. 1 Korintiërs 6:18.
10. Leer en Verbonden 59:6; cursivering toegevoegd.
11. Zie met name Leer en Verbonden 19:15–20.
12. 1 Korintiërs 6:13–20; naar de NBG- en de King Jamesvertaling van de Bijbel; cursivering toegevoegd.
13. Zie Genesis 2:23–24.
14. Zie Leer en Verbonden 128:18.
15. *Het gezin: een proclamatie aan de wereld*, 23 september 1995.
16. Lucas 16:24.
17. Naar James E. Talmage, Conference Report, oktober 1913, blz. 117.



Gij moet ook getuigen

Ouderling Ronald T. Halverson
van de Zeventig

Velen zouden graag een getuigenis van de waarheid krijgen en zoeken oprecht naar de vrede en blijdschap die de Heiland beloofd heeft.



Een paar jaar geleden had ik een tempelaanbevelingsgesprek met een jonge vrouw. Zij zou naar de tempel gaan om haar eigen begiftiging te ontvangen en voor tijd en eeuwigheid te trouwen. Toen ik het gesprek beëindigde en mijn handtekening zette, stroomden de tranen haar over de wangen. Ik zei: 'Wil je mij vertellen waar je aan denkt?' Daarop vertelde ze mij het volgende verhaal:

Vanaf haar kinderjaren had ze naar waarheid en leiding in haar leven gezocht. Ze had gesmacht naar vrede en geluk, maar waar ze ook zocht, ze kon die niet vinden. Uiteindelijk werd ze radeloos, want het leek erop dat gewoon niets in dit leven werkelijk van betekenis was of voldoening gaf. In deze toestand ging ze op bezoek bij een vriendin, en terwijl ze haar over haar zorgen en wanhoop vertelde, zei ze: 'Ik keek naar een boekenplank achter de bank waarop ik zat.

Mijn oog viel op één bepaald boek en ik voelde me daartoe aangetrokken. Ik wist dat ik erachter moest komen wat erin stond.'

Ze pakte het boek van de plank en las de titel: Het Boek van Mormon. Ze vroeg haar vriendin waar ze dat boek vandaan had. Haar vriendin vertelde dat twee jonge zendelingen haar op straat hadden aangesproken. Ze hadden haar het boek gegeven op voorwaarde dat ze het zou lezen. Wegens tijdgebrek had ze het echter maar op de boekenplank gezet.

'Ik begon het te lezen,' zei ze, 'maar ik kon het niet meer dicht doen.' Ze voelde zich zoals ze zich nog nooit gevoeld had. Haar vriendin zei dat ze het boek wel mee mocht nemen. Ze ging naar huis en bleef de hele nacht lezen. De volgende ochtend ging ze de stad in om de zendelingen te zoeken. Dat kostte niet zo veel moeite. Zij zouden haar les geven en een paar weken later liet ze zich dopen.

Door haar tranen heen legde ze uit dat ze sinds die dag innerlijke vreugde en vrede had ervaren die ze nooit voor mogelijk had gehouden.

Omdat ze in een kleine stad woonde met een kleine gemeente en een heel klein aantal huwbare jongemannen in de kerk had ze niet durven hopen dat ze ooit in de tempel zou trouwen. Maar door de leiding van de Heilige Geest had ze tijdens haar vakantie in het buitenland een jonge man leren kennen. Hij was lid van de kerk en een getrouw priesterschapsdrager. Ze waren verliefd geworden en hij had haar ten huwelijk gevraagd. Het besef dat ze nu naar het huis van de

Heer kon gaan en voor tijd en eeuwigheid verzegeld kon worden, vulde haar ziel met vreugde, en met zo'n onbeschrijflijke dankbaarheid dat het haar overweldigde.

'Ik denk steeds: waarom ik? Waarom ik?' zei ze. 'Ik voel me zo gezegend.'

Ik was erg onder de indruk van haar bescheiden, lieve persoonlijkheid en haar getuigenis. Toen ze wegging huilden we beiden van vreugde en dankbaarheid.

Ik denk nog vaak aan dat gesprek en dan voel ik me iedere keer bijzonder dankbaar voor onze Heiland en voor wat Hij voor ons heeft gedaan; voor de prijs die Hij heeft betaald zodat wij allen innerlijke vrede kunnen vinden in een wereld vol verwarring.

President David O. McKay heeft geschreven: 'Vanaf zijn vastenperiode van veertig dagen met de daaropvolgende verzoeken van Satan tot aan het ogenblik aan het kruis waarop hij triomfeerde en uitriep: "Het is volbracht!" was het leven van Christus een goddelijk voorbeeld in beheersen en overwinnen. Zijn woorden tot zijn discipelen bij zijn afscheid zijn van grote betekenis: "Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen" (Johannes 16:33).'

De vrede die Hij bedoelde is door iemand als volgt gedefinieerd: 'Ware vreugde is intens innerlijke vrede en geluk...'

Het is de vrede die Paulus noemde '(...) de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat,' het evangelie van Jezus Christus brengt vrede in ons denken, geneest onze ziel en kalmeert ons verontruste hart. Het verschaft ons een goed gedefinieerd en zinvol levensdoel, de geestelijke geruststelling dat God leeft en dat Jezus de Christus is.

De vreugde en innerlijke vrede waar mensen over de hele wereld naar zoeken, kunnen zij alleen vinden door kennis van de evangeliebeginselen en een leven in overeenstemming daarmee. De Heiland heeft gezegd: 'Indien gij



mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde. Dit heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde.⁶⁴

Ouderling Franklin D. Richards heeft allen die ware vreugde zoeken de volgende uitnodiging gegeven: 'Als u een plan zoekt voor uw leven dat u vrede zal verschaffen en u zal verlossen van innerlijke spanning; als u geluk, groei en ontwikkeling

zoekt, zult u dat vinden in het herstellende evangelie van Jezus Christus.' Vervolgens zei hij: 'Wij nodigen u uit om dat oprecht en in gebed te overwegen.'⁶⁵

Misschien zijn er mensen die denken dat zij al verloren zijn; dat zij te ver heen zijn om de geweldige zegeningen van het evangelie te kunnen ontvangen, maar ouderling Spencer W. Kimball heeft geschreven: 'De kern van het wonder van vergeving is dat er vrede komt in een ziel die voordien nerveus, ruste-

loos, gefrustreerd en misschien gekweld was. In een wereld vol beroering en onenigheid is dat echt een kostbare gave.'⁶⁶

Nadat de Heiland met zijn discipelen had gesproken over de vrede die Hij hen zou laten en de Trooster die Hij hen van de Vader zou zenden, gaf Hij hen een opdracht, namelijk: 'En gij moet ook getuigen (...)' Hij zei: 'Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt (...)'⁶⁸

Broeders en zusters, velen zouden graag een getuigenis van de waarheid krijgen en zoeken oprecht naar de vrede en blijdschap die de Heiland beloofd heeft, maar '(...)' [zij worden] door het sluwe bedrog der mensen (...) verblind (...) en (...) alleen verre van de waarheid (...) gehouden, omdat zij niet weten, waar zij deze kunnen vinden.'⁶⁹

Wij leven in een wereld waarin velen van Christus gehoord hebben, maar Hem niet kennen. Op ons als leden van de kerk rust de taak om ons getuigenis aan anderen te geven. Nederig getuigen wij dat Jezus de Christus is, de Zoon van God. Als zij zich voor Hem openstellen, zullen zij de geruststelling, de vrede en vreugde van het evangelie ontvangen. Zij zullen de kracht vinden om de problemen van het leven in een moeilijke wereld aan te kunnen, en als zij zijn leringen aanvaarden en zijn geboden onderhouden zullen zij deel uitmaken van de zegeningen die Hij heeft beloofd.

Hiervan getuig ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Obert C. Tanner, *Christ's Ideals for Living* (1955), blz. 359.
2. Hoyt W. Brewster Jr., *Doctrine and Covenants Encyclopedia* (1988), blz. 287.
3. Filippenzen 4:7.
4. Johannes 15:10-11.
5. 'Justice, Mercy, and Humility', *Improvement Era*, juni 1970.
6. *The Miracle of Forgiveness*, Bookcraft (1969), blz. 363.
7. Johannes 15:27.
8. Johannes 15:8.
9. Leer en Verbonden 123:12.

De kerk vestigen

Ouderling Earl Merrill Monson
van de Zeventig

Zijn kerk vestigen is een unieke opdracht. Wij moeten het evangelie van Jezus Christus aan alle mensen brengen in hun eigen taal zonder de zuivere boodschap geweld aan te doen.



In het Boek van Mormon lezen wij hoe de herren Heiland voor de Nephieten zorgde. Hij sprak onder andere over onze tijd en zei: '(...) Ik [zal] mijn volk (...) na hun lange verspreiding (...) bijeenvergaderen, en wederom mijn Zion onder hen vestigen.¹

De profeet Daniël: '(...) voorzag en voorspelde dat God in de laatste dagen zijn koninkrijk zou oprichten (...).² In deze bedeling heeft de Heer verklaard: 'Wanneer dit geslacht zijn hart niet verstokt, zal Ik mijn kerk in hun midden vestigen.'³

In vele teksten vinden wij een bevestiging dat zijn kerk in deze tijd gevestigd moest worden ter voorbereiding op zijn wederkomst. Wij zijn gezegend met de kans om deel te nemen aan de wederopbouw van zijn koninkrijk. Ik uit vaak mijn dankbaarheid in gebed voor het feit dat ik deel kan hebben aan dit werk waar-

over eeuwenlang door vele profeten en door de Heer zelf gesproken is.

Zijn kerk vestigen is een unieke opdracht. Wij moeten het evangelie van Jezus Christus aan alle mensen brengen in hun eigen taal zonder de zuivere boodschap geweld aan te doen. De kerk moet integere leiders voortbrengen; leiders die aan eerlijke mensen overal geïnspireerde raad kunnen geven. De kerk is zowel verantwoordelijk voor hen die op aarde hebben geleefd als voor hen die nu leven, alsook voor allen die nog op aarde zullen leven. De kerk moet correcte wetten en verordeningen, op de wijze van de Heer, verkondigen, die de gehoorzame gelovige in staat zullen stellen het eeuwige leven te verwerven. En wij kennen nog vele andere vereisten waardoor het vestigen van zo'n kerk ons misschien een overweldigende taak toeschijnt, maar de Heer heeft het ons opgedragen.

En hoe wordt zo'n kerk gevestigd? Ik weet wat het bouwen van een prachtige tempel vereist, en dat is een veel kleiner project; er is meer voor nodig dan gedetailleerde plannen en goed materiaal. Men heeft voor ieder onderdeel van het proces bekwame arbeiders nodig en ieder moet zijn uiterste beste doen in het grote geheel. Ik weet ook dat we bij het bouwen van mooie tempels absoluut leiding van een geïnspireerd profeet moeten hebben, evenals bij alle andere aspecten van dit grote werk. Ik ben dankbaar dat ik een paar keer de bijzondere gelegenheid heb gehad om president Hinckley vervuld te zien van inspiratie en de Geest van de Heer. Hij is

werkelijk een profeet voor deze tijd.

Niet zoals bij de bouw van een tempel hebben we bij het vestigen van het koninkrijk van de Heer op aarde ook toegewijde arbeiders nodig. Het werk gaat goed vooruit als iedereen een krachtige overtuiging in zijn hart en ziel heeft dat Jezus Christus het hoofd van deze kerk is, dat Hij echt leeft en zijn werk leidt, en dat wij hier allemaal een belangrijke rol in spelen. Wij moeten de evangeliebeginselen gewillig leren kennen en toepassen, er oprecht over bidden, met een eerlijke bedoe-ling en met geloof in Christus. Dan komt de zekerheid dat die beginselen waar zijn. Ware bekering gaat gepaard met enthousiasme dat we deel uitmaken van dit grote werk.

Het is een interessante gedachte dat de Heer heeft verklaard dat dit de tijd is om zijn kerk te vestigen, en dan te beseffen dat dit tot stand komt als wij allen een sterk onwankelbaar getuigenis van de juistheid van haar voorschriften ontwikkelen. De kerk kan nog zoveel tempels bouwen, zendingen de wereld in zenden en wonderbaarlijke liefdadigheid ten toon spreiden, maar hoe degelijk zij gevestigd wordt, hangt toch af van de inhoud van onze gedachten, gevoelens en daden. Wordt het goede nieuws van het evangelie aan onze naasten gebracht? Worden pasgedoopten hartelijk opgenomen? Worden de tempels gevuld met toegewijde bezoekers, die voor hun voorouders werken? Leren de gezinnen op een celestiaal niveau leven? Gebeurt dit allemaal vanwege onze zuivere liefde voor onze Vader in de hemel, zijn leringen en zijn kinderen?

President Kimball heeft verklaard dat wij zo'n '[koninkrijk van God] alleen kunnen vestigen door de constante, eensgezinde dagelijkse inspanningen van alle leden van de kerk.'⁴

Het mooie ervan is dat iedereen die zich toewijdt aan de vestiging van de kerk van Jezus Christus in de laatste dagen ontelbare en eeuwige zegeningen ontvangt. Er is wel eens gezegd: 'De grootste verspilling in deze wereld bestaat uit het verschil tussen wat wij worden en wat wij zouden kunnen worden.'⁵ Het evangelie

is de kern van wat wij kunnen worden en hoe we dat kunnen bereiken. Daardoor kunnen wij in deze wereld leven en ons toch afzijdig houden van alles wat verlaagt, en kunnen we tijdens ons verblijf hier betere mensen worden.

De meesten van ons willen een rein leven leiden en een bijdrage leveren, en toch maken we fouten. Misschien moeten we eens nadenken over de waarneming van Salomo dat de mens is, zoals hij in zijn hart denkt.⁶ Ik ben blij dat ik veel mensen ken die hun gedachten richten op de gezonde en zuivere zaken van het leven. Zij denken over de Schriften na en streven ernaar hun roeping groot te maken. Het evangelie wordt een manier van leven en na verloop van tijd ervaren zij innerlijke vrede en kalmte en zijn de mensen in hun omgeving tot zegen.

Misschien schatten wij het vermogen van onze hersenen om op te nemen en te onthouden niet goed in, als we denken dat het niet uitmaakt welke boeken, films of andere media wij ermee opnemen. De Heer heeft ons in zijn wijsheid aangeraaden om eerst het koninkrijk Gods te

zoeken en dan zullen ons ook andere wenselijke zaken toegevoegd worden. Ouderling Sterling W. Sill heeft gezegd dat onze geest, net als de hand van de stoffenverver, de kleur krijgt van waar hij mee bezig is. Dat wil zeggen: als ik paarse verf vasthoudt, wordt mijn hand paars.⁷ Zij die aan het vestigen van de kerk meewerken, weten wat slecht is, maar zij kiezen voortdurend het betere deel en vullen hun geest met reine gedachten. Het vestigen van het koninkrijk van God op aarde hangt af van individuele leden van de kerk die de keuzevrijheid hun door God gegeven, gebruiken om te allen tijde in overeenstemming met het evangelie van Jezus Christus te denken, spreken en handelen.

Zij die menen dat zij het te druk hebben of te veel problemen hebben om aan dit werk deel te nemen zijn misschien degenen die de meeste baat zouden hebben bij een deelname met hart en ziel. Bovendien zou hun waardevolle dienstbetoon anderen tot zegen zijn.

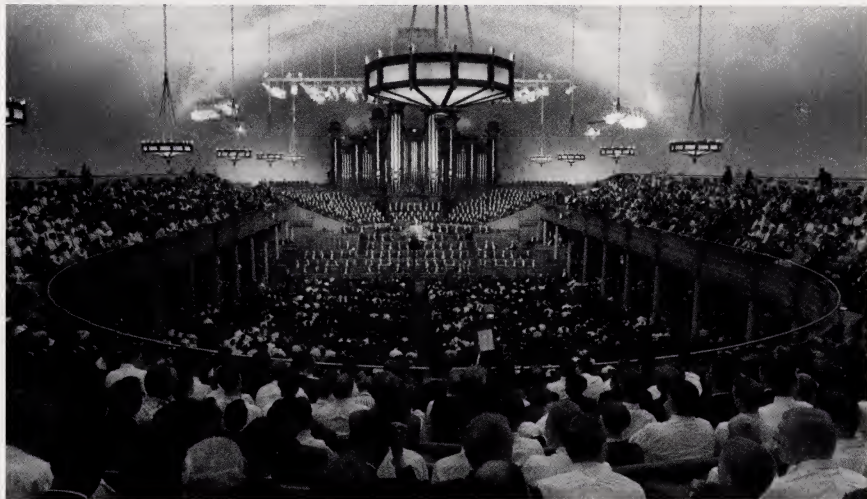
Het is nu de tijd voor het vestigen van de kerk van de Heer door in ons hart een bevestiging van de waarheid

van het evangelie te verwerven en te doen wat onze priesterschapsleiders ons vragen. Als wij dat doen, kunnen we de persoonlijke zegeningen van het grote plan van geluk gaan ervaren. We zullen de Heiland leren kennen en begrijpen wat Hij voor ons heeft gedaan, en zijn grote liefde voelen. Een zoete zekerheid van wat waar is komt dan in ons leven. We zullen voelen dat wij een belangrijk deel van een eeuwig werk zijn. We zullen de leiding van een fantastisch profeet en andere grote leiders genieten. We kunnen de vrede van de Heer in ons leven hebben en profiteren van het feit dat zijn kerk goed op deze aarde gevestigd is. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. 3 Nephi 21:1.
2. Leer en Verbonden 138:44.
3. LV 10:53.
4. 'Becoming the Pure in Heart', *Ensign*, mei 1978, blz. 81.
5. *Anoniem*.
6. Spreuken 23:7.
7. In Conference Report, okt. 1954, blz. 28.

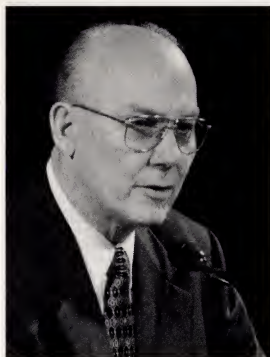
Tijdens de conferentie was de Tabernakel vol leden.



De levende profeet, onze bron van zuivere leer

Ouderling Merrill C. Oaks
van de Zeventig

De kerk is gegrondvest op voortdurende openbaring aan een huidige, levende profeet.



Slechts twee jaar voor zijn dood gaf de profeet Joseph Smith de geloofsartikelen uit. In het negende geloofsartikel staat: 'Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij in onze tijd openbaart, en wij geloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het koninkrijk Gods zal openbaren' (Geloofsartikelen 1:9). Ik wil spreken over die laatste zinsnede: '(. . .) dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het koninkrijk Gods zal openbaren.' Dat beginsel van voortdurende openbaring is een essentieel onderdeel van het koninkrijk van God.

In de verzen vier en vijf van Leer en Verbonden 21 legt de Heer aan

de kerk uit wat hun plicht is inzake het opvolgen van de leiding van zijn profeet: 'Daarom moet gij, mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen; Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit mijn eigen mond kwam' (LV 21:4-5).

De profeet Joseph Smith vertaalde het Boek van Mormon en ontving openbaringen die het fundament legden voor de herstelde kerk. Hij had voorgevoelens van zijn eigen dood en haastte zich om alle priesterschapsleutels op het Quorum der Twaalf te bevestigen. Wilford Woodruff heeft daarover gezegd: 'Daarom sprak [Joseph] tot de Twaalf en riep uit: "Op uw schouders rust het koninkrijk, en u moet u schrap zetten en het dragen, want ik heb dat tot nu toe moeten doen. Maar nu rust de verantwoordelijkheid op u."' (Times and Seasons, deel 5, blz. 698).

Openbaring en leiding uit de hemel zijn niet opgehouden met de dood van Joseph Smith. 'Vele heerlijke en belangrijke dingen van het koninkrijk Gods' zijn sindsdien geopenbaard door hen die hem als president van de kerk zijn opgevolgd. President Spencer W. Kimball heeft daarover gezegd:

'Sinds die grote dag in 1820 hebben wij steeds aanvullende

Schriftuur ontvangen, inclusief de rijkrijke en essentiële openbaringen die in een onophoudelijke vloed van God naar zijn profeten op aarde stroomt. (. . .) Er zijn mensen die aannemen dat het drukken en binden van deze heilige verslagen [hij had het over onze vier standaardwerken] "het einde der profeten" zou zijn. Maar wij getuigen nogmaals tot de wereld dat de openbaring voortgaat en dat de gewelven en archieven van de kerk deze openbaringen bevatten, die maand in maand uit, dag in dag uit komen. Wij getuigen ook dat er sinds 1830, toen De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gesticht werd, een profeet is geweest, en dat die er altijd zal zijn, zolang ons tijdperk zal duren, een profeet die door God en zijn volk erkend wordt, die de bedoeling en wil van de Heer zal blijven interpreteren' (Conference Report, april 1977; of *Ensign*, mei 1977, blz. 78).

Er staan ons grote hoeveelheden geschreven historisch materiaal ter beschikking, inclusief de toespraken van onze eerste kerkleiders. Zij geven ons een achtergrond waarmee wij de eerste gebeurtenissen van de herstelling kunnen begrijpen, alsmede de situaties die in die tijd bestonden. Dit jaar mogen wij de leringen van de profeet Brigham Young bestuderen in de priesterschap en de ZHV. Er is een prachtige continuïteit en congruentie in die leringen en de leringen van onze huidige profeten.

Worden de beleidslijnen en procedures van de kerk verijnd door voortdurende openbaring en inspiratie, dan zijn er mensen die zich aan die veranderingen storen. Sommigen maken letterlijk jacht op situaties waarover vroegere kerkleiders of leden uitspraken hebben gedaan die niet geheel overeenstemmen met ons huidige begrip en onze gebruiken inzake die onderwerpen. De denkrichting van sommigen is dat alles wat uit vroeger tijden komt, wel juist moet zijn.

Ik heb de volgende denkbeelden over die aangelegenheden: (1) Sommige procedures van de kerk



waren eerder in deze bedeling nog niet geheel ontwikkeld en zijn daarom door latere profeten versterkt en verduidelijkt. (2) Onze bescherming tegen dwaalleer ligt in een allesoverstijgend geloof in voortdurende openbaring voor de huidige profet.

President Harold B. Lee heeft hierover gesproken en een ervaring verteld: 'Jaren geleden ging ik als

jonge zending samen met mijn zendingspresident naar Nauvoo en Carthage, en wij hielden daar in de gevangenis kamer waar Joseph en Hyrum de dood hadden gevonden een bijeenkomst. De zendingspresident vertelde van de historische gebeurtenissen die tot de martelaarsdood hadden geleid, en toen besloot hij met deze uiterst belangrijke uitspraak: "Toen de profeet Joseph

Smith de martelaarsdood onderging, waren er veel heiligen die in geestelijk opzicht samen met Joseph stierven." Dat gebeurde toen Brigham Young overleed; dat gebeurde ook toen John Taylor overleed. Hebben openbaringen die, bijvoorbeeld, aan president John Taylor zijn gegeven, meer gezegd dan iets dat van onze huidige president en profeet komt? Sommige kerkleden zijn geestelijk gestorven met Wilford Woodruff, met Lorenzo Snow, met Joseph F. Smith, met Heber J. Grant en met George Albert Smith. En er zijn nog steeds mensen onder ons die bereid zijn te geloven in de woorden van iemand die dood en heengegaan is, en menen dat zijn woorden meer gezegd hebben dan de woorden van een levende autoriteit nu' (Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, blz. 153).

President Lee onderstreepte dit door te vertellen over zijn antwoord aan een man die zich stoorde aan een nieuwe beleidslijn van de kerk die anders was dan in de tijd van Joseph Smith. Hij zei het volgende op de vraag van die broeder:

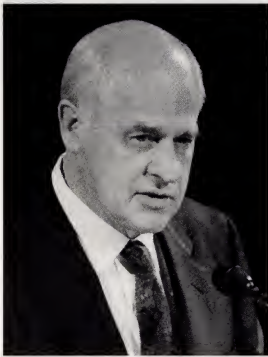
'Hebt u weleens bedacht dat wat in 1840 tegen de orde van hemel was, in 1960 misschien niet tegen de orde van de hemel is? Daar had hij niet aan gedacht. Ook hij volgde een overleden profeet, en hij vergat dat we nu een levende profeet hebben. Vandaar het belang van onze nadruk op het woord levende' (Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, blz. 153).

Kortom, de kerk is gegrondvest op voortdurende openbaring aan een huidige, levende profeet. 'Veel heerlijke en belangrijke dingen van het koninkrijk Gods' zijn al geopenbaard, en er zal nog meer worden geopenbaard door de levende profeet. Vanaf Joseph Smith en zijn opvolgers als president van de kerk, heeft de onophoudelijke stroom openbaringen ons begrip van het evangelie vervolmaakt. De leerstellingen worden nu duidelijk omlind onderwezen in de kerk dan in enige voorgaande periode in deze bedeling. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Dankbaarheid

Ouderling Gordon Taylor Watts
van de Zeventig

De diepgang en de bereidheid waarmee wij dienen is een directe afspiegeling van onze dankbaarheid.



Voor een jongen was het leven op onze kleine boerderij de hemel. Vaak waren er op ons bescheiden huis niet genoeg dakpannen om het dak te bedekken, het toilet lag aan het eind van een lang pad dat je moest kennen om er goed aan te komen en mijn versleten blouse had soms meer knoopsgaten dan knopen. Onze badbeurt op zaterdagavond voor een warme kachel, waarbij je lichaam aan beide temperatuurextremen werd blootgesteld, was een luxe. Het leven was geweldig. Toen veranderde er iets. Ik ging naar school en zag voor het eerst spullen die ik niet kende. Anderen hadden mooie kleren, prachtige huizen met alle moderne voorzieningen en ze reden in nieuwere auto's. Mijn leeftijdgenoten hoefden 's ochtends niet vroeg op te staan om vóór school klusjes te doen en er dan 's avonds na school weer opnieuw aan te beginnen. Terwijl zij populair en zelfverzekerd

werden, werd ik teruggetrokken en verlegen. Jammer genoeg vergat ik hoe blij ik was geweest met mijn mandje vol zegeningen nu ik hun schijnbaar eindeloze stapels zegeningen voortdurend met de mijne vergeleek. Zo liet ik de rolluiken van ondankbaarheid voor mijn nederigheid zakken. De mening dat wij eigenlijk meer verdienen, kan er de oorzaak van zijn dat ons goed gevulde bord leeg lijkt. Dankbaarheid heeft vele gezichten en kan zich in vele vormen voordoen. Als wij de hand van de Heer niet erkennen in alles wat wij hebben, leidt dat al gauw tot zelfzuchtig gedrag.

Hoewel de Heiland de gever was, was Hij maar zelden de ontvanger van dankbaarheid.

'En toen Hij [Christus] een zeker dorp binnenging, kwamen Hem tien melaatse mannen tegemoet, die op een afstand bleven staan. En zij verheieven hun stem en zeiden: Jezus, Meester, heb medelijden met ons! En Hij zag hen aan en zeide tot hen: Gaat heen, toont u aan de priesters. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden. En één van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende, en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan. En Jezus antwoordde en zeide: Zijn niet alle tiden rein geworden? Waar zijn de negen anderen?'¹

Als wij de vraag van de Heiland, 'Waar zijn de negen anderen?' overwegen, stemt dat ons tot diep nadenken. Tijdens de algemene conferentie in april van dit jaar zei president

Hinckley in zijn openingstoespraak:

'Dus, broeders en zusters, laten wij ons samen verheugen en met waardering van de wonderbaarlijke leerstellingen en gebruiken genieten, die nu als een gave van de Heer, in de heerlijkste periode van zijn werk tot ons gekomen zijn (...). Laten wij altijd dankbaar zijn voor deze kostbare gaven en voorrechten en als mensen die de Heer liefhebben ons deel doen.'²

Ondanks alle 'kostbare gaven en voorrechten' waarvan onze profeet sprak, herkennen wij onze overvloedige zegeningen vaak niet. En wat nog belangrijker is, sommige blijken van dankbaarheid voldoen niet aan de verwachtingen van de Heer.

'En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door zijn hand niet in alles te erkennen en zijn geboden niet te gehoorzamen (...).'³

Dankbaarheid begint bij onze houding. Terwijl in de ogen van sommigen iedere appel glimt, zien anderen zelfs na het oppoetsen alleen de bruine plekjes. Wij moeten oppassen dat we niet tot het toenemende aantal ondankbare mensen gaan behoren die ongevoelig voor zegeningen zijn geworden en een voortdurende klaagzang aanheffen.

Vreugde en geluk worden uit dankbaarheid geboren. Mijn vrouw en ik hebben onlangs drie jaar in een ander deel van de wereld gewoond en daar met de bijzonder vriendelijke bevolking samengewerkt. Als wereldse bezittingen de maatstaf voor geluk waren, zou het overgrote deel van deze heiligen ongelukkig zijn. Het tegendeel is waar, dankbaarheid is daar overvloedig aanwezig en resulteert in aanstekelijke uitingen van vreugde. Hoewel zij in moeilijke levensomstandigheden met weinig gemak verkeren, is het duidelijk dat zij een heerlijk volk zijn. Hun opgewektheid komt voort uit hun dankbaarheid voor het evangelie van Jezus Christus en de zegeningen die voortvloeiën uit het naleven van haar beginselen. Een getrouw districtsresident uitte zijn dankbaarheid voor het bezit van een fiets om zijn roeping te kunnen uitoefenen. Hoe harder hij trapte, hoe



gelukkiger hij werd, leek het wel. Hier kunnen wij van leren; als wij ons ondankbaar voelen, moeten we misschien wat harder trappen. De diepgang en de bereidheid waarmee wij dienen is een directe afspiegeling van onze dankbaarheid.

Ouderling James E. Talmage heeft gezegd:

'Dankbaarheid is het tweelingzusje van nederigheid; trots is de vijand van beide (...)'⁴

Ook heeft President James E. Faust gezegd:

'Een dankbaar hart is het begin van grootheid (...)'⁵

In moeilijke tijden kunnen wij dankbaar aanvaarden wat nog te komen staat — dankbaarheid voor de zegeningen en gaven die de Heer in petto heeft voor hen die de gebo-

den onderhouden en hem met een dankbaar hart dienen. Een eeuwige vriend en vroegere buurman van ons die jaren geleden bij ons thuis de leringen van het evangelie ontving, heeft onlangs het vuur des smelters gevoeld door het verlies van zijn dierbare vrouw. Zijn woorden van onbeschrijflijke dankbaarheid voor het evangelie, de tempelverbonden en het eeuwig huwelijk staan in mijn gedachten gegrift. Bij het heengaan van zijn vrouw verschaft deze kennis troost die hun niet bekend was voordat zij lid van de kerk werden. Zijn woorden: 'Hoe kan ik je ooit bedanken dat je deze grote eeuwige gave in mijn gezin hebt gebracht?' voeg ik bij mijn eigen woorden van onuitsprekelijke dankbaarheid tegenover

mijn Vader in de hemel en zijn Zoon, Jezus Christus, voor de 'kostbare gaven en voorrechten' die Zij ons bieden.

'En hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit.'⁶ In de naam van Jezus Christus. Amen. □

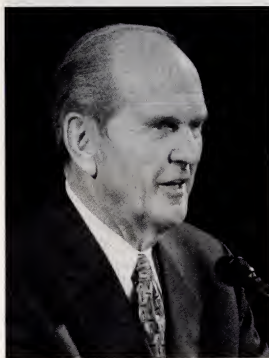
NOTEN

1. Lucas 17:12-17.
2. *De Ster*, juli 1998, blz.6.
3. *Leer en Verbonden* 59:21.
4. James E. Talmage, *Sunday Night Talks*, Salt Lake City; Deseret Book Co., 1931, blz. 483.
5. *Ensign*, mei 1990, blz. 86.
6. LV 78:19.

Wij zijn kinderen van God

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wie zijn wij? Wij zijn kinderen van God. We hebben onbegrensde mogelijkheden. We hebben een heilig erfgoed.



Onlangs werd mijn aandacht getrokken door wat jongelui die opvielen door hun buitengewone stijl van kleden. Een van hen zei iets onthullends: 'Ik probeer te ontdekken wie ik echt ben.' Dit gebeurde toen ik uit een kerkdienst kwam waar jeugdwerkkinderen 'Ik ben een kind van God' hadden gezongen. Zulke tegenstrijdige gebeurtenissen benadrukken hoe belangrijk het is te weten dat we letterlijk kinderen van God zijn.

We zijn tweeledige schepselen. Elke ziel bestaat uit een lichaam en een geest; die allebei uit God voortkomen. Een duidelijk begrip van lichaam en geest zal onze gedachten en daden op het goede richten.

HET LICHAAM

Het wonder van ons stoffelijke lichaam wordt vaak over het hoofd gezien. Wie heeft nooit een laag gevoel van eigenwaarde gehad van-

we zijn of haar uiterlijk? Veel mensen zouden een lichaam naar hun zin willen hebben. Sommigen met van nature steil haar willen krullen. Anderen met krullend haar willen het steil. Soms verven dames hun haar omdat ze geloven dat mannen de voorkeur geven aan blond.

Uw lichaam is, hoe het er ook uitziet, een prachtige schepping van God is.¹ Het is een stoffelijk omhulsel — een tempel voor uw geest.⁴ Een studie van uw lichaam ontdekt streept het goddelijke ontwerp.

De vorming ervan begint met de eenwording van twee voortplantingscellen — één van de moeder en één van de vader. Samen bevatten die twee cellen alle erfelijke informatie van de nieuwe mens, opgeslagen in een ruimte die zo klein is dat het met het blote oog niet te zien is. 23 chromosomen van elke ouder komen samen in één nieuwe cel. Die chromosomen bevatten duizenden genen die bepalend zijn voor alle lichamelijke kenmerken van de ongeboren mens. Ongeveer 22 dagen na de samen-smelting van de cellen begint er een hartje te kloppen. Met 26 dagen begint het bloed te circuleren. Cellen vermenigvuldigen en delen zich. Sommige worden ogen die zien; andere oren die horen.

Elk orgaan is een buitengewone gave van God. Het oog heeft een zelf-instellende lens. Zenuwen en spieren beheersen twee afzonderlijke ogen om één driedimensionaal beeld te vormen. De ogen hebben een verbinding met de hersenen die het waargenomen beeld opslaan. Er zijn geen snoeren of batterijen nodig.

Elk oor heeft een verbinding met een compacte installatie om geluidsgolven hoorbaar te maken. Een trommelvlies dient als membraan. Minuscule botjes versterken geluidstrillingen en sturen een signaal via de zenuwen naar de hersenen, die de geluiden waarnemen en herkennen.

Het hart is een ongelooflijke pomp. Het heeft vier tere kleppen die de richting van de bloedstroom bepalen. Die kleppen openen en sluiten zich meer dan 100.000 keer per dag — 36 miljoen keer per jaar. Toch kunnen ze, tenzij ze door ziekte verzwakt zijn, die druk bijna onbeperkt doorstaan. Geen enkel tot nu toe door de mens gemaakt materiaal kan zo vaak en zo lang heen en weer gaan zonder kapot te gaan.

Elke dag pompt een volwassen hart genoeg vloeistof om een tank van ongeveer 7600 liter⁵ te vullen. Die arbeid staat gelijk aan het optakelen van een volwassen man⁶ naar de bovenste verdieping van het Empire State Building ten gebreuke van slechts vier watt energie. Bovenin het hart bevindt zich een elektro-generator die langs speciale kanalen energie verstuurt, waardoor duizenden spiervezels gaan samenwerken.

Er is veel te zeggen over alle andere kostbare organen in het lichaam. Ze functioneren prachtig, en ik heb niet de tijd of het vermogen om dat te beschrijven.

Andere eigenschappen van het lichaam zijn net zo verbazingwekkend, al zijn ze minder opvallend. Er is bijvoorbeeld gezorgd voor reserve. Elk orgaan waarvan we er twee hebben, kan onmiddellijk ondersteuning geven voor het andere van de twee. Organen waarvan we er één hebben, zoals de hersenen, het hart en de lever, worden gevoed door twee bloedtoevoerkkanalen. Daardoor wordt het orgaan beschermd als een van de kanalen ontregeld raakt.

Denkt u eens aan het veiligheidssysteem van het lichaam. Het lichaam voelt pijn om het te beschermen tegen beschadiging. Als reactie op infectie vormt het antistoffen. Die bestrijden niet alleen het actuele probleem, maar ze vergroten



de weerstand tegen infecties in de toekomst. Op een goede dag werd mijn aandacht getrokken door wat kinderen van ongeveer drie jaar die op straat water uit de goot hadden opgeslurpt. Ze moeten ontelbare bacillen naar binnen hebben gekregen, maar geen van die kleuters is ziek geworden. Zodra dat vieze water hun maagje bereikte, werd het met zoutzuur behandeld om het leven van het kind te beschermen.

De huid geeft bescherming. Hij waarschuwt ook tegen verwondingen door overmatige hitte of koude. Ook zendt hij signalen uit die duiden op narijheid elders. Bij koorts zweet de huid. Wanneer iemand schrikt, verbleekt hij. Wanneer iemand in verlegenheid raakt, bloest hij.

Het lichaam herstelt zichzelf. Gebroken botten herstellen zich en worden weer sterk. Huidbeschadigingen genezen vanzelf. Een lek in de bloedsomloop kan zichzelf dichten.

Het lichaam vernieuwt de eigen verouderde cellen. Het gemiddelde rode bloedlichaampje leeft bijvoorbeeld 120 dagen. Dan wordt het vervangen door een nieuwe.

Het lichaam regelt de aanmaak van zijn eigen belangrijke bestanddelen. Essentiële elementen en chemische stoffen worden voortdurend

aangepast. En ongeacht grote verschillen in de omgevingstemperatuur wordt de lichaamstemperatuur zorgvuldig onder controle gehouden.

Wanneer die hoedanigheden van de normale werking: bescherming, herstel, aanwas en regulering voor altijd de overhand zouden hebben, zou het leven hier onbegrensd doorgaan. Gelukkig heeft de Schepper gezorgd voor veroudering en andere processen die uiteindelijk de lichamelijke dood tot gevolg hebben. Vaak zien we de dood als ontijdig of tragisch. Maar de dood is, net als de geboorte, onderdeel van het leven. In de Schriften staat dat 'het niet raadzaam [was] dat de mens uit deze stoffelijke dood zou worden teruggeroepen, want dat zou het grote plan van gelukzaligheid te niet doen.'⁷ Naar God terugkeren door de poort van de dood is een vreugde voor hen die Hem liefhebben.⁸

Wanneer de dood zich aankondigt bij iemand die nog in de kracht van zijn leven is, putten we troost uit de wetenschap dat dezelfde wetten die ervoor zorgen dat het leven hier geen standhoudt, ook de wetten zijn die bij de opstanding worden toegepast als het lichaam bevestigd wordt met onsterfelijkheid.

DE GEEST

Ik zal nu spreken over de geest. Vóór ons leven op aarde woonde elke geestzoon en -dochter bij God. Onze geest, of intelligentie, is niet geschapen of gemaakt. Dat kan ook niet. De geest is eeuwig; hij bestond in onschuld in voorsterfelijke sferen⁹ en zal ook bestaan als het lichaam sterft.¹⁰ De geest geeft het lichaam leven en persoonlijkheid.¹¹ 'Alle geest is stof, doch is fijner of reiner.'¹²

'De geest van de mens [is] in de gelijkis van zijn lichaam.'¹³ Jezus heeft het zo uitgelegd toen de broeder van Jared het voorsterfelijke lichaam van de Heer aanschouwde: 'Ziet gij, dat gij zijt geschapen naar mijn eigen beeld? Ja, alle mensen werden in den beginne naar mijn eigen beeld geschapen.'

'Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van mijn geest; en de mens heb Ik geschapen naar het lichaam van mijn geest; en zoals Ik er voor u in de geest uitzie, zal Ik aan mijn volk in het vlees verschijnen.'¹⁴

De ontwikkeling van de geest heeft eeuwige gevolgen. De eigenschappen waarvoor wij eens geoordeeld zullen worden, zijn eigenschappen van de geest.¹⁵ Daartoe behoren integriteit, meegevoel, liefde, en nog meer.¹⁶ Uw geest

kan, doordat hij gehuisvest is in uw lichaam, die eigenschappen ontwikkelen en tot uiting brengen op manieren die van belang zijn voor uw eeuwige vooruitgang.¹⁷

Geest en lichaam worden samen een levende ziel van verheven waarde. Wij zijn werkelijk kinderen van God — lichamenlijk en geestelijk.

LICHAMELIJKE BEPERKINGEN

Om redenen die meestal niet bekend zijn, worden sommige mensen geboren met lichamenlijke beperkingen. Bepaalde lichaamsdelen kunnen abnormal zijn. Regulerende systemen kunnen uit balans zijn. En het lichaam van ieder van ons is onderhevig aan ziekte en dood. Niettemin is de gave van een stoffelijk lichaam onbetaalbaar. Zonder dat kunnen we geen volheid van vreugde bereiken.¹⁸

We hebben geen volmaakt lichaam nodig om een goddelijke bestemming te bereiken. In feite bevinden sommige van de lieflijkste geesten zich in een zwak lichaam. Grote geestelijke kracht wordt vaak ontwikkeld door mensen met lichamenlijke moeilijkheden, juist omdat ze moeilijkheden ondervinden. Zulke mensen hebben recht op alle zegeningen die God klaar heeft liggen voor zijn getrouwe en gehoorzame kinderen.¹⁹

Uiteindelijk zal de tijd aanbreken waarin 'de geest en het lichaam (. . .) opnieuw in hun volmaakte gedaante [zullen] worden herenigd; zowel ledematen als gewrichten zullen tot hun eigen vorm worden hersteld.'²⁰ En dan kunnen we, dankzij de verzoening van Jezus Christus, in Hem volmaakt worden.²¹

ONS GEDRAG

Hoe hebben deze waarheden ons gedrag te beïnvloeden? Wij behoren God dankbaar als onze Schepper te erkennen. Anders zouden we, net als een goudvis in een kom, ons niet bewust zijn van de goedheid van onze verzorger. 'Gij moet God danken', zegt de Heer, 'voor elke zegen, waarmee gij ook wordt gezegend.'²² En we kunnen deugd en heiligheid voortdurend voor Hem beoefenen.²³

We beschouwen ons lichaam als onze eigen tempel.²⁴ We zullen het op geen enkele manier laten ontheiligen of schenden.²⁵ We reguleren ons voedingspatroon en nemen lichaamsbeweging om fit te blijven.

Moeten we niet net zoveel aandacht besteden aan onze geestelijke conditie?²⁶ Zoals lichamenlijke kracht oefening vereist, zo vereist geestelijke kracht ook inspanning. Een van de belangrijkste geestelijke oefeningen is gebed. Daardoor komen we in harmonie met God en krijgen we het verlangen om zijn geboden na te leven. Gebed is de sleutel tot wijsheid, deugd en nederigheid.

We zullen zorgvuldig overwegen welke adviezen we opvolgen. Veel zogenaamde experts geven advies voor het lichaam — zonder aan de geest te denken. Wie bijvoorbeeld aanwijzingen opvolgt die tegengesteld zijn aan het woord van wijsheid, verloochent een wet die geopenbaard is om lichamenlijke en geestelijke zegeningen te brengen.²⁷ Sommige aanbevelingen aangaande het gebruik van onze voortplantingsorganen zijn slechts — en ondeugdelijk — gebaseerd op lichamenlijke overwegingen. Pas op voor zo'n eenzijdige visie! Paulus heeft gezegd: 'Indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werken des lichaams doot, zult gij leven.'²⁸

Die waarschuwing betreft pornografie, die heel verslavend is. De waarschuwing in de Schriften is duidelijk: 'Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeerten zoudt gehoorzamen.'²⁹ Op den duur leggen verslavingen zowel het lichaam als de geest aan banden. We kunnen ons het beste in dit leven van verslaving bekeren, nu we nog een stoffelijk lichaam hebben dat daarbij tot steun kan zijn.

Als kinderen van God behoren we niets het lichaam binnen te laten wat het kan verontreinigen. Toestaan dat onze zintuigen als het gezicht, gevoel of gehoor de brein vullen met onreine herinneringen is ontheiliging. Wij behoren onze kuisheid te koesteren en 'dwaze en schadelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in



verderf en ondergang'³⁰ te vermijden. Wij zullen die zaken ['ontvluchten en] (. . .) gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding en zachtzinnigheid [najaen]'³¹ — eigenschappen die de hele ziel opbouwen.

Wie zijn wij? Wij zijn kinderen van God.³² We hebben onbegrensde mogelijkheden. We hebben een heilig erfgoed. Mogen we dat erfgoed altijd eer aandoen — in elke gedachte en daad. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Zie lofzang 195.
2. Zie LV 88:15.
3. Zie Russell M. Nelson, 'The Magnificence of Man', *Ensign*, januari 1988, blz. 64-69. De psalmist heeft gezegd: 'Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt (. . .)? Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond' (Psalmen 8:4-6; zie ook Hebreëen 2:7-9).
4. Zie 1 Korintiërs 6:19.
5. 7.570 liter.
6. 68 kilogram.
7. Alma 42:8; zie ook Alma 12:24-27.
8. De psalmist heeft de visie van de Godheid verwoord: 'Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten' (psalm 116:15).
9. Zie LV 93:38.
10. Zie Alma 40:11; Abraham 3:18.
11. Zie Job 32:8.
12. LV 131:7.
13. LV 77:2.
14. Ether 3:15-16.
15. De geest, niet het lichaam is het

actieve, belangrijke component van de ziel. Zonder de geest is het lichaam dood (zie Jakobus 2:26). Daarom is het de geest die voor goed of kwaad kiest en die rekenschap zal moeten afleggen voor zowel de positieve als de negatieve eigenschappen die hij bij het laatste oordeel bezit (zie Alma 40:3-7).

16. Zoals 'geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke genegenheid, godsvrucht, mensenmin, ootmoed en ijver' (LV 4:6).

17. Zie 2 Nephi 2:11-16, 21-26;

Moroni 10:33-34.

18. Zie LV 138:17.

19. Zie Abraham 3:25-26

20. Alma 11:43; zie ook Alma 40:23; Prediker 12:7; LV 138:17.

21. Zie Moroni 10:32.

22. LV 46:32.

23. Zie LV 46:33.

24. Zie 1 Korintiërs 3:16.

25. Doelend op het menselijk lichaam heeft de apostel Paulus gezegd: 'Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig' (1 Korintiërs 3:17).

26. Zie 1 Korintiërs 9:24-27; Hebreëen 12:9.

27. Zie LV 89:18-21; zie ook Romeinen 8:6; 2 Nephi 9:38-39; LV 29:34-35.

28. Romeinen 8:13.

29. Romeinen 6:12.

30. 1 Timoteüs 6:9.

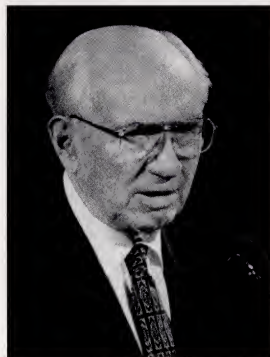
31. 1 Timoteüs 6:11. Vers 12 vervolgt met: 'Strijd de goede strijd des geloofs, grijp het eeuwige leven.' Dat is onze keuze.

32. Zoekend naar teksten die te maken hebben met *scheppen of vormen* (of afleidingen daarvan), met *man*, *de mens*, *mannelijk of vrouwelijk* in hetzelfde vers, vond ik 55 voorbeelden die getuigen van onze goddelijke schepping. Ik noem er één van vele met dezelfde strekking: 'De Goden beraadslaagden onder elkaar en zeiden: Laat Ons nederdalen en de mens vormen naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis (. . .) Dus daalden de Goden neder om de mens naar Hun eigen beeld te scheppen, om hem naar het beeld der Goden te vormen, om hen man en vrouw te vormen' (Abraham 4:26-27). Het besluit om te geloven dat onze schepping goddelijk is geweest moet gebaseerd zijn op geestelijke bewijzen en niet alleen op stoffelijk bewijs, want 'een ongestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoedelen is' (1 Korintiërs 2:14).

Zegen

President Gordon B. Hinckley

Dit zijn geweldige tijden waarin wij leven als heiligen van de Allerhoogste. (. . .) Laten we onze kinderen blijven opvoeden in rechtchapenheid en waarheid. Laten we goede burenen en goede vrienden zijn.



Een afsluitend woord. We hebben nu al een lange tijd op de harde banken van de Tabernakel gezeten. Ik kijk met verlangen uit naar de conferenties die we in het nieuwe gebouw gaan houden, waar de stoelen bekleed zullen zijn.

We hebben een fijne conferentie gehad. De Heer heeft ons gezegd en we zijn daar erg dankbaar voor. Mogen wij, nu wij terugkeren naar huis, overpeinzen wat wij hebben gehoord. Als er een hervorming nodig is in ons leven, mogen wij dan de aanpassingen aanbrengen die daarvoor nodig zijn. Als ons hart is aangeraakt, mogen we dan gehoor geven aan de Geest die ons heeft aangeraakt. Zijn wij laks geweest in de uitvoering van onze taak, dan kunnen we de zelfdiscipline hebben om te doen wat van ons verwacht wordt.

Het doet mij plezier u te rapporteren, broeders en zusters, dat de bouw van de kleine tempels, dat tijdens

deze conferentie ettelijke keren genoemd is, goed verloopt. Een paar maanden geleden hebben we de eerste kleine tempel ingewijd in Monticello (Utah). We hebben daar een tempel gebouwd om ervan te leren. We hebben daadwerkelijk het een en ander geleerd, en we zijn zeer tevreden met de reactie van de heiligen in dat gebied en over hun enthousiasme voor het prachtige gebouw dat ze in hun midden gekregen hebben.

Wij zullen aan het begin van het volgende jaar een aantal nieuwe tempels inwijden. Sommige zijn groter, andere kleiner. Tijdens de vorige conferentie heb ik de hoop uitgesproken dat we gedurende de volgende twee jaar dertig nieuwe tempels zullen bouwen. Ik ben ervan overtuigd dat velen hebben gedacht dat dit slechts een wensdroom van mij was. Het leek geheel en al onrealistisch.

Ik ben dankbaar u te kunnen zeggen dat ons bouwprogramma, onze architecten en bouwkundige ingenieurs, onze ontwerpers en meubilair-deskundigen mij mededelen dat wij naar alle waarschijnlijkheid honderd of meer tempels in bedrijf zullen hebben in het jaar 2000, en dat is bijna twee keer zoveel als nu. Ik verzeker u dat er niemand in slaap is gevallen — niemand die ook maar iets te maken heeft met dit gigantische project. Ik noem deze tempels kleinere tempels. Maar in feite zien ze er niet klein uit, ze zien er groot uit. Ze zijn prachtig. Ze worden gebouwd van de beste materialen en op de beste manier die wij kennen. Alle worden huizen van de Heer, aan zijn heilige doeleinden gewijd.

En daar zal het niet bij blijven. We zullen blijven door bouwen. We weten dat er zoveel locaties zijn waar ze nodig zijn om u, de getrouwe heiligen van deze kerk, in staat te stellen erheen te gaan om uw eigen zegeningen te ontvangen en die zegeningen bovendien te bieden aan hen die al door de sluiser van de dood zijn gegaan. Wij bidden dat onze leden zo leven dat ze die van die tempels gebruik mogen maken. Als er bekering voor nodig is, dan is het nu de tijd daarvoor. We moeten ons voorbereiden op de tempelwerk.

Broeders en zusters, dit zijn geweldige tijden waarin wij leven als heiligen van de Allerhoogste. Met de overvloedige zegeningen van de Heer, met zijn geopenbaarde wil voor ons, met de getrouwe heiligen over de hele wereld, merken we dat het mogelijk is om te doen wat nog niet zo lang geleden onmogelijk geacht werd.

Ik ben al heel lang kerkfunctionaris. Ik ben een oude man die het verstriken van de tijd niet kan tegenhouden. Ik heb lang genoeg geleefd, en ben in genoeg verschillende posities werkzaam geweest, om uit mijn gedachten, als dat al nodig was, alle twijfel te bannen aan de goddelijke aard van dit werk van God. Wij moeten de leden van andere kerken respecteren. Wij wensen hun vriendschap en hopen hun zinvol dienstbetoon te kunnen verlenen. Wij weten dat zij allen goed doen, maar wij zeggen zonder enige schaamte — en dat roept maar al te vaak kritiek over ons af — dat dit de ware en levende kerk van onze Vader in de hemel is en van zijn Zoon, de Heer Jezus Christus.

Voor ik ga zitten, wil ik eer betuigen aan het koor waarnaar we vandaag geluisterd hebben. Het is een prachtkoor. De koorleden verrichten goed werk. Ze zijn beter dan ooit tevoren, maar ze moeten steeds beter worden. Hun beste kunnen vandaag is niet goed genoeg voor morgen. Volhouden, beste vrienden.

Laten we onze kinderen blijven opvoeden in rechtschapenheid en waarheid. Laten we goede burens en



Een gezin poseert voor de Christus in het Bezoekerscentrum-Noord op Temple Square.

goede vrienden zijn, en in liefde allen de hand toesteken, zowel hen die niet van ons geloof zijn als hen die wel van ons geloof zijn. Moge de hemel glimlachend op u neerkijken, mijn liefste medeleden, waaraan ik

mijn getuigenis toevoeg, alsmede mijn liefde voor een ieder van u, waar u zich ook moge bevinden in deze wereld, dat is mijn nederig gebed en zegen in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Laat ons wandelen in het licht des Heren

Presidente Mary Ellen Smoot
Algemeen presidente zustershulpvereniging

Zijn open armen zijn voor ons allemaal bedoeld. Zijn waarheden zijn eenvoudig en duidelijk, en zijn uitnodiging blijft van kracht.



Ik vind het altijd leuk om uitnodigingen te krijgen. U ook? Droomt u er ook wel eens van dat u uitgenodigd wordt voor iets geweldigs, een of ander evenement waardoor uw waarde, uw onmetelijke waarde tot zijn recht komt? Het vooruitzicht is minstens zo leuk als de gebeurtenis zelf. Zelfs het alledaagse wordt spannender en krijgt meer betekenis wanneer je voorbereidingen treft voor een evenement waarvoor je bent uitgenodigd. Zelfs nu maak ik een envelop die zelfs maar op een uitnodiging lijkt, het eerst open.

Jammer genoeg zijn niet alle uitnodigingen van evenveel waarde. Sommige komen in de vorm van verleidingen en verlokkingen. Ongeacht of ze per post, via de

computer of de televisie komen; ze kunnen ons verlokken en verleiden — en ons echt misleiden.

Maar gelukkig zijn de uitnodigingen die we krijgen van de Schriften, de profeten en de Heilige Geest, uitnodigingen waarop we kunnen rekenen. Ze geven ons leiding, vrede, troost en vreugde. De stem van een zachte stilte spreekt tot ons en moedigt ons tot een rechtschapen leven aan. We moeten zorgvuldig naar zijn wenken luisteren en onze ziel doorvorsen. Daarbij zullen de donkere wolken verdwijnen en het heerlijke licht van God ons wezen vervullen.

De uitnodigingen van de Heer zijn van vitaal belang. Ze leiden ons terug naar onze hemelse Vader, op de weg van waarheid en rechtschapenheid. Ze bevestigen waarlijk onze onpeilbare waarde als dochters van God. Ze zijn zo liefderlijk en persoonlijk. Ze komen van onze hemelse Vader. Hij spreekt tot ons in uitnodigende taal: 'Kom tot Mij', 'Volg Mij na', 'Kom'.

Vanavond wil het algemeen presidium van de ZHV u allen uitnodigen: 'Komt, laten wij wandelen in het licht des Heren' (Jesaja 2:5).

Wilt u alstublieft RSVP? Dat is een Franse term die betekent 'antwoorden alstublieft'.

Jesaja zag velen opgaan naar het huis des Heren. Ze werden onderrecht in de wegen van God en ze leefden in vrede met elkaar. Hij wilde dat allen dat zouden doen. En

dus nodigde hij hen uit, net zoals wij zojuist gedaan hebben: 'Komt, laten wij wandelen in het licht des Heren' (Jesaja 2:5).

Mijn overgrootvader, Israel Stoddard, aanvaardde in 1842 een uitnodiging om lid te worden van de kerk. Daarna aanvaardde hij nog een uitnodiging om zich bij de heiligen te voegen, en het gezin verhuisde van New Jersey naar Nauvoo. Toen president Brigham Young een uitnodiging liet uitgaan om hem te volgen naar het Westen, gaven ze daar gehoor aan.

Toen het gezin de Mississippi overstak, keken ze achterom en zagen ze hun huis afbranden. Door blootstelling aan de elementen en ontberingen overleed de moeder, vijf weken later stierf de baby, en kort daarna overleed de vader. Mijn grootmoeder schreef: 'Daardoor hadden de vijf kinderen Stoddard geen thuis en bijna geen geld meer, maar ze waren niet zonder vrienden, want de heiligen waren goed voor hen.'

Die uitnodiging vergde het leven van de ouders en hun kindje, maar heeft ze wel voor eeuwig aan elkaar verbonden.

Laten we samen eens vaststellen wat het betekent om in het licht van de Heer te wandelen. Allereerst hebben we licht — licht in ons gezicht, licht voor ons uit, zelfs als de duisternis ons omgeeft. Bovendien betekent het dat we doelbewust wandelen.

De Heiland heeft ons de manier getoond toen Hij in de laatste week van zijn leven de gelijkenis vertelde van de tien maagden, de gelijkenis van de talenten en de gelijkenis van de schapen en de bokken. Met de gelijkenissen in Matteüs 25 als richtlijn wil ik de drie lessen die Christus ons geleerd heeft, doornemen. Als we luisteren en gehoorzamen, worden we zusters in licht en waarheid.

Ten eerste: uit de gelijkenis van de tien maagden leren we dat we *geestelijk voorbereid* moeten zijn.

De Heiland vergeleek het koninkrijk der hemelen met tien maagden die met hun lampen de bruidegom tegemoet gingen. Vijf maagden namen olie mee voor hun

lamp en toen de bruidegom kwam, konden ze hem ontvangen. Terwijl de vijf dwaze maagden zich haastten om meer olie te bemachtigen, kwam de bruidegom, en alleen '(. . .) die gereed waren, gingen met hem de bruiloftsmaal binnen.'

Zusters, zijn wij gereed? Zijn wij ons, individueel en als groep, aan het voorbereiden op de edelmoedige gaven die de Heer beloofd heeft aan iedereen die trouw blijft? Zijn wij klaar om zijn licht te ontvangen? President Kimball heeft enigszins aangegeven hoe we onze lamp met olie kunnen vullen: 'Door ons bezoek aan de avondmaalsdiensten komt er, druppelsgewijs en in de loop van de jaren, olie in onze lamp. Vasten, gezinsgebed, huisonderwijs [en huisbezoek], beheersen van lichamelijke begeerten, het evangelie verkondigen, de Schriften bestuderen, elke daad van toewijding en gehoorzaamheid is een druppel in onze olievorraad. Vriendelijke daden, offergaven en tiende betalen, reine gedachten en daden. Een eeuwig verbondshuwelijk; ook dat voegt toe aan de olie waardoor we midden in de nacht klaar kunnen staan.'

Laat me u vertellen wat een zuster vindt van de hulp die de ZHV haar bood om geestelijk voorbereid te zijn. Ik was zo geïnspireerd door haar geloof, dat ik haar gevraagd heb haar getuigenis op te schrijven en mij toe te sturen. Sta me toe een gedeelte voor te lezen.

Zij schrijft: 'Wat een zegen is de ZHV voor mij geweest. Ik was gescheiden — een alleenstaande moeder met een dochtertje. Ik had ook een zoon verloren. Ik lag uren op mijn knieën te bidden om hulp van mijn Heiland en mijn hemelse Vader. Maar — ik had de ZHV. Het was mijn organisatie. De hele week probeerde ik uit alle macht om met mijn kleine inkomsten en minimale opleiding voor mijn dochtertje en mezelf te zorgen. Elke zondag gingen we naar de kerk. Het kwam me voor dat ik, doordat ik elke week naar de ZHV ging, sterker werd en een betere zuster. Ik miste geen van de andere bijeenkomsten. Ik ging erheen omdat ik wist dat ik daar



Een beeld van Joseph en Emma Smith ter herdenking van de organisatie in 1842 van de zustershulpvereniging van Nauvoo, de voorganger van de huidige wereldwijde ZHV.

moest zijn. Ik ging erheen en verheugde me in het woord en vooral in de ZHV. Het was mijn "hulp" en mijn "vereniging". Ik hoorde erbij, ik voelde dat. Ik ging op in de lessen, in dienstbetoon (. . .) en in mijn kindje. Ik merkte dat er, als ik mijn geest en mijn handen bezig hield, minder tijd was om aan de pijn van het verleden te denken. (. . .) Maar wat ik me van al die jaren het beste herinner is het gevoel erbij te horen — bij de organisatie die mijn Heer en Heiland aan alle zusters gegeven heeft, niet alleen aan mij.²

We zijn zusters in de ZHV om elkaar te helpen bij onze voorbereiding op de dag dat de bruidegom terugkomt. Door een actief aandeel in de organisatie van de ZHV zullen onze lampen gevuld zijn. Ons geloof zal sterk blijven.

Een van de gaven die God beloofd heeft aan iedereen die ze ernstig nastreeft, is geloof. Ouderling Bruce R. McConkie heeft uitgelegd: 'Geloof is een gave van God die geschonken wordt als beloning voor rechtschapenheid. Geloof wordt

altijd gegeven bij rechtschapenheid, en hoe groter de gehoorzaamheid aan Gods wetten is, des te groter zal de gave van geloof zijn.³

Geloof, en *alle* geestelijke gaven zijn beschikbaar voor iedereen die bereid is er zijn leven naar te richten. Vaak denken we dat alleen ons lidmaatschap van de kerk ons het recht geeft op alles wat de Heer beloofd heeft. Maar elke zegening vereist gehoorzaamheid. De Heer heeft gezegd: 'Wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond' (LV 130:21). We krijgen kracht door de geboden na te leven.

Wanneer we dus in het licht van de Heer willen wandelen, behoren we geestelijke groei na te streven. We volgen het pad van geestelijke voorbereiding zoals het ons in de Schriften en door onze hedendaagse profeten duidelijk wordt gemaakt. We nemen deel aan de ZHV-organisatie. Die vereniging die door goddelijke inspiratie gesticht is door onze profeten, is niet alleen een bijeenkomst op zondag. Het is een organisatie met als

doel de zusters en hun gezin tot Christus te brengen.

Als wij werken onder leiding en in harmonie met de priesterschap en met elkaar, kan de Heer door ons werken en onze capaciteiten vergroten. De tweede gelijkenis die de Heiland in de laatste week van zijn leven vertelde, was de gelijkenis van de talenten. U kent het verhaal en de boodschap allemaal. Sta me toe het nog eens door te nemen. De Heer vergeleek het koninkrijk der hemelen met 'een mens, die bij zijn vertrek naar het buitenland zijn slaven riep en hun zijn bezit toevertrouwde.'

'En de één gaf hij vijf talenten, een ander twee, een derde één' (Matteüs 25:14-30).

Toen de meester vroeg om verantwoording af te leggen over de talenten, was hij blij met degene die met vijf talenten er vijf bij verdiend had. Hij was ook blij met de slaaf die met zijn twee talenten er twee bij verdiend had. Maar hij was helemaal niet blij met de slaaf die één talent gekregen had en het begraven had. Hij nam die slaaf dat talent af en gaf het aan iemand anders.

Ik geloof zeker dat we onze talenten ontwikkelen als er een beroep wordt gedaan op onze hulp. Als we gelovig die roeping aanvaarden, zullen verborgen talenten te voorschijn komen, zoals liefde, meegevoel, onderscheidingsvermogen, vriendschap en die van vredestichter, leerkracht, leider, huisvrouw, schrijver, onderzoeker — het zijn allemaal talenten.

Als tiener woonde ik met mijn ouders eens een ringconferentie bij. Ouderling Harold B. Lee was de presiderende gezagsdrager en spreker.

Mijn vader was de hele nacht bezig geweest met het besproeien van zijn aardbeiveld van vier hectare. Hij deed zijn best om wakker te blijven en slaagde daar meestal niet in. Maar hij peinsde er niet over om weg te blijven, vooral omdat hij wist dat ouderling Lee zou spreken.

We waren allemaal een beetje verbaasd toen ouderling Lee opstond en een aantal jongevrouwen uit de zaal naar voren riep om hun getuigenis te geven. Mijn

vader, die in dat soort dingen meestal gelijk had, stootte me aan en zei: 'Jij bent de volgende.' Ik dacht: Hij zal mij vast niet roepen, ik zit te ver weg. Toen ik naar het podium keek, besepte ik hoe groot de afstand zou zijn. Ik was de volgende. En het was absoluut de langste wandeling van mijn leven.

Ik ging op die uitnodiging van ouderling Lee in, en terwijl ik terugliep naar mijn plaats, waren er aardige mensen die me in mijn hand knepen. Die ervaring deed me goed, en het zal ons allemaal goed doen als we de moed verzamelen om op uitnodigingen van de Heer en zijn leiders in te gaan. Ingaan op een uitnodiging om te doen wat de Heer vraagt, kan een lange wandeling zijn.

Als onze 4.200.000 vrouwen van de kerk een gemeenschap van zusters vormen en onze talenten gebruiken, kunnen we invloed uitoefenen in deze wereld. Eén persoon kan invloed uitoefenen. U heeft allemaal unieke gaven. Gebruik die om anderen te helpen.

Als u in het licht van de Heer wilt wandelen, ontdek dan uw kracht en ontwikkel die. U zult grote vreugde voelen wanneer u anderen deelgenoot maakt van alles wat de Heer u gegeven heeft.

In de laatste van de drie gelijkenissen nodigt de Heiland ons uit in het licht van de Heer te wandelen door het *individu te helpen*. Hij geeft de gelijkenis van de schapen en de bokken, en tegen de schapen aan zijn rechterhand zegt Hij:

'Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërf het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.'

'Want Ik heb honger geleden, en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik heb dorst geleden, en gij hebt Mij te drinken gegeven. Ik ben een vreemdeling geweest, en gij hebt Mij gehuisvest.'

'Naakt, en gij hebt Mij gekleed, ziek, en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.'

'Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matteüs 25:34-40).

Wanneer we wandelen in het licht van de Heer, wandelen we niet alleen. We nemen onze zusters en broeders bij de hand. We onderrichten onze gezinsleden en versterken ze. We houden van de gezinnen in onze wijk en helpen ze, en ook de individuele leden.

De profeet Joseph Smith heeft ons uitgenodigd: 'Niets kan beter op mensen inwerken om hun zonden te verzaken dan hen bij de hand te leiden en met tederheid over hen te waken. Als iemand mij maar een beetje vriendelijkheid en liefde betoont, o, welk een macht heeft dit over mijn ziel, terwijl het tegenovergestelde allerlei harde gevoelens opwekt en menselijke gedachten bedrukt.'

We kunnen allemaal gesterkt worden door een toespraak van Eliza R. Snow. Zij heeft gezegd:

'(. . .) God kijkt op u neer, de engelen schrijven uw verborgen daden op. (. . .) Laten we dagelijks bidden en trachten ons te verfijnen (. . .) en onze kinderen beleefdheid en verfijning bij te brengen, opdat zij nuttige mensen in de maatschappij zullen worden.'

En ze vervolgde: '(. . .) Probeer een gelukkig thuis te scheppen, uw kinderen te weerhouden van slecht gezelschap; en vergeet niet, terwijl u eraan werkt ze netjes te kleden, om hun geest te sieren met de beginselen die ze zullen opheffen en veredelen en voorbereiden op toekomstige diensten in het koninkrijk van onze God.'

Wanneer we van ganser harte ingaan op de uitnodiging van de Heer om in zijn licht te wandelen, bereiden we ons geestelijk voor; we ontwikkelen onze talenten en we stellen ons open voor het gezin van God.

Als we in zijn licht wandelen, worden we moedige en overtuigende vrouwen. We worden vrouwen met een visie, vrouwen met een bestemming, en vrouwen van eeuwige waarde.

Bouw met ons mee aan geestelijke kracht, om de waarheid in de wereld uit te dragen en het gezin de eer te geven die het toekomst.

We vormen een wereldwijde gemeenschap van zusters — een

veilige gemeenschap die bescherming biedt. We zijn de ZHV van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Aanvaard alstublieft onze uitnodiging om naar huis te komen, thuis in de armen van de Heer en bij uw zusters die van u houden en u nodig hebben.

Jesaja heeft ons gezien. Hij heeft mensen uit alle volken naar het huis van de Heer zien gaan en zien wandelen in zijn licht. Hij wist dat de Heer u nodig zou hebben als een ongelooflijke kracht ten goede en een krachtig instrument voor de priesterschap van God. Onder leiding van het koninklijk priesterschap zal de ZHV deelnemen aan de vestiging van het koninkrijk van God op aarde. Want zonder enige twijfel zal het koninkrijk worden gevestigd en zal Christus zelf regeren. Iedereen die zijn uitnodiging aanvaardt, zal zijn omarming voelen en zich verheugen in zijn vriendelijke woorden: 'Wél gedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht, (. . .) Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het koninkrijk, dat u bereid is' (Matteüs 25:23, 34).

Tot alle zusters over de hele wereld getuig ik van de waarachtigheid van het evangelie van Jezus Christus. Zijn open armen zijn voor ons allemaal bedoeld. We hoeven niet tastend te zoeken naar het onbekende. Zijn waarheden zijn eenvoudig en duidelijk, en zijn uitnodiging blijft van kracht. Ik bid dat we zullen beseffen welke belangrijke rol, onder leiding van en in harmonie met de priesterschap, onze ZHV speelt in het tot stand brengen van het eeuwige leven van de vrouw en haar gezin. Mogen wij een voorbeeld zijn en moedig voor de waarheid opkomen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. *Faith Precedes the Miracle* (1972), blz. 256.
2. Gebruikt met toestemming.
3. *Mormon Doctrine*, 2e uitgave (1962), blz. 264.
4. *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 216
5. *Women's Exponent*, 1 mei 1891, blz. 164.

'Kom naar de zustershulpvereniging'

Virginia U. Jensen

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

Het maakt niet uit waar u vandaan komt, welke zwakheden u heeft, hoe u eruit ziet — u hoort hier! De Heer houdt van u — van u allemaal, als groep, en individueel.



Tijdens de aprilconferentie van dit jaar waren wij, het presidium van de zustershulpvereniging, blij met de uitspraak van president Boyd K. Packer, die vanaf deze plaats zei: 'Ik wil mijn onvoorwaardelijke steun betuigen aan de zustershulpvereniging — ik wil alle vrouwen aanmoedigen zich aan te sluiten en deel te nemen; en de priesterschapsleiders op elk niveau oproepen een dusdanig beleid te voeren dat de ZHV tot bloei komt.'¹

Zusters, dat doel heb ik ook vanavond voor ogen. Presidente Mary Ellen Smoot heeft tot u gesproken over uitnodigingen. Welnu, ik heb een uitnodiging voor u: kom naar de zustershulpvereniging!

De zustershulpvereniging is georganiseerd door het gezag van het priesterschap en staat ook in deze tijd onder leiding van datzelfde gezag. De profeet Joseph Smith

heeft over het priesterschap gezegd: 'Het is het eeuwig gezag van God waardoor het hee!al is geschapen en wordt bestuurd, waardoor de sterren aan de hemel ontstaan zijn.'²

In het bijzonder tot de vrouwen van de kerk heeft president George Albert Smith over de zustershulpvereniging gezegd dat 'God die aan u gegeven heeft en wel als gevolg van een openbaring aan de profeet van de Heer.'³ Hoe behoren wij een organisatie te beschouwen die tot stand is gebracht door dat profetische gezag van het priesterschap? Als leiders van de zustershulpvereniging werken wij als hulporganisatie voor de priesterschap om vrouwen en hun gezin tot Christus te brengen.

Wat heeft de ZHV dat ons ertoe moet aanzetten ons 'aan te sluiten en deel te nemen', zoals president Packer gezegd heeft?

Binnen de ZHV bestaan er programma's die tot doel hebben ons, vrouwen, de zin en het doel van het leven te laten ontdekken, voor onszelf en voor ons gezin. Volgens president Spencer W. Kimball 'zijn er geen belangrijker en heerlijker beloften aan vrouwen gegeven dan die welke voortvloeien uit het evangelie en de kerk van Jezus Christus.'⁴ We leven in een tijd waarin overal om ons heen in de samenleving vrouwen en gezinnen in een crisis verkeren. Huwelijken stranden in alarmerende aantallen. Veel te veel kinderen worden mishandeld en verwaarloosd. Vrouwen hebben grote moeite de waarheid te ontdekken, worden in verwarring gebracht door een veelheid van overtuigende stemmen die

verkondigen wat gemakkelijker, en politiek of sociaal aanvaardbaar is. Er zijn onder de 4.200.000 leden van de ZHV veel vrouwen die lijden en in verwarving zijn gebracht. Beseffen we wel wat we hebben, zusters? Begrijpen we wel wie we zijn? Beseffen we wel dat we in de organisatie van de zustershulpvereniging alle nodige hulpmiddelen en bronnen hebben om een eenzame ziel te troosten of een wereld vol problemen gezond te maken?

Het eerste doel van de zustershulpvereniging is: geloof in Jezus Christus ontwikkelen en elkaar onderrichten in de leer van het koninkrijk van God. Door de lessen in de ZHV, de activiteiten en uitwisseling van ervaringen kunt u een getuigenis krijgen, of kunt u het getuigenis dat u al heeft, versterken. Uiteindelijk zou dat wel eens het belangrijkste kunnen zijn wat we in de zustershulpvereniging doen, want de geestelijke kracht en het vaste getuigenis van de vrouwen van de kerk zijn absoluut van groot belang — voor henzelf, hun gezin, de gemeenten en wijken, en voor de wereld.

Het tweede doel van de zustershulpvereniging is: elke zuster laten begrijpen dat zij een dierbare geestdochter is van onze hemelse Vader, en als zodanig heeft zij een goddelijke aard en bestemming, inclusief het mooiste mogelijke: eeuwig leven bij God, als zijn erfgenamen. Nogmaals citeer ik president Kimball: 'Waar anders kunt u erachter komen wie u werkelijk bent? Waar anders kunt u de nodige uitleg en zekerheid krijgen omtrent het doel van het leven? Uit welke andere bron kunt u te weten komen hoe uniek en wie u bent?'⁵

Wanneer we echt begrijpen dat we dochters zijn van God, met rechten en voorrechten die tot in de eeuwigheid reiken — dat we, afhankelijk van onze getrouwheid, recht hebben op zegeningen van Hem — dan zullen we de wereld, onze plaats en onze taak daarin, anders gaan zien. Luistert u naar wat president Gordon B. Hinckley, tegen ons zegt: 'Weet dat u dochters van God bent, kinderen met een godde-

lijk geboorterecht. Ga vol zelfvertrouwen door het leven en wees ervan overtuigd dat u bemind en geëerd wordt, dat u deel uitmaakt van zijn koninkrijk, en dat u belangrijk werk te doen heeft dat niet aan anderen kan worden overgelaten'.⁶

Op welk werk doelt president Hinckley — werk 'dat niet aan anderen kan worden overgelaten'? Het antwoord is te vinden, zoals u kunt verwachten, in de zustershulpvereniging. Zoals in het derde doel van de ZHV wordt omschreven, moedigen we elke zuster aan de helpende hand te reiken aan haar gezin, haar wijk en de samenleving. Als zusters hebben we het vermogen en de taak elkaar in het licht van de Heer te laten wandelen. Ongeacht waar we wonen en ongeacht onze leeftijd, nationaliteit, burgerlijke staat of roeping in de kerk, zijn er mensen om ons heen die onze liefde en hulp nodig hebben.

Alleen maar zijn we wel bekend met het leven en werk van moeder Teresa, die het grootste deel van haar leven gewijd heeft aan werken onder de armen van de wereld en veel gedaan heeft om pijn en lijden te verzachten. Toen ze eens in Australië was, bood ze aan de hut van een eenzame inlandse man schoon te maken. In zijn hut stond een prachtige lamp, die echter niet aan was. Toen ze hem vroeg waarom hij die niet aanstak, antwoordde hij: 'Er komt hier niemand.' Ze liet hem beloven dat hij de lamp zou aansteken, en zij beloofde dat ze de zusters naar hem toe zou sturen. Later stuurde de man een boodschap naar moeder Teresa: 'Vertel mijn vriendin dat het licht dat ze in mijn leven heeft ontstoken, nog steeds aan is.'⁷

Als zusters van de ZHV kunnen we licht brengen in het leven van degenen onder wie wij werkzaam zijn, naast het brood en het voedsel dat we ze geven. We kunnen hoop geven, we kunnen mensen opbeuren en inspireren. We kunnen over Christus vertellen en anderen vrede en troost laten vinden in zijn licht. Als vrouwen zijn we van nature geneigd liefde en verzorging te geven. Vrouwen geven kinderen onderricht, zijn vriendinnen tot steun, bemoeiden

hun echtgenoot en moedigen aan wie ontmoedigd is. Vrouwen schenken leven en voeden de levenden. Ieder van ons heeft iets te geven, iets om te delen, iemand om te helpen. Zoals de tweede president van de zustershulpvereniging, Eliza R. Snow, gezegd heeft: 'Geen enkele zuster is zo geïsoleerd (. . .) of zo beperkt, dat ze niets kan doen om het koninkrijk van God op aarde te vestigen'.⁸

Het vierde doel van de zustershulpvereniging is: gezinnen versterken en beschermen. Is er in de hele geschiedenis ooit een tijd geweest waarin aan die versterking en bescherming meer behoefte was? Ik geloof oprechter dat een getrouwe, rechtschapen moeder de krachtigste bescherming biedt tegen de slechter wordende toestand van het gezin. In 1993 heeft president Hinckley gezegd: 'Ik herinner moeders overal eraan hoe heilig uw roeping is. Niemand anders kan uw plaats innemen. Geen verantwoordelijkheid is groter, geen plicht bindender dan die dat u hen die u in de wereld hebt gebracht, moet opvoeden in liefde, vrede en integriteit'.⁹

Als algemeen presidium van de zustershulpvereniging bevestigen wij dat het moederschap het hoogste, edelste werk is dat een vrouw kan doen. Maar we weten daarbij ook dat vele van de meest toegewijde vrouwen van de kerk nog niet de kans hebben gehad om zelf het moederschap te ervaren. Hun verschaft de uitspraak van ouderling Dallin H. Oaks inzicht: 'Wij weten dat vele goede en getrouwe heiligen der laatste dagen het op het ogenblik moeten stellen zonder de ideale gelegenheden of de essentiële voorwaarden voor hun vooruitgang. Ongehuwd zijn, kinderloosheid, dood en echtscheiding verijdelen idealen en betekenen uitstel van beloofde zegeningen. Daarnaast zien sommige vrouwen die ernaar verlangen voltijds moeder en huisvrouw te zijn, zich er letterlijk toe genoodzaakt voltijds te werken. Maar die teleurstellingen zijn van tijdelijke aard. De Heer heeft beloofd dat zijn zonen en dochters in de eeuwigheid geen enkele zegening zullen ontberen



wanneer zij zijn geboden onderhouden, trouw hun verbonden nakomen en verlangen het goede te doen.¹⁰

Ons vijfde doel is: zorgen dat elke zuster weet dat ze nodig is, erbij hoort, op waarde geschat wordt en dat we van haar houden.

In de zustershulpvereniging houden we van elkaar en van onze hemelse Vader. Onlangs vertelde een zuster ons hoe zij het vond in de ZHV: 'Ik heb gemerkt wat een geweldig gevoel van zusterschap en verbondenheid er heerst, maar er gaat ook een genezende kracht van uit die ik nergens anders gevonden heb.'

Iedereen is welkom in de zustershulpvereniging. Er bestaat geen prototype, men hoeft niet aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Het maakt niet uit waar u vandaan komt, welke zwakheden u heeft, hoe u eruit ziet — u hoort hier! De Heer houdt van u — van u allemaal, als groep, en individueel. Wij zijn geen gewone vrouwen. Wij zijn vrouwen van het verbond, vrouwen die de waarheid gevonden, het evangelie van Jezus Christus aanvaard hebben en verbonden hebben gesloten met de Heer om Hem te volgen en zijn wil te doen. En Hij heeft ons nodig — ieder van ons — om ons aandeel te leveren in de verwezenlijking van zijn belangrijke

werk van de laatste dagen onder de kinderen der mensheid. Daarom hebben we de ZHV nodig, en heeft de ZHV ons nodig.

Ons zesde doel is: de zusters doen inzien hoe belangrijk het is de priesterschap te steunen, en welke zegeningen ons toeloeien als we de heilige tempelverbonden sluiten en die trouw zijn. In de tempel sluiten we eeuwige verbonden met onze Vader in de hemel. Wij doen Hem beloften, en op zijn beurt doet Hij ons buitengewone beloften. Wanneer u de volgende keer naar de tempel gaat, hetzij voor uzelf of voor uw voorouders, let dan vooral op de beloften die God u, zijn dochter, doet. Elke gewijde ruimte van de tempel, het huis van God, is vervuld van troostbrengende verbonden — de persoonlijke, intieme verzekering van zijn eeuwige liefde.

In de verzen 5 en 6 van Leer en Verbonden 115 staat de volgende aansporing voor ons: 'Staat op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natieën moge zijn; en opdat de vergadering in het land Zion en in zijn ringen tot toevlucht en ter verdediging moge zijn tegen de storm.'¹¹ Zusters, mogen we de programma's van de zustershulpvereniging beschouwen

ter verdediging, als een toevlucht tegen de storm voor onszelf en voor anderen. Zoals president Packer heeft gezegd: 'Een sterke ZHV heeft een krachtige, beschermende en helende invloed op moeders en dochters, de alleenstaande ouder, alleenstaande zusters, bejaarden en zieken.'¹²

Ik getuig tot u dat de zustershulpvereniging van goddelijke oorsprong is. Wij nodigen iedereen uit om naar de ZHV te komen. Laat het een zegen voor u zijn, zoals onze hemelse Vader dat bedoeld heeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. President Boyd K. Packer, *De Ster*, juli 1998, blz. 80.
2. *Discourses*, blz. 130; *Gospel Kingdom*, blz. 29.
3. Conference Report, oktober 1945.
4. *Be Thou An Example*, blz. 43.
5. *Be Thou An Example*, blz. 43.
6. *Ensign*, 1993, blz. 83-84.
7. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*.
8. Eliza R. Snow, *Woman's Exponent*, 15 september 1873, blz. 62.
9. *De Ster*, januari 1994, blz. 57.
10. *De Ster*, januari 1994, blz. 70.
11. President Boyd K. Packer, *De Ster*, juli 1998, blz. 82.

We zijn niet alleen

Zuster Sheri L. Dew

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

Wij hebben de belofte van het voortdurende gezelschap van het derde lid van de Godheid en derhalve het voorrecht dat we openbaring voor onszelf kunnen ontvangen.



Het is bijna drie jaar geleden dat ik 's morgens vroeg zo'n gevreesd telefoontje kreeg. Mijn jongere broer, Steve, had een hartaanval gekregen en was die nacht overleden. In een oogwenk en zonder waarschuwing was ik mijn trouwe vriend kwijtgeraakt.

In de dagen daarna kwamen de mensen die van Steve en zijn gezin hielden in hun huis in Colorado bij elkaar. Maar pas na de begrafenis realiseerde ik me dat zeven van mijn dierbare vriendinnen de lange reis uit Salt Lake City hadden gemaakt om de dienst bij te wonen. Geen van hen had mijn broer zelfs maar ontmoet. Ze waren gekomen om mij te steunen. U kunt zich voorstellen hoe ontroerd ik was toen ze om me heen stonden en een van hen zei: 'We wilden je gewoon vandaag niet alleen laten.' Zij hebben in woord en daad een goddelijk beginsel in

praktijk gebracht. Het is niet goed, en het is ook niet de bedoeling, dat iemand van ons alleen is.

Enzaamheid lijkt een onderdeel van het leven. Maar de Heer heeft het in zijn genade zo geregeld dat we de moeilijkheden van dit leven nooit alleen het hoofd hoeven te bieden.

Daar moest ik onlangs aan denken toen ik een bijeenkomst bezocht waar de spreker het er vooral over had hoe *moeilijk* het is om volgens het evangelie te leven. Na afloop was ik gedeprimeerd. Hij had het doen voorkomen alsof leven naar het evangelie een levenslange straf was. Ik geef toe dat ons geloof veel van ons vergt. Maar leven naar het evangelie is niet moeilijk. Het *leven* is moeilijk. Als we verbonden hebben geschonden of waarden met voeten getreden hebben, *dan* is het moeilijk. Het evangelie is het goede nieuws dat ons de middelen verschaft om fouten, zielenpijn en teleurstellingen die we hier kunnen verwachten, aan te kunnen. Er zijn voorrechten verbonden aan het lidmaatschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Om er een paar te noemen: wij worden geleid door mannen die het priesterschap van God dragen, de krachtigste en heiligste macht op aarde. We zijn lid van de zustershulpvereniging, een fantastisch, wereldwijd zusterschap en de enige vrouwenorganisatie die gesticht is door een profeet van God. En vanavond kunnen we luisteren naar een *hedendaagse* profeet, president Gordon B. Hinckley, die *nu* de gezalfde van de Heer is. Ik getuig dat hij een profeet is in de volle betekenis

van het woord en dat hij de openbaringen ontvangt die tot zegen zullen zijn van wie oren hebben om te horen.

Ik voeg daar nog een voorrecht aan toe. Nephi heeft gezegd: 'Ik zeg u nogmaals, dat indien gij (...) de Heilige Geest ontvangt, deze u alles zal tonen, wat gij moet doen' (2 Nephi 32:5). Lorenzo Snow heeft beloofd: 'Het is het fantastische voorrecht van de heiligen der laatste dagen (...) om elke dag van hun leven manifestaties van de geest te ervaren (...) [opdat] we het licht mogen kennen, en niet voortdurend in de duisternis zullen ronddolen' (Conference Report, april 1899, blz. 52). En zijn zus, Eliza R. Snow, heeft gezegd: 'U kunt tot het einde van de wereld tegen de [heiligen] praten over de dwaze dingen van de wereld, en ze zullen niet luisteren. Maar (...) als u ze plaatst in een situatie waar ze de Heilige Geest krijgen, dan biedt dat een feilloze bescherming tegen invloeden van de wereld' (*Women's Exponent*, 15 september 1873, blz. 63). *Wij hebben de belofte van het voortdurende gezelschap van het derde lid van de Godheid en derhalve het voorrecht dat we openbaring voor onszelf kunnen ontvangen. We zijn niet alleen!*

De Heilige Geest verruimt ons verstand, ons hart en ons inzicht; maakt dat we zwakheden kunnen overwinnen en verleidingen weerstaan; inspireert tot nederigheid en bekering; leidt en beschermt ons op wonderbaarlijke wijze; en begiftigt ons met wijsheid, goddelijke bemoeidiging, gemoedsrust, het verlangen om te veranderen, en het vermogen om onderscheid te maken tussen de filosofieën van mensen en de geopenbaarde waarheid. De Heilige Geest is de dienaar en boodschapper van de Vader en de Zoon, en Hij getuigt van hun heerlijkheid, de werkelijkheid van hun bestaan en Hun band met ons. Zonder de aanwezigheid van de Geest is het onmogelijk te begrijpen wat onze zending is, of zeker te weten dat we de goede koers volgen. Geen troost op aarde kan die van de Trooster vervangen. President Hinckley heeft gezegd: 'Er bestaat in

ons leven *geen* grotere zegen dan (...) het gezelschap van de Heilige Geest' (Regionale conferentie in Boston [Massachusetts], 22 april 1995). En toch beklagde Brigham Young zich dat '[we] dan wel de Geest van de Heer [hebben] om (...) ons te leiden (...) maar dat we in dat opzicht met veel minder genoegen nemen dan ons ter beschikking staat' (*Deseret News Semi-Weekly*, 3 december 1867, blz. 2).

Is het mogelijk dat we leven in het laatste gedeelte van de bedeling van de volheid der tijden, waarin Satan en zijn volgelingen over de aarde dwalen en ons misleiding, ontmoediging en wanhoop influisteren, en dat wij, die gewapend zijn met het machtigste tegengif op aarde — de gave van de Heilige Geest — niet altijd optimaal gebruik maken van die gave? Maken we ons schuldig aan een minimale geestelijke instelling en maken we geen gebruik van de

macht en de bescherming die ons ter beschikking staan? Nemen we genoegen met veel minder dan de Heer ons wil geven en willen we het in wezen liever alleen doen dan samen met God?

Deze kerk is een kerk van openbaring. Onze moeilijkheid is niet dat we moeten zorgen dat de Heer tot ons spreekt. Onze moeilijkheid is dat we moeten horen wat Hij te zeggen heeft. Want Hij heeft beloofd: 'Zo dikwijls als gij hebt gevraagd, hebt gij onderricht van mijn Geest ontvangen' (LV 6:14).

Het is van het grootste belang dat wij, de zusters van de zustershulpvereniging, de stem van de Heer leren verstaan. Toch maak ik me zorgen dat we te weinig de hulp van de Geest inroepen. Misschien weten we niet hoe we dat moeten doen en hebben er ook nooit veel aandacht aan geschonken. Of we zijn ons zo bewust van onze fouten dat we ons

er niet waardig genoeg voor vinden, geloven we niet dat de Heer zich tot ons zal wenden en streven we daarom niet naar openbaring? Of heeft ons drukke leven de Geest weten te verdringen. Wat tragisch! Want de Heilige Geest zegent ons in moeilijke tijden met het optimisme en de wijsheid die we zelf nooit bijeen zouden kunnen rapen. Het is dan ook geen wonder dat een van de favoriete tactieken van de tegenstander onder de rechtschapen zusters een drukbezet leven is — ons zo in beslag laten nemen door het dagelijkse leven, dat we er niet toe komen ons te verdiepen in het evangelie van Jezus Christus. Zusters, we kunnen het ons niet veroorloven *niet* te streven naar de gezindheid van de Geest! Er hangt teveel van af. Teveel mensen zijn afhankelijk van ons als moeder, zuster, leidster en vriendin. Een vrouw die leiding ontvangt van de Heer weet tot wie ze zich moet



wenden voor antwoorden en vrede. Zij kan moeilijke beslissingen nemen en vol vertrouwen moeilijkheden tegemoet treden omdat ze advies krijgt van de Geest, maar ook van haar leiders die ook door de Geest worden geleid.

Het is daarom onze taak te leren de stem van de Heer te horen. Eens, toen ik las welke instructies Nephi kreeg bij de bouw van een schip, merkte ik dat ik dacht: 'Maar hoe begreep Nephi zo goed wat de Heer tegen hem zei?' Door die vraag begon ik aan een zoektocht naar elk schriftuurlijk bewijs dat ik kon vinden van rechtstreekse communicatie tussen God en de mens. Bij elk bewijs zette ik een rood kruisje in de kantlijn. Nu, vele jaren later, staan de bladzijden vol met kruisjes, die aantonen dat de Heer echt met zijn volk communiceert.

Dat heb ik zelf ervaren. Ik herinner me een periode dat ik me door een teleurstellende ervaring uiterst eenzaam voelde. Op een dag, toen ik troost zocht in de Schriften, kreeg ik het gevoel dat ik me op een bepaald vers moest concentreren. Door dat vers werd ik geleid naar honderden andere, in een periode van intense studie. Maar pas drie jaar later werd mijn aandacht getrokken door een tekst die leek op te lichten. Pas toen begreep ik wat de Heer me probeerde duidelijk te maken over de macht van de verzoening met betrekking tot de verlichting van onze lasten. Een aantal van de duidelijkste aanwijzingen die ik ooit heb ontvangen, kreeg ik terwijl ik me in de Schriften verdiepte. Die zijn een middel tot openbaring. Die leren ons de taal van de Geest.

Ons geestelijk gehoor hangt samen met onze bereidheid eraan te werken. President Hinckley heeft vaak gezegd dat de enige hem bekende manier om iets voor elkaar te krijgen 'is op mijn knieën te gaan en te smeken om hulp, en vervolgens op te staan en aan de slag te gaan.' Die combinatie van geloof en hard werken is de volmaakte manier om de taal van de Geest te leren. De Heiland verkondigde: 'Gezegd zijn allen, die honger en dorsten naar

gerechtigheid, want zij zullen met de Heilige Geest worden vervuld' (3 Nephi 12:6). Hongeren en dorsten is niets anders dan geestelijke arbeid. Aanbidding in de tempel, bekering om steeds reïner te worden, vergeven en vragen om vergeving, en oprecht vasten en bidden, door dat alles staan we meer open voor de Geest. Geestelijke inspanning werpt vruchten af en is de sleutel tot het horen van de stem des Heren verwoordt in de influisteringen van de Geest.

Ouderling Bruce R. McConkie heeft gezegd dat 'er geen prijs te hoog is (. . .) geen offer te groot, als we ons daardoor mogen verheugen in de gave van de Heilige Geest.' (*A New Witness for the Articles of Faith*, blz. 253). Waartoe zijn wij bereid, welke zwakheden en verzetjes willen wij prijsgeven om steeds de Heilige Geest bij ons te hebben als onze beschermer en leidsman?

Dat kunnen we ons terecht afvragen, want laten we goed begrijpen: De tegenstander scheidt er grote vreugde in om ons, zusters van deze kerk, van de Geest te scheiden, omdat hij weet hoe belangrijk onze invloed en onze aanwezigheid is in het koninkrijk van God in de laatste dagen.

Waar kunnen de mensen van de wereld deugdzaam en integere vrouwen vinden? Vrouwen die goedheid uitstralen omdat van hun gelaat het licht van Christus afstraalt? Bij ons, de zusters van de zustershulpvereniging. Ik overdrijf niet. Het is ons geboden. Nergens bevindt er zich een groep vrouwen waarin de Heer meer vertrouwen stelt dan in ons. Vrouwen die de stem van de Heer kunnen horen en er acht op zullen slaan. De Heer houdt van de vrouwen van deze kerk! En Hij rekent op de vrouwen van deze kerk, over de hele wereld, vanwege de invloed die alleen wij kunnen uitoefenen.

In het voorjaar ben ik een dag in Siberië geweest. Toen ik de gehuurde hal binnenging voor een bijeenkomst met de zusters daar, sprak de Geest heel krachtig tot mij. Ik wist dat ik in het gezelschap was van zusters van wie de Heer houdt — pionierszusters in Rusland. Ik vroeg me af of dit net

zo'n ervaring was als wanneer je met Emma en Eliza in Nauvoo zou zijn. Ik was niet de enige die het voelde. Tegen het einde van de bijeenkomst boog zuster Efimov, de vrouw van de zendingspresident, zich naar me over en fluisterde in gebroken Engels: 'Zeer veel Heilige Geest'. Inderdaad, zeer veel Heilige Geest. De Geest kan gewoon niet worden weggehouden van rechtshapen vrouwen die hun best doen.

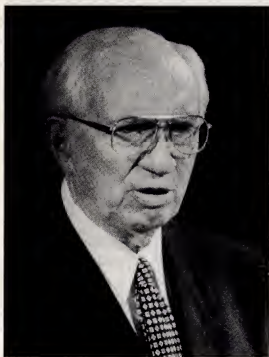
We zullen in deze eeuw nog maar één algemene vergadering van de zustershulpvereniging beleggen. De Heer heeft genoeg vertrouwen in ons gesteld om ons hier te plaatsen in deze belangrijke periode in de wereldgeschiedenis. Wij moeten als vrouwen optreden in de hoedanigheid waarvoor we in het voorsterfelijk leven training hebben ontvangen. We kunnen ons niet de luxe permitteren onder dat niveau te blijven of nonchalant te zijn in ons streven naar de gaven van de Geest. Maar wij kunnen de uitdaging aan. Mag vanavond ieder van ons besluiten dat niets tussen ons en de Geest van de Heer zal staan. Mogen wij opnieuw besluiten om geestelijk verder te groeien en een beetje harder te werken aan ons streven naar de inspiratie van de hemel voor leiding in ons leven. De Heilige Geest leidt ons naar de Heer, verbindt ons met Hem, en bezegelt onherroepelijk ons getuigenis van Hem.

Ik weet dat God onze Vader is, dat Jezus Christus onze Verlosser is, en dat Zij gezorgd hebben dat we nooit alleen hoeven zijn. Zoals mijn vriendinnen mij steunden in een tijd van grote nood, zo zal de Heilige Geest bij ons zijn om ons te sterken en te leiden. Ik getuig van de waarachtigheid van de belofte van de Heer: 'Ik zal voor u aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden' (LV 84:88). Mogen wij met alle ijver van onze ziel trachten zijn stem te horen en er acht op te slaan, opdat we kunnen doen waarvoor we hierheen gezonden zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wandelen in het licht van de Heer

President Gordon B. Hinckley

(. . .) mijn uitdaging, mijn gebed voor u [is] dat u uzelf opnieuw toewijdt aan de versterking van uw gezin.



Lieve zusters, ik wil u eerst zeggen hoezeer wij de vrouwen van deze kerk waarderen. U maakt er een belangrijk deel van uit, een hoogst belangrijk deel. Zonder u zouden wij niet goed kunnen functioneren.

U inspireert. U zorgt voor evenwicht. U bent een belangrijke bron van geloof en goede werken. U bent een anker van toewijding, trouw, bekwaamheid. Niemand kan ontkennen wat een grote rol u speelt in de voortgang van dit werk op aarde. U geeft les in de organisaties, en dat doet u heel goed. Uw voorbereiding is een voorbeeld voor ons allemaal. U maakt allemaal deel uit van die grote onderneming, de zustershulpvereniging, een grote familie, meer dan vier miljoen zusters sterk. In uw wereldwijde ledental ligt de kracht om

onmetelijk veel goeds tot stand te brengen.

U houdt het gezin bij elkaar. U bemoedigt uw echtgenoot. U onderrecht en voedt uw kinderen in het geloof. Voor sommigen onder u is het leven moeilijk, bitter zelfs. Maar u klaagt zo weinig en doet zo ontzettend veel. Wat zijn wij u veel verschuldigd!

In een toespraak voor de ZHV heeft president Joseph F. Smith eens gezegd:

Deze organisatie is van goddelijke oorsprong, met goddelijk gezag, van godswege ingesteld, en met de opdracht van God om te werken aan de verlossing van de zielen van mensen. Daarom bestaat er geen organisatie die ermee te vergelijken is (. . .) die dezelfde plaats kan innemen (. . .).

Stel de zustershulpvereniging op de eerste plaats, maak haar belangrijk, maak haar tot de hoogste, beste en meest oprechte organisatie ter wereld. U bent daartoe geroepen door de stem van de profeet van God, om te worden tot de grootste en de beste, de zuiverste vereniging, toegewijd aan wat goed is (. . .) (Notulen van het algemeen bestuur van de ZHV, 17 maart 1914, Historical Department Archives, The Church of Jesus Christ of Latter Day Saints, 54-56).

Wat een uitdaging! Bij het huwelijk van elk van onze dochters en kleindochters heeft mijn vrouw een bijzonder geschenk aangeboden. Geen stofzuiger of serviesgoed of iets dergelijks. Het is een overzicht

van zeven generaties van haar moeders kant, prachtig ingelijst. Het is samengesteld met behulp van foto's van haar bet-overgrootmoeder, haar overgrootmoeder, haar grootmoeder, haar moeder, van zichzelf en van haar pas getrouwde kleinkind.

Iedere vrouw op dat overzicht van zeven generaties heeft werk verricht in de ZHV, of doet dat nog. Dat prachtige, familiehistorisch overzicht wordt tot een altijd aanwezige geheugensteun voor de jongeren, die ze herinnert aan hun grote verantwoordelijkheid, aan hun belangrijke taak om de traditie van hun moeders en grootmoeders voort te zetten en hun diensten te verlenen in de ZHV.

U en de zusters die u zijn voorgaan, hebben gewandeld in het licht van de Heer. Vanaf het begin is uw belangrijkste taak geweest erop toe te zien dat niemand honger lijdt, dat niemand armoedig gekleed rondloopt, dat niemand het zonder behuizing moet doen. Het is uw taak geweest, en is dat nog, uw zusters te bezoeken, waar ze zich ook mogen bevinden, ze de nodige bemoediging te geven, ze de zekerheid te geven van uw liefde, zorg en belangstelling. Het is uw taak geweest, en is dat nog, de sluier van duisternis weg te nemen voor de degenen die niet kunnen lezen en schrijven, en, door ze te leren lezen en schrijven, het licht van inzicht in hun leven te brengen.

U bent in de gelegenheid geweest, en bent dat nog steeds, om met elkaar om te gaan als zusters die van elkaar houden en elkaar respecteren, om de zegeningen van plezierige omgang met elkaar te brengen in het leven van de tienduizenden die, zonder u, in heel grauwe en enzame omstandigheden zouden blijven verkeren.

Gisteravond heb ik een boek van de plank genomen. Nogmaals heb ik gelezen over het leven van Mary Fielding Smith, de vrouw van Hyrum Smith, schoonzuster van Joseph Smith, moeder en grootmoeder van twee presidenten van de kerk. Als bekeerlinge, oorspronkelijk uit Engeland, kwam ze later,



toen ze achter in de dertig was, uit Canada naar Nauvoo. Daar ontmoette ze en trouwde ze Hyrum Smith, die na de dood van zijn eerste vrouw met zes kinderen was achtergebleven.

Mary hield van hem en bracht een nieuwe dimensie in zijn leven. Gedurende dat proces zette ze een koers uit die haar geluk bracht, gevolgd door onmerkelijk verdriet, want ze kreeg de schrikwekkende en verschrikkelijke taak om van Nauvoo via Iowa naar Winter

Quarters te trekken, en in 1848 de lange weg naar de Salt Lake Valley af te leggen. Ze was op toen ze 51 was, vermoed van de strijd, en overleed op 21 september 1852.

Haar leven is de belichaming van de ZHV-vrouw in die tijd. In feite zijn een aantal van haar ervaringen voorafgegaan aan de organisatie van de vereniging in 1842.

Mary's zoon, Joseph, is geboren op het moment dat haar echtgenoot werd weggerukt door de bende die destijds Far West terroriseerde.

Hyrum en de profeet Joseph werden naar Liberty (Missouri) overgebracht, waar ze gevangen werden gezet. Gedwongen door het uitroeiingsbevel van gouverneur Lilburn W. Boggs, verliet ze Missouri met de stiefkinderen voor wie ze de zorg op zich genomen had, en met haar eigen zoon. Haar zuster, Mercy, legde Mary, die ernstig ziek was, op een bed in de laadbak van een wagen, met haar baby naast zich.

In februari 1839, toen de winter nog heerste, trokken zij dwars door de staat en over de Mississippi naar Quincy (Illinois) in een wagen zonder vering zodat elke bobbel pijn veroorzaakte.

Toen haar man en de profeet uit de gevangenis van Liberty ontsnapten en naar Quincy kwamen, werd het leven weer wat beter. De heiligen trokken naar wat later Nauvoo werd en vestigden hun prachtige stad aan de Mississippi. Maar de vrede was van korte duur. Haar zoonje was nog geen zes, toen er 's nachts op haar raam geklopt werd en een man zei: 'Zuster Smith, uw man is vermoord!'

Joseph F. is nooit vergeten hoe zijn moeder de hele nacht heeft gehuild.

Haar wereld lag in duigen. Ze stond nu alleen voor de zorg van een groot gezin. In de zomer van 1846 zeiden ze hun comfortabele huis vaarwel en voeren op een schuit de Mississippi over. Op eigen initiatief zag ze kans om door onderhandeling en een lening ossen en wagens te bemachtigen.

Tijdens het verblijf in Winter Quarters voer ze met haar broer de Missouri af om voorraden en kleding te kopen. Ze hadden twee wagens, elk met een span ossen. Na een overnachting in een tent ontdekten ze 's morgens dat hun twee beste ossen weg waren. De jonge Joseph en zijn oom zochten de hele ochtend naar de zoekgeraakte dieren. Ze vonden niets. Ontmoedigd ging hij het zijn moeder vertellen. Hun situatie was wanhopig, verschrikkelijk. Toen hij naar haar toe liep, zag hij haar vurig bidden, met de Heer hun probleem bespreken. Toen ze opstond, lag er

een glimlach op haar gezicht. Ze zei tegen haar zoon en haar broer dat ze moesten ontbijten en dat zij rond zou kijken. Een beetje volgend, negerend wat een man die in de buurt was tegen haar zei, liep ze vlak langs de oever van de rivier.

Ze stond stil en riep haar zoon en haar broer. Ze was naar hun ossen die vastgebonden waren aan een paar wilgen in een diep ravijn. De dief, die haar op het verkeerde spoor had willen brengen, was zijn buit kwijt en de ossen waren gered.

Mary's geloof heeft diepe indruk op haar zoon gemaakt. Hij is het nooit vergeten. Hij heeft nooit getwijfeld aan haar innige band met de Heer.

U kent allemaal het verhaal dat een van haar ossen uitgeput op de grond ging liggen toen ze onderweg waren naar deze valleien in het westen. Met een mengeling van wanhoop en eenvoudig geloof zorgde ze voor gewijde olie en vroeg haar broer en een kennis om de os te zalven. Dat deden ze. De os kwam overeind met hernieuwde kracht en droeg ze de rest van hun lange tocht.

Dat eenvoudige en prachtige geloof was kenmerkend voor het leven van deze vrouw. Zij wandelde in het licht van de Heer. Ze leefde naar dat licht. Het leidde haar in alles wat ze deed. Het werd het licht waarop ze zich oriënteerde. Zij is het voorbeeld van het geweldige geloof van de vrouwen van deze kerk — de vrouwen van de ZHV, die in deze tijd op duizenden plaatsen toegewijd het werk van deze opmerkelijke organisatie voortzetten.

Voor u, zusters is er in deze tijd nog een uitdaging bijgekomen. Nooit eerder, althans niet in onze generatie, zijn de krachten van het kwaad zo onbeschaamd, zo brutaal, zo agressief geweest als nu. Zaken waarover we vroeger niet durfden spreken, worden nu steeds onze huiskamers ingestuurd. Alle gevoeligheid wordt terzijde geschoven in de manier waarop verslaggevers en critici met wansmakelijke duidelijkheid spreken over zaken die slechts nieuwsgierigheid kunnen opwekken en tot het kwade leiden.

Sommige mensen die we als onze leiders beschouwden, hebben ons in de steek gelaten. We zijn teleurgesteld en gedesillusioneerd. En wat zij doen is nog maar het topje van de ijsberg. Onder dat topje bevindt zich een grote hoeveelheid viezigheid en vuiligheid, losbandig en oneerlijk gedrag.

Daar is een reden voor. Ik kan dat eenvoudig beschrijven. Ik denk dat onze problemen, bijna allemaal, thuis hun oorsprong vinden. Als we iets willen veranderen, als we terug willen keren naar de oude, heilige waarden, moet dat in het gezin beginnen. Daar worden waarheid, integriteit en zelfbeheersing aangeleerd en wordt de liefde gevoeld.

Het gezin wordt aangevallen. Er gaan zoveel gezinnen ten onder. Waar zijn de vaders die daar met liefde leiding zouden moeten geven? Werkelijk geluk heeft de vrouw die met een goede man getrouwd is, die door hem wordt bemind en die op haar beurt van hem houdt; een man die van zijn kinderen houdt, voor ze zorgt, ze onderricht, leidt, ze vanaf hun geboorte opvoedt en bescherming biedt als de verleidingen van het leven op hun pad komen.

Thuis leren we de waarden die ons in ons leven tot richtsnoer zijn. Het kan daar nog zo eenvoudig zijn. Het kan in een arme buurt zijn, maar met een goede vader en een goede moeder kan het een plaats zijn waar de kinderen een geweldige opvoeding krijgen. Mijn vrouw vertelt graag over Sam Levenson. Hij heeft over zijn jeugd in een drukke buurt in New York geschreven, waar de omgeving allesbehalve gunstig was. In die armoede voedde zijn moeder haar acht vroegrijpe kinderen op. Hij zei: "De morele normen in het gezin moesten hoger zijn dan die van de straat. [Zijn moeder zei altijd als ze zich gedroegen zoals dat op straat gebruikelijk was]: "Julie zijn niet op straat; julie zijn thuis. Dit is geen kelder of een biljartgelegenheid. Hier gedragen we ons als mensen".

Als er iemand is die de sombere situatie waarin we verzeild raken,

kan veranderen, bent u dat wel. Sta op, o vrouwen van Zion, bied weerstand aan de grote uitdaging die zich aan u voordoet.

Sta boven de smerigheid, de vuiligheid en de verleiding die u omringen.

Mag ik u, alleenstaande vrouwen en ook de gehuwde die werken, een waarschuwend woord toevoegen. U werkt met mannen samen. Steeds vaker nodigt men u uit voor de lunch, om zogenaamd zaken te bespreken. U reist met elkaar. U verblijft in hetzelfde hotel. U werkt samen.

Misschien kunt u dat lang niet altijd vermijden, maar u kunt wel compromitterende situaties vermijden. Doe uw werk, maar raak niet betrokken bij de mannen op uw werk. Word niet de oorzaak van de breuk in het gezin van een andere vrouw. U bent lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. U weet wat er van u verwacht wordt. Blijf weg van het verleidelijke. Vermijd het kwade — of zelfs maar de schijn ervan.

De echtgenotes en moeders onder u zijn het anker van het gezin. U draagt uw kinderen. Wat is dat een geweldige en heilige verantwoordelijkheid. Mij is verteld dat er tussen 1972 en 1990 alleen al in de Verenigde Staten 27 miljoen abortussen hebben plaatsgevonden. Wat gebeurt er toch met het respect voor het menselijk leven? Abortus is een kwaad, grimmig, wezenlijk en weezinwekkend, en gaat als een vloedgolf over de aarde. Ik smeed de vrouwen van deze kerk het te mijnden, erboven te staan, weg te blijven uit die compromitterende situaties die het wenselijk doen lijken. Er kunnen zich omstandigheden voordoen waarin het kan gebeuren, maar dat zijn er weinig, en meestal onwaarschijnlijk. U bent moeders van zoons en dochters van God, hun leven is heilig. Ze beschermen is een van God afkomstige taak die niet licht terzijde kan worden geschoven.

Voed uw huwelijk en werk eraan. Bewaak het en maak het stevig en mooi. Scheidingen worden zo algemeen aanvaard, grijpen zo snel om



zich heen, dat, zoals uit onderzoek blijkt, binnen een paar jaar de helft van wie nu getrouwd zijn, zullen scheiden. Dat gebeurt zelfs met wie in het huis van de Heer aan elkaar verzegeld zijn. Het huwelijk is een overeenkomst, een verbond, een samengaan van man en vrouw volgens het plan van de Almachtige. Het kan breekbaar zijn. Het vereist zorg en veel inspanning. Het spijt me te moeten zeggen dat sommige mannen grof zijn, of onvriendelijk, zorgeloos of slecht. Zij verdiepen zich in pornografie en veroorzaken verwoestende situaties voor zichzelf en hun gezin en richten de heiligste relatie die er bestaat te gronde.

Ik heb medelijden met de man die eens in de ogen van een mooie jonge vrouw keek, haar hand vasthield aan het altaar in het huis van de Heer, waarbij ze elkaar heilige en eeuwige beloften deden, maar die door gebrek aan zelfbeheersing geen vooruitgang maakt, vervalt tot lomphed en kwaad, en de relatie die de Heer hem heeft gegeven, verwoest.

Zusters, let goed op uw kinderen. Ze leven in een slechte wereld. Ze worden omringd door kwade machten. Ik ben trots op veel van uw zoons en dochters die een goed

leven leiden. Maar ik maak me grote zorgen over vele anderen die zich langzamerhand aan de wereld aanpassen. Voor u, moeders, bestaat er absoluut niets kostbaarders. Uw kinderen zijn het waardevolste wat u nu en in de eeuwigheid zult hebben. U zult werkelijk gelukkig zijn als u oud wordt en ziet dat degenen die u op de wereld heeft gezet, in deugdzaamheid goede normen naleven en integer zijn.

Ik vind dat kinderen opvoeden meer is dan een part-time taak. Ik begrijp dat sommige vrouwen moeten werken, maar ik ben bang dat er veel te veel zijn die alleen werken voor een beetje meer luxe en wat mooier speelgoed.

Als u moet werken, hebt u het zwaarder. U kunt zich niet veroorloven uw kinderen te verwaarlozen. U behoort toezicht te houden op hun studie, op hun werk thuis en daarbuiten, door de verzorging die alleen u goed kunt geven: de liefde, de zegen, de bemoediging en de nabijheid van een moeder.

Overal worden gezinnen uit elkaar gerukt. Verhoudingen in het gezin komen onder druk te staan omdat vrouwen proberen in de drukte van twee voltijdbanen overeind te blijven.

Ik heb vaak de gelegenheid met leiders te spreken die de gang van zaken afkeuren — benden in de straten van onze steden, kinderen die kinderen om het leven brengen, zich bezighouden met zaken die alleen maar tot de gevangenis of de dood kunnen leiden. We hebben te maken met een overweldigende hoeveelheid kinderen uit moeders zonder echtgenoot. De toekomst van die kinderen is bijna al bedorven vanaf de dag van hun geboorte. Elk gezin heeft een goede vader en een goede moeder nodig.

We kunnen in dit land niet snel genoeg gevangnissen bouwen om in de behoefte te voorzien.

Ik aarzel niet te zeggen dat u, moeders, meer kunt doen om die situatie te veranderen dan welke andere groep ook. Al die problemen hebben hun oorsprong in het gezin. Gebroken gezinnen leiden tot een breuk in de maatschappij.

En daarom, lieve zusters is mijn boodschap, mijn uitdaging, mijn gebed voor u dat u uzelf opnieuw toewijdt aan de versterking van uw gezin.

Drie jaar geleden heb ik in deze bijeenkomst voor het eerst in het openbaar voorgelezen: Het gezin, een proclamatie aan de wereld door het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf Apostelen. Ik hoop dat u daar allemaal een exemplaar van heeft en dat u het nu en dan zorgvuldig en in gebed leest. Daarin wordt uitgelegd hoe wij het huwelijk en het gezin zien, een man en een vrouw onder een heilig verbond volgens het eeuwige plan van de Almachtige.

Tot slot wil ik nogmaals benadrukken hoe dankbaar ik ben en hoezeer ik de vrouwen van de kerk en de geweldige zoons en dochters waardeer die u onderricht, oefent, en bijstaat hun plaats in deze wereld in te nemen. Maar die taak zal nooit af zijn. Moge het licht van de Heer over u schijnen. Moge de Heer u zegenen in uw belangrijke en heilige werk.

Ik laat u mijn zegen, mijn getuigenis en mijn liefde. In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Zij hebben ook tot ons gesproken

Verslag voor de kinderen van de 168e aprilconferentie van
3-4 oktober 1998



President Gordon B. Hinckley: 'Wij geloven in Christus. Wij aanbidden Christus. Wij nemen in een heilig verbond zijn heilige naam op ons. De kerk waartoe wij behoren, draagt zijn naam. Hij is onze Heer, onze Heiland, onze Verlosser, door wie wij de verzoening gekregen hebben met heil en eeuwig leven.'

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium: 'Gracias, danke, merci — welke taal men ook spreekt, een veelvuldig uitgesproken "dank u" zal u opvrolijken, uw vriendschappen verdiepen en uw leven op een hoger plateau tillen op uw reis naar de volmaking. Er zit een zekere eenvoud — een zekere oprechtheid — in het "dank u" zeggen.'



President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium: 'Luister naar je ouders. Gehoorzaam ze, of je het nu wel of niet met ze eens bent. Zij houden meer van je dan wie ook en hebben je bestwil voor ogen.'

Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Heb je jezelf weleens gezien als jongste engel, gekroond met heerlijkheid en luister? Elk kind van onze hemelse Vader is groot in zijn ogen. Als de Heer jouw grootheid ziet, hoe zou je jezelf dan moeten zien?'

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Wie zijn wij? Wij zijn kinderen van God. We hebben onbegrensde mogelijkheden. We hebben een heilig erfgoed. Mogen we dat erfgoed altijd eer aandoen — in elke gedachte en daad.'

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Ik getuig dat de Heiland leeft. Hij houdt van jullie. Hij zal jullie, als je standvastig het goede kiest, door de Heilige Geest leiden naar een heerlijke toekomst waarvan je zelfs niet

gedroomd hebt. Ik weet dat Hij dat zal doen.'

Ouderling Henry B. Eyring van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Willen wij weten dat het Boek van Mormon waar is, moeten we het lezen en de keuze doen die in Moroni staat: bidden om te weten of het waar is. Als we dat hebben gedaan, kunnen we uit eigen ervaring tot onze vrienden getuigen dat zij die keuze ook kunnen doen en dezelfde waarheid kunnen kennen.'

Ouderling Ronald T. Halverson van de Zeventig: 'De vreugde en innerlijke vrede waar mensen over de hele wereld naar zoeken, kunnen zij alleen vinden door kennis van de evangeliebeginselen en een leven in overeenkomst daarmee.'

Bisschop H. David Burton, presiderende bisschop: 'Veel mensen menen dat de termen "sabbatdag" en "speeldag" synoniem zijn. (...) Maar ik weet (...) dat de sabbat heiligen een van de belangrijkste geboden is die we kunnen gehoorzaam ter voorbereiding op het ontvangen van de influisteringen van de Geest.'

Zuster Virginia U. Jensen, eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium: 'Als we naar de stemmen van de wereld luisteren, dan worden we misleid. Maar luisteren we naar de stem van de Heer, door zijn huidige profet, en volgen we zijn raad, dan zullen we nooit afdwalen.'

Zuster Susan L. Warner, tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium: 'Daar onze hemelse Vader wil dat we Hem kennen en zijn liefde voelen, heeft Hij een wereld ontworpen vol schitterende scheppingen die getuigen van Hem en zijn Zoon, Jezus Christus. Heeft u ooit geteld hoeveel zaken van de Heiland getuigen? Er zijn zonsongedgangen, schelpen, seringen en meren, insecten en andere dieren, wonderschone ochtenden en de hemel vol sterren.' □

Wijzigingen in de leiding van de Zeventig

De leden van de kerk hebben tijdens de algemene conferentie steun verleend aan drie nieuwe leden van het Presidium der Zeventig: de ouderlingen D. Todd Christofferson, Marlin K. Jensen en David E. Sorensen. De drie vacatures in het Presidium der Zeventig waren ontstaan door de ontheffing van ouderling Monte J. Brough, die nu werkzaam is als president van het gebied Noord-Amerika-Zuidoost, met hoofdkwartier in Atlanta (Georgia), en de ontheffing van de ouderlingen W. Eugene Hansen en Jack H. Goaslind, die tijdens de conferentie het emeritaat kregen. De ouderlingen L. Aldin Porter, Joe J. Christensen, Harold G. Hillam en Earl C. Tingey blijven werkzaam in het Presidium der Zeventig.

Naast de ouderlingen Hansen en Goaslind kregen ook de ouderlingen

Ronald E. Poelman en James M. Paramore tijdens de conferentie het emeritaat. Ouderling Paramore was in 1977 gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, en was van 1987 tot en met 1993 werkzaam in het Presidium der Zeventig. Ouderling Goaslind was in 1978 gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en was tot voor kort werkzaam als lid van het Presidium der Zeventig en als algemeen jongemannenpresident. Ouderling Poelman was in 1978 gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en is twee keer werkzaam geweest in het algemeen zondagsschoolpresidium. Ouderling Hansen was in 1989 gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en was tot voor kort werkzaam in het Presidium der Zeventig.

Tijdens de conferentie werd ook steun verleend aan een wijziging in het algemeen zondagsschoolpresidium. Ouderling Harold G. Hillam blijft aan als algemeen zondagsschoolpresident, met als eerste raadgever zijn voormalig tweede raadgever ouderling Neil L. Andersen, en ouderling John H. Groberg als tweede raadgever. Voormalig eerste raadgever was ouderling Glenn L. Pace, die nu lid is van het presidium van het gebied Afrika-West.

Bij de ontheffing van ouderling Jack H. Goaslind als algemeen jongemannenpresident, is zijn voormalig eerste raadgever, ouderling Robert K. Dellenbach, geroepen als zijn opvolger. De voormalig tweede raadgever, ouderling F. Melvin Hammond, is geroepen als eerste raadgever, en ouderling John M. Madsen is geroepen als tweede raadgever. □





Net zoals Hij dat in de Oude Wereld gedaan had, stelde de Heer Jezus Christus het avondmaal in onder zijn discipelen in de Nieuwe Wereld. Over deze verordening zei de herrezen Jezus: ‘En het zal een getuigenis zijn tot de Vader, dat gij Mijner altijd indachtig zijt. En indien gij Mijner altijd indachtig zijt, zult gij mijn Geest met u hebben’ (3 Nephi 18:7).

VERSLAG VAN DE 168E OKTOBERCONFERENTIE
3-4 oktober 1998

DUTCH



4 02999 81120 7